USKO JA ISLAM

KOMMENTOITU KÄÄNNÖS TEOKSESTA

I'TIQÂD-NÂMA

kirjoittanut

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

www.gofreebooks.com

Hakîkat Publishing

READ NOW

USKO JA ISLAM

KOMMENTOITU KÄÄNNÖS TEOKSESTA

I'TIQÂD-NÂMA

Kirjoittanut

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

Suuri Walî, Allahin ta'lâlâ suuresti siunaama, ensiluokkainen ihminen joka suhteessa, saavuttamattoman tiedon haltija, oikeuden, totuuden ja uskonnon valo

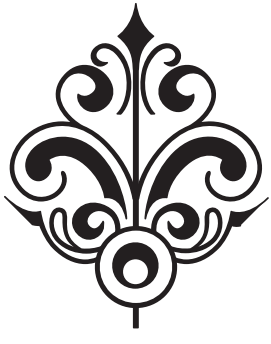

Turkkilaisen version on kirjoittanut:

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

USKO JA ISLAM

KOMMENTOITU KÄÄNNÖS TEOKSESTA

I'TIQÂD-NÂMA

Kirjoittanut

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

Suuri Walî, Allahin ta'lâlâ suuresti siunaama, ensiluokkainen ihminen joka suhteessa, saavuttamattoman tiedon haltija, oikeuden, totuuden ja uskonnon valo

Turkkilaisen version on kirjoittanut:

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

Printing

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar - İSTANBUL - TURKEY

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

www.hakikatbooks.com

SISÄLLYS

HUOMAUTUS 5

ALKUSANAT 7

HUSEYN HILMI ISIK,
‘Rahmat-Allahi ’alaih’ 13

ESITTELY 14

USKO JA ISLAM 21

ISLAMIN OLENNAISET ASIAT 24

USKON PERIAATTEET 31

KAKSI KIRJETTÄ, JOTKA ON KIRJOITTANUT
SHEREF ED-DÎN MUNÎRÎ
‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ 91

ALLAH ON OLEMASSA JA ON YKSI. KAIKKI LUODUT
OLIVAT OLEMATTOMIA JA NIISTÄ TULEE OLEMATTOMIA... 101

“SALAFIYYA” 109

SANASTO 127

HUOMAUTUS

Kirjan **I'tiqâd-nâma** kirjoittaja, Mawlânâ Diyâ' ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-'Uthmânîa (s. 1192, A.H./1778 Shahrazûrissa Baghdadin pohjoisosassa, k. 1242/1826 Damascuksessa, quddisa sirruh), kutsuttiin al-'Uthmânîksi koska hän oli 'Uthmân Dhu'n-nûrainin jälkeläinen, kolmas kalifi 'radiy-Allâhu ta'âlâ' 'anh'. Kun hän opetti veljelleen Hadrat Mawlânâ Mahmûd Sâhibille arvostetun **Hadîth al-Jibrîlin**, toisen hadîthin ash-sherîfin teoksessa **Al-ahâdîth al-arba'ûn**, jonka on kirjoittanut suuri oppinut an-Nawawî, Hadrat Sâhib pyysi vanhempaa veljeään kirjoittamaan tähän hadîthiin selostuksen. Miellyttääkseen veljensä valoisaa sydäntä Mawlânâ Khâlid hyväksyi pyynnön ja selitti hadîthin ash-sherîf persiaksi kirjassa, jolle hän antoi nimen **I'tiqâdnâma**. Sen turkinkielinen käännös, **Herkese Lâz›m Olan Îmân**, käännettiin englanniksi (nykyinen versio **Belief and Islam**), ranskaksi (**Foi et Islam**) ja saksaksi (**Glaube und Islam**) vuonna 1969, ja myöhemmin useille muille kielille, kuten tamiliksi, yorubaksi, hawsaksi, malajalamiksi ja tanskaksi. Siunatkoon Allâhu ta'âlâ viattomia nuoria lukemaan tämän kirjan ja oppimaan oikean i'tiqâdin (uskon), jonka ovat välittäneet Ahl as-Sunnan oppineet!

Julkaisijan huomautus: Kuka tahansa haluaa tulostaa tämän kirjan sen alkuperäisessä muodossa tai kääntää sen mille tahansa muulle kielelle saa etukäteen lupamme tehdä niin; ja ihmiset, jotka ryhtyvät tähän hyödylliseen tehtävään saavat tunnustusta ja siunauksen siitä, että me puolestamme tarjoamme Allâhu ta'âlâlle heidän nimensä ja myös parhaat kiitollisuuden toivotuksemme ja me kiitämme heitä todella paljon. Lupa kuitenkin edellyttää, että paperi, jota käytetään tulostamisessa on hyvälaatuista ja että tekstin muotoilu ja tekstiasetukset ovat oikein ja siististi tehty ilman virheitä.

Huomautus: Lähetyssaarnaajat pyrkivät mainostamaan kristinuskoa; juutalaiset työskentelevät levittääkseen juutalaisten rabbien keksittyjä sanoja; Hakîkat Kitâbevi (kirjakauppa), Istanbulissa, pyrkii julkaisemaan islamia; ja vapaamuurarit yrittävät tuhota uskontoja. Henkilö, jolla on viisautta, tietoa ja omatunto, ymmärtää ja tekee oikeita valintoja ja auttaa levittämään niitä koko ihmiskunnalle. Ei ole olemassa parempaa tapaa ja arvokkaampaa asiaa palvella ihmiskuntaa kuin tehdä niin.

"**Subhân-Allâhi wa bi-hamdihi subhân-Allâhil-'adhîm**."

Tämä (rukous, jota kutsutaan) nimellä Kalima-i-tenzîh, on sellainen, että kun se sanotaan sata kertaa aamulla ja yhtä monta kertaa illalla, se saa aikaan henkilön syntien anteeksiantamisen ja suojelee henkilöä tulevalta synnin tekemiseltä. Tämä rukous on lainattu myös kolmessa sadassa seitsemässä (307) ja kolmessa sadassa kahdeksassa kirjeessä kirjassa (kirjan ensimmäinen painos) **Maktûbât** (ja jonka on kirjoittanut suuri Walî ja oppinut Imâm Rabbânî 'quddisa sirruh'), samoin kuin sen turkinkielisessä versiossa.

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ya 'afuwwu yâ Kerîm.

Hakîkat Kitâbevin tavoite, (siunattu kirjakauppa Fâtihissa, Istanbulissa,) on opettaa uskoamme, islamia, ja tehdä siunatusta maastamme rakastettava maailman ihmisten silmissä. Olkoon Allâhu ta'âlâ tyytyväinen ihmisiin, jotka auttavat meitä! Âmîn.

Hyvä lukija, essalâmu 'alaikum wa rahmatullah.

Olemme lainanneet kaikki tämän kirjan kirjoitukset kirjoista, jotka ovat islamin oppineiden kirjoittamia. Emme ole lisänneet mitään omaa näihin lainauksiin. Olemme ryhtyneet tähän hyödylliseen työhön kahdesta syystä; palvellaksemme ihmiskuntaa ja saadaksemme tunnustusta ihmisiltä, jotka työskentelevät ihmisten onnellisuuden vuoksi ja jotka suojelevat ihmisten oikeuksia. Kun luet näiden suurten ja universaalisti arvostettujen oppineiden kirjoituksia täysin keskittyneesti ja harkiten, saat hyödyllistä materiaalia ja aineetonta tietoa, inshâ-Allâhu ta'âlâ. Laajennamme salâmimme ja rakkautemme sinuun. Siunatkoon Allâhu ta'âlâ sinua hyvällä terveydellä ja hedelmällisellä pitkäikäisyydellä! Âmîn.

Wa sall-Allâhu 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i-Muhammad wa bârik 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i-Muhammad. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fi-d-dunyâ hasanatan wa fi-l-âkhirat-i-hasanatan wa qinâ 'adhâb-an-nâr bi-rahmatika yâ-Erham-er-Râhimîn! Âmîn.

ALKUSANAT

Anna meidän käyttää kirjan alussa Basmalaa;
Allahin nimi ansaitsee parhaan suojelun.
Hänen lahjojaan ei voi mitata millään mitalla;
Hän on niin armelias ja
rakastaa anteeksiantoa!

Allâhu ta'âla osoittaa armoa kaikkia maailman ihmisiä kohtaan. Hän luo hyödyllisiä asioita ja lähettää niitä kaikille. Hän näyttää tien päättymättömään autuuteen. Hän opastaa oikealle tielle kenet hän tahtoo heidän joukostaan, jotka jättivät oikean tien ja seurasivat epäuskon tietä (uskottomuus) ja harhaoppia heidän oman sielunsa, huonon seuran, huonojen kirjojen ja median petettyä heidät. Hän säästää heidät ikuiselta kadotukselta. Hän ei suo tätä siunausta heille, jotka ovat julmia ja ylittävät rajat. Hän antaa heidän pysyä epäuskon tiellä, josta he pitävät ja jota he janoavat.

Seuraavassa maailmassa hän antaa anteeksi sille kenet hän valitsee syntisten uskovaisten joukosta, jotka ovat menossa Helvettiin ja hän lisää heidät Paratiisiin. Hän yksin luo jokaisen elävän olennon, pitää jokaisen elävän olennon olemassa jokaisena hetkenä ja suojelee kaikkea pelolta ja kauhulta. Luottamalla itsemme kunnianarvoisan Allâhu ta'âlân nimeen, odottaen apua häneltä, aloimme kirjoittaa tätä kirjaa.

Olkoon hamd[1] Allâhu ta'âlâlle. Rauha ja siunaukset hänen hänen rakastetulle profeetta Muhammadilleen ''alaihi-s-salâm'. Olkoon kaikki lupaavat rukoukset hänen Ahl al-Baytilleen ja jokaiselle hänen oikeudenmukaiselle ja omistautuneelle seuralaiselleen (as-Sahâbat al-kirâm).

Tuhansia arvoikkaita kirjoja on kirjoitettu islamilaisen uskon periaatteista ja sen määräyksistä ja kielloista ja monet niistä on käännetty vieraille kielille ja jaettu jokaiseen maahan. Toisaalta pahantahtoiset ja lyhytnäköiset ihmiset ovat toistuvasti hyökänneet islamin hyödyllisiä, runsaita ja kevyitä sääntöjä vastaan ja pyrkineet tahraamaan ja muuttamaan niitä sekä pettämään muslimit. Joka tapauksessa on havaittu kiitolliseuudella, että lähes jokaisessa maassa islamin oppineet yhä kamppailevat levittääkseen ja

[1] Ylistys ja kiitollisuus

puolustaakseen tätä tietä. Muutamien ihmisten, jotka eivät ole lukeneet tai ymmärtäneet **Ahl as-Sunnan** oppineiden kirjoittamia kirjoja, epäsopivia puheita ja artikkeleita on toisaalta todistetusti olemassa ja niiden on väitetty pohjautuvan - mutta tämä on ymmärretty väärin – Qur'ân al-kerîmiin ja hadîth ash-sherîfsiin. Vaikkakin näiden puheiden ja artikkeleiden on todettu olevan tehottomia verrattuna muslimiveljiemme vahvaan uskoon, eikä niillä ole vaikutusta, lukuunottamatta että ne osoittavat lähteidensä tietämättömyyden.

Henkilöä, joka väittää olevansa muslimi ja on nähty suorittamassa namâz jamâ'assa, tulee pitää muslimina. Jos myöhemmin hänen puheessaan, kirjoituksessaan tai käytöksessään jokin näyttää olevan ristiriidassa îmânin tiedon kanssa, kuten Ahl as-Sunnan oppineet ovat sen välittäneet, hänelle kerrotaan, että tämä on epäuskoa tai harhaoppia. Häntä pyydetään lopettamaan se ja katumaan. Jos hän lyhyellä mielellään ja karkealla päättelyllään vastaa, että hän ei tee niin, se ymmärretään niin, että hän on harhaoppinen tai epäuskoinen. Vaikka hän jatkaisi päivittäisten viiden rukouksen suorittamista, suorittaisin hajjin ja harjoittaisi kaikenlaista palvontaa sekä tekisi hyviä tekoja, hän ei pääse pakoon tätä tuhoa, ellei hän lopeta asioita tai tekoja, jotka aiheuttava vääräuskoisuutta, ja tee tawbaa.[2] Hän ei ole muslimi. Jokaisen muslimin tulisi suojella itseään tulemasta epäuskovaksi opiskelemalla tarkasti niistä asioista, jotka aiheuttavat epäuskoa, ja hänen tulisi tuntea hyvin epäuskovat sekä ne valehtelijat, jotka esittävät olevansa muslimeita, erityisesti brittiläiset vakoojat, ja pysyä kaukana heidän aiheuttamistaan ikävyyksistä.

Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' totesi hadîth-i-sherîfissa, että vääriä, virheellisiä merkityksiä tultaisiin luomaan Qur'ân al-kerîmista ja hadîth-i-sherîfsista, ja tämän johdosta muodostuisi seitsemänkymmentäkaksi harhaoppista ryhmää. Tämä hadîth-i-sherîf on selitetty kirjoissa, joiden nimet ovat **al-Berîqa** ja **al-Hadîqa**, jotka lainaavat sen **Bukhârîn** ja **Muslimin** (kaksi arvostettua hadîth-i-sherîf -kirjaa) valtuutuksella. Meidän ei pitäisi uskoa sellaisten ryhmien miesten kirjoihin ja luentoihin, jotka

[2] Tehdä tawba (synneillesi) tarkoittaa sitä, että henkilö katuu syntien tekemistä, anelee Allâhu ta'âlâlta anteeksiantoa sanomalla esimerkiksi seuraavan rukouksen: "Estaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha illâ Anta Huwal hayy-al-qayyûm wa atubu ilaih," ja lupaa hänelle, ettei tee syntyä uudelleen.

tulevat esiin ‘islamin suurina oppineina’ tai ‘uskonnon professoreina’, ja meidän pitäisi olla hyvin varovaisia, jotta emme putoaisi näiden uskonnon ja uskon varkaiden ansoihin. Toisaalta nämä oppimattomat muslimit, kommunistit ja vapaamuurarit ja kristityt lähetysttyöntekijät, toisaalta,

Toisaalta Wahhâbît, jonka ovat luoneet brittiläiset juonittelijat sekä juutalaiset siionistit, pyrkivät ohjaamaan muslimilapsia harhaan nuorille suunnatuilla metodeilla. He tekevät parhaansa tuhotakseen islamin ja uskon saamalla nuoret uskomaan artikkeleihin, elokuviin, teattereihin, radioon ja televisiolähetyksiin, (ja verkkosivustoihin.) He käyttävät miljoonia tähän tarkoitukseen. Islamilaiset oppineet ‘rahimahumullah’ ovat antaneet heille kaikille tarvittavat vastaukset ja näyttäneet Allâhu ta’âlâ’n uskonnon sekä tien onnellisuuteen ja pelastukseen.

Heidän joukostaan olemme valinneet kirjan, jonka nimi on **I’tiqâd-nâma**, ja jonka on kirjoittanut Mawlânâ Diyâ’ ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-’Uthmânî ‘quddisa sirruh’, joka oli islamin huomattava oppinut. **I’tiqâd-nâma** käännettiin alunperin turkiksi myöhäisen Hâji Faizullâh Efendi of Kemah, Erzincanin toimesta, nimellä **Farâ’id al-fawâ’id** ja tulostettiin Egyptissä vuonna 1312 A.H. Tämä käännös yksinkertaistettiin ja sille annettiin nimi **Belief and Islam**. Sen ensimmäinen painos valmistui vuonna 1966. Selityksemme annetaan hakasulkeissa. Kiitämme Allâhu ta’âlâa, siitä, että hän on taannut tälle kirjalle monta julkaisukertaa, jo kolmekymmentäyksikertaa englanniksi. Tämän kirjan alkuperäinen versio, **I’tiqâd-nâma**, on persiaksi ja löytyy Istanbulin yliopiston kirjastosta (‹bnül Emin Mahmûd Kemal Dept. F. 2639).

Aiheen lopuksi on **Durr al-mukhtârissa** kirjoitettu ‘epäuskoisen avioliitosta’: “Jos muslimityttö, jolla on nikâh

(islamissa kuvattu avioliittosopimus)[3] ei tunne islamia saavuttaessaan puberteetin, hänen nikâhinsa on mitätön [hänestä tulee luopio]. Allâhu ta’âlâ’n ominaisuudet tulee opettaa hänelle, ja hänen tulee toistaa ne ja sanoa, ‘Uskon tähän’ ” Selittäessään tätä Ibn ’Âbidîn ‘rahimah-ullâhu ta’âlâ’ sanoi: “Jos tyttö on pieni, hän kuuluu vanhempiensa uskontoon; hän on muslimi. Kun hän saavuttaa puberteetin, hän ei enää kuulu hänen vanhempiensa uskontoon. Puberteetin saavutettuaan hänen epätietoisuutensa isla-

[3] Katsothan kappaleen 12 Loputon autuus (Endless Bliss) -teoksen viidennessä niteessä

mista tekee hänestä luopion. Ellei hän opi ja usko islamin kuuteen periaatteeseen, jotka ovat välttämättömiä islamin mukaan elämisessä, hän ei enää ole muslimi, vaikka hän lausuisi **Kalimat at-tawhîdin**, jossa sanotaan 'Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun

Rasûlullah.' Hänen täytyy uskoa kuuteen periaatteeseen, jotka on ilmaistu 'Âmantu bi-llâhi ...,' ja hänen täytyy sanoa, 'Hyväksyn Allâhu ta'âlâ.'n määräykset ja kiellot " Tämä Ibn 'Âbidînin selitys osoittaa, että epäuskoisesta tulee muslimi heti, kun hän sanoo Kalimat at-tawhîdin ja uskoo sen tarkoitukseen. Mutta kuten kenellä tahansa muslimilla, kun hänellä on mahdollisuus, hänen täytyy opetella ulkoa seuraavat sanat ja oppia niiden merkitys tarkasti **"Âmantu bi'llâhi wa Malâ'ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bilqadari khairihi wa sharrihi minallâhi ta'âlâ walbâ'thu ba'd-al-mawt haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluhu."** Samoin, jos muslimipoika ei opi näitä kuutta periaatetta ja sano, että hän uskoo niihin, hänestä tulee luopio, kun hän saavuttaa harkintavallan ja puberteetin iän. Myöhemmin (kun hän on oppinut ja uskoo näihin kuuteen uskon periaatteeseen) saavuttaen uskon, hänen on välittömästi pakollista hakeutua oppimaan **islamilaisia opetuksia** eli (islamin käskyjä, joita kutsutaan) **farzeja** ja (sen kieltoja, joita kutsutaan termillä) **harâmia**, kuinka puhdistautua, kuinka tehdä ghusl, kuinka suorittaa rukoukset ja kuinka peittää vartalaon awrat-osat.

Jos hän kysyy toiselta henkilöltä (näistä opetuksista), siitä tulee tälle henkilölle farz (islamilainen velvollisuus) opettaa häntä ja/tai auttaa häntä löytämään oikean islamilaisen kirjan. Jos hän ei voi löytää ketään tai yhtään oikeaan kirjaa, hänen on farz etsiä sellainen. (Samat velvollisuudet koskevat myös muslimityttöä.) Hänestä tulee epäuskoinen, ellei hän etsi sellaista. Hänelle on 'udhr, ettei hän ole tietoinen näistä velvollisuuksista, kunnes hän löytää sellaisen, (eli kunnes hän löytää henkilön tai oikean islamilaisen kirjan opettamaan hänelle nämä velvollisuudet.) ('udhr tarkoittaa jotakin sellaista kuin tekosyy, joka vapauttaa muslimin suorittamasta islamilaisen määräyksen.) Muslimi, joka ei suorita pakollisia tekoja niiden oikeina aikoina ja/tai tekee asioita, jotka ovat harâm, joutuu Helvetin kidutukseen.

Tämä työ, **Usko ja islam**, sisältää yksityiskohtaista tietoa näistä kuudesta periaatteesta. Jokaisen muslimin pitäisi lukea tämä kirja hyvin ja tehdä parhaansa saadakseen lapsensa ja kaikki hänen tuttavansa lukemaan sen. Awratin osat on selitetty **Loputon autuus (Endless Bliss)** -teoksen neljännessä niteessä. Tekstissä âyat-i kerîman merkitykseksi on annettu ma'âl, joka tarkoittaa 'merkitystä, kuten tafsîr'n oppineet ovat ilmaisseet; koska âyat-i kerîman tarkoituksen ymmärsti vain Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam', joka vuorostaan opetti nämä merkitykset Sahâballeen. Tafsîrin (Qur'ân al-kerîmin selityksen tiede) oppineet erottavat nämä hadîthsit vääristä munâfiqien ja zindiqien keksimistä, joita brittiläiset juonittelijat loivat, ja ohjasivat harhaan uskonnon miehiä ilman tiettyä Madhhabia ja mitä noihin hadîth-i-sherifeihin, joita he eivät onnistuneet löytämään, tulee, he antoivat itse noille jakeille merkityksiä seuraamalla Tafsîrin tieteen (sääntöjä ja periaatteita). Mitä islamilaista tiedettä oppimattomat ihmiset ovat ymmärtäneet, jotka puhuvat arabiaa, mutta joilla ei ole tietoa Tafsîrista, sitä ei kutsuta Qur'ânin tafsîriksi, (selitykseksi). Tästä syystä hadîth-i-sherîf sanoo: **'Henkilöstä, joka antaa Qur'ân al-kerîmille merkityksiä oman ymmärryksensä perusteella, tulee epäuskoinen. '** Arabiankielisten ja muiden ei-englantilaisten termien sanasto on liitteenä.

Pitäköön Allâhu ta'âlâ meidät kaikki oikealla tiellä, jonka Ahl as-Sunnan oppineet ovat näyttäneet! Suojelkoon hän meitä uskomasta islamin vihollisten vääriin, petollisiin, salakavaliin valheisiin ja siihen, että lâ-madhhabîn ihmiset käyttävät väärin nimiä, kuten 'islamin suuri oppinut'!

Kaikki kirjat julkaistaan useilla kielillä ja levitetään kaikkialle maailmaan internetin välityksellä.

HUOMAUTUS: Kristityt lähetystyöntekijät pyrkivät mainostamaan kristinuskoa, juutalaiset yrittävät levittää Talmudia,Hakîkat Kitâbevi tekee parhaansa julkaistakseen islamia, ja vapaamuurarit kamppailevat tuhotakseen uskonnot. Viisas, oppinut ja kohtuullinen henkilö käyttää logiikkaansa ja valitsee oikean vaihtoehdon. Tukemalla oikeiden vaihtoehtojen julkaisemista he palvelevat, jotta ihmiskunta voisi saavuttaa onnellisuuden tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa. Nykymaailman muslimit ovat jakautuneet kolmeen pääryhmään.

Ensimmäisen ryhmän muodostavat todelliset muslimit, jotka seuraavat Sahâba'n jalanjälkiä. Heitä kutsutaan nimellä **Ahl as-Sunnat** tai **sunnî-muslimit** tai **Firqa-i-nâjiyya**, mikä tarkoittaa ryhmää, joka on pelastanut itsensä Helvetistä. Toinen ryhmä on Sahâban vihollisia. Heitä kutsutaan **shiioiksi** (Shiites) tai nimellä **Firqa-i-dâlla**, eli poikkeava ryhmä. Kolmas ryhmä on vihamielinen sekä sunneja että shiioja kohtaan. Heitä kutsutaan nimellä **Wahhâbîs** tai **Nejdîs** (tai Najdîs), Najdin, heidän Arabiassa sijaitsevan syntymäpaikkansa mukaan. Heitä kutsutaan myös nimellä **Firqa-i-mel'ûna**, (eli kirottu ryhmä.) Siitä on kirjoitettu julkaisuissamme, joiden nimi on **Loputon autuus (Endless Bliss)** ja **Ylösnousemus ja tuonpuoleinen (The Rising and the Hereafter)**, että ihmiset tässä ryhmässä kutsuvat muslimeita 'epäuskoisiksi'. Ja siunattu profeettamme kirosi ihmiset, jotka kutsuivat muslimeita siten.

Tämä kolmeen osaan jakautunut muslimimaailman tilanne on seurausta juutalaisista ja brittiläisistä juonitteluista. Jokaisen muslimin tulisi aina sanoa, "**Lâ ilâha il-l-Allah**," puhdistaakseen itsensä, eli puhdistaakseen itsensä tietämättömyydestä ja synnillisyydestä, mitkä ovat hänen luonteensa luontaisia piirteitä, ja aina toistaa rukousta, "**Estaghfirullah**," sydämensä tasfiyan puolesta eli pelastaakseen itsensä epäuskosta ja synnillisyydestä, jotka ovat tukahduttaneet hänen sydämensä sen seurauksena, että hän on hemmotellut itseään huonoilla teoilla, huonossa seurassa, ja haitallisella lukemisella. Henkilöiden, jotka tottelevat islamia ja tekevät tawban synneilleen, rukoukset hyväksytään (Allâhu ta'âlân toimesta). Jos henkilö ei suorita hänen päivittäisiä (viittä) rukouksiaan, katselee naisia, jotka eivät ole peittäneet itseään kunnolla, ja toisten esillä olevia awratin osia, sekä syö ja juo sellaista, mitä on harâm syödä ja juoda, tulee tästä vetää se johtopäätös, että hän ei tottele islamia. Hänen rukouksiaan ei hyväksytä.

Mîlâdî	Hijrî Shamsî	Hijrî Kamarî
2001	1380	1422

HUSEYN HILMI ISIK,
‘Rahmat-Allahi ’alaih’

Hüseyn Hilmi Işik, ‘Rahmat-Allahi ’alaih’, Hakikat Kitabevi Publicationin julkaisija, syntyi Eyyub Sultanissa, Istanbulissa vuonna 1329 (A.D. 1911). Hän on julkaissut sataneljäkymmentäneljä kirjaa, joista kuusi on arabiaksi, kaksikymmentäviisi persiaksi, neljätoista turkiksi, ja loput kirjat on kirjoitettu ranskaksi, saksaksi, englanniksi, venäjäksi ja muilla kielillä. Hüseyn Hilmi Iş›k, ‘Rahmat-Allahi ’alaih’ (, jota ohjasi Sayyid

’Abdulhakim Arwâsî, ‘Rahmat-Allahi ’alaih’, uskonnon syvällinen oppinut ja Tasawwufin täydellinen taitaja ja kykenevä johdattamaan opetuslapsiaan täysin kypsällä tavalla; loiston ja tiedon haltija) oli pätevä, suuri islamilainen oppinut, joka pystyi opastamaan onnellisuuteen, kuoli lokakuun 25, 2001 (8 Sha’bân 1422) ja lokakuun 26, 2001 (9 Sha’bân 1422) välisenä yönä. Hänet haudattiin Eyyub Sultaniin, missä hän oli syntynyt.

ESITTELY

[Siunatuksi ja kauniiksi aloitukseksi Mawlânâ Khâlid Baghdâdî ‘quddisa sirruh’ aloittaa kirjansa lainaamalla 17. kirjettä al-Imâm ar-Rabbânî Ahmad al-Fâruqî as-Shirhindî’n[4] ‘rahmatullâhi ’alaih’kirjan **Maktûbât** kolmannesta painoksesta. Imâm-i Rabbânî ‘quddisa sirruh’ mainitsee seuraavaa tässä kirjeessä]:

Aloitan kirjeeni Basmalalla. Ääretön kunnia ja kiitollisuus kuuluvat Allâhu ta’âlâlle, joka lahjoitti meille kaikille erilaisia suosionosoituksia ja kunnioitti meitä tekemällä meistä muslimeita ja arvosti meitä tekemästä meistä Rasûlullah Muhammadin ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ Umman, mikä on suurin siunaus.

Meidän pitäisi mietiskellä ja ymmärtää, että Allâhu ta’âlâ yksin siunaa jokaisen suosionosoituksen jokaiselle. Hän yksin luo kaiken. Hän yksin on se, joka pitää kaiken olemassa olevan olemassa. Ihmisten ylivoimaiset ja hyvät ominaisuudet ovat kaikki hänen siunauksiaan ja suosionosoituksiaan. Elämämme, syymme, tietomme, vahvuutemme, kuuloaistimme ja puheemme ovat kaikki häneltä. Hän on aina se, joka lähettää lukemattomia siunauksia ja suosionosoituksia. Hän on se, joka pelastaa ihmiset vaikeuksista ja tuskasta, joka hyväksyy rukoukset ja pitää poissa surusta ja tuhosta. Vain hän ylläpitää ja saa ne saavuttamaan meidät. Hänen siunauksensa ovat niin runsaat, että hän ei lopeta syntiä tekevien elatusta. Hänen syntiensä peittäminen on niin suurta, että hän ei häpäise tai kestä halveksuntaa tai revi rehellisyyden verhoa niiltä, jotka eivät tottele hänen käskyjään tai pidättäydy hänen kielloistaan. Hän on niin anteeksiantava, niin armelias, että hän ei kiirehdi rankaisemaan niitä, jotka ansaitsevat rangaistuksen tai kidutusta (’adhâb). Hän levittää siunauksiaan ja suosionosoituksiaan niille, joista hän pitää ja hänen vihollisilleen. Hän ei säästä mitään keneltäkään. Ja korkeimpana, arvokkaimpana hänen eduistaan, hän näyttää meille oiken tien onnellisuuteen ja pelastukseen. Hän varoittaa meitä menemästä harhaan, niin että menemme Paratiisiin. Ja hän määrää meidät mukailemaan hänen rakastettua profeettaansa ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’, jotta voimme saavuttaa kaikki äärettömät siunaukset, loppumattomat ja ehtymättömät ilot Paratiisissa, ja hänen oman armonsa ja rakkautensa. Joten,

[4] Imâm-i Rabbânî kuoli vuonna 1034 [1624 A.D.].

Allâhu ta'âlâ'n siunaukset ovat yhtä ilmiselviä kuin aurinko. Suosionosoitukset, jotka tulevat toisilta, itse asiassa tulevat häneltä. Hän, jälleen, on se, joka tekee muista välittäjiä, ja antaa toivon, voiman ja vahvuuden tehdä suosionosoituksia. Tästä syystä hän on aina se, joka lähettää kaikki siunaukset, jotka tulevat kaikista paikoista ja kaikilta ihmisiltä. Suosionosoitusten odottaminen keneltäkään muulta kuin häneltä on kuin pyytäisi jotakin vartijalta tai pyytäisi almuja köyhältä. Tietämätön samoin kuin koulutettu ja tyhmä samoin kuin älykäs ja innokas tietämään asioita, tietävät, että se mitä sanomme on totta ja kaikki asiaan sanottu on eittämättä totta. Ei ole edes välttämätöntä miettiä niitä.

Sitä, joka tekee suosionosoituksia, tulee kiittää ja kunnioittaa. Tästä syystä on jokaisen ihmisen velvollisuus kiittää Allâhu ta'âlâa, joka on lahjoittanut nämä suosionosoitukset. Se on velka, velvollisuus, jota viisaus käskee. Mutta miehille, jotka on alunperin luotu tyhjästä ja jotka ovat heikkoja, vähävaraisia, viallisia ja puutteellisia, ei ole helppoa suorittaa tätä kiitollisuudenosoitusta hänelle. Mitä tulee Allâhu ta'âlâan, hän on aina ja ikuisesti olemassa. Hän on melko kaukana viallisuudesta. Kaikenlainen ylivertaisuus kuuluu vain hänelle. Ihminen ei ole millään tavalla samanlainen tai lähellä Allâhu ta'âlâa. Voivatko ihmiset, jotka ovat niin paljon huonompia, kiittää niin korkeaa olentoa kuin Allâhu ta'âlâ hänen arvonsa mukaisella tavalla? On olemassa niin monia asioita, joita ihmiset pitävät kauniina ja arvokkaina, mutta hän tietää, että ne ovat pahoja, eikä hän pidä niistä. Asiat, joita me pidämme kunnioitettavina tai joista olemme kiitollisia, voivat olla yleisiä asioita, joista ei pidetä lainkaan. Tästä syystä ihmiset omine viallisine ajatuksineen ja lyhytnäköisyyksineen eivät voi erottaa asioita, jotka ilmaisevat kiitollisuutta ja kunnioitusta Allâhu ta'âlâlle. Elleivät tavat kiittää ja kunnioittaa Allâhu ta'âlâa ole hänen näyttämiään, teot, joita pidetään kunnioittavina, voivat olla herjaavia.

Joten kiitollisuus tulee osoittaa ja ihmisen velvollisuudet tulee hoitaa Allâhu ta'âlâlle sydämellä, kielellä ja vartalolla ja niiden tulee olla Allâhu ta'âlân määrittelemiä ja hänen rakastetun profeettansa 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' tiedottamia! Ihmisen velvollisuuksia, jotka Allâhu ta'âlâ näytti ja määräsi, kutsutaan **islamiksi**. Häntä kiitetään seuraamalla hänen profeettansa opettamaa tietä. Allâhu ta'âlâ ei hyväksy tai pidä mistään

kiitoksista, mistään palvonnasta, joka ei sovi yhteen tämän kanssa tai on tämän tien ulkopuolelta, sillä on olemassa monia asioita, joita ihmiset pitävät kauniina, mutta jotka islam hylkää ja joita se pitää inhottavina.

Siten Allâhu ta'âlân kiittämisessä, ihmisten, joilla on syy, tulisi noudattaa Hadrat Muhammadin ''alaihis-salâm' tapaa.

Hänen tapaansa kutsutaan **islamiksi**. Henkilöä, joka seuraa Muhammadia ''alaihissalâm', kutsutaan **muslimiksi**. Allâhu ta'âlân kiittäminen on siis Muhammadin ''alaihis-salâm' seuraamista, ja sitä kutsutaan **'ibâdaksi** (palvonnaksi). Islamin opetukset ovat kaksiosaisia: uskonnollisia ja tieteellisiä.

1) Opetukset tulee uskoa sydämellä ja niitä kutsutaan nimellä

Usûl-i-dîn tai **uskon** opetukset. Lyhyesti usko tarkoittaa uskoa Muhammadin ''alaihis-salâm' opettamiin kuuteen periaatteeseen ja islamin hyväksymistä sekä sitä, että välttää sanomasta tai käyttämästä epäuskon merkkejä. Jokaisen muslimin täytyy oppia epäuskon (kufr) merkit ja välttää niiden käyttämistä. Henkilöä, jolla on usko, kutsutaan **muslimiksi**.

2) Palvonnan opetuksia tulee noudattaa vartalolla ja sydämellä, ja niitä tulee välttää vartalolla ja sydämellä. Opetukset, joita täytyy harjoittaa kutsutaan nimellä **farz**, ja niitä, joita täytyy välttää, kutsutaan nimellä **harâm**. Näitä opetuksia kutsutaan nimellä **Furû-i-dîn** tai **Ahkâm-i-islâmiyya** tai **islamilaiset opetukset**.

[Sanoa **Kalima-i-tawhîd**, ja uskoa siihen tosiasiaan, jonka se sisältää ja että se on aluksi välttämätön jokaiselle ihmiselle. Kalima-i-tawhîd on: "**Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah**," ja se tarkoittaa, että "Allah on olemassa ja on yksi. Muhammad ''alaihis-salâm' on hänen profeettansa." Tähän tosiasiaan uskominen tarkoittaa "uskon olemista" ja "muslimiksi tulemista. Henkilöä, jolla on usko kutsutaan nimellä '**Mu'min** (uskovainen) ja '**Muslimi**'. Uskon tulee olla jatkuvaa. Tästä syystä on välttämätöntä välttää tekemästä tekoja, jotka aiheuttavat epäuskoa ja käyttää asioita, jotka symboloivat epäuskoa (kufr).

Qur'ân al-kerîm on Allahin sanaa. Allâhu ta'âlâ lähetti sanansa Muhammadille ''alaihis-salâm' viestinä Jebrâîl-nimisen (Gabriel) enkelin ''alaihis-salâm' kautta. Sanat, joita käytetään Qur'ân al-kerîmissa ovat arabian kielellä. Mutta Allâhu ta'âlâ on järjestänyt ne vierekkäin. Qur'ân

alkerîmin sanat ovat laskeutuneet jakeina, eli kirjaimet ja sanat on järjestetty vierekkäin Allâhu ta'âlân toimesta. Näiden kirjaiten ja sanojejn merkitykset välittävät Kalâm-i-ilâhî 'a (Allâhu ta'âlân sanaa). Näitä kirjaimia ja sanoja (kerättyinä) kutsutaan **Qur'ân alkerîmiksi**. Merkitykset, jotka kantavat Kalâm-i-ilâhî'a, ovat myös Qur'ân al-kerîmia. Tätä Qur'ân al-kerîmin puolta, eli Kalâm-i-ilâhî'a, ei ole luotu. Se on ikuinan ja ikuisesti olemassa oleva, kuten muut Allâhu ta'âlân ominaisuudet. Jokaisena vuotena Jebrâîl ''alaihissalâm' vierailisi Allahin lähettilään luona, resitoisi (jakeet) Qur'ân al-kerîmin, jotka oli jo paljastettu, samassa järjestyksessä, jossa ne taltioitiin Lawh-i-mahfûdhissa,[5] ja siunattu profeettamme toistaisi ne arkkienkelin jälkeen. Kun ihmiskunnan paras oli kunnioittamassa Tuonopuoleista siunatulla olemassaolollaan, arvokkain enkeli vieraili hänen luonaan kahdesti toistamalla koko Qur'ân al-kerîmin.

Siunattu profeettamme ja suuri osa Sahâbasta oli muistanut Qur'ân al-kerîmin kokonaisuudessaan. Sinä vuonna, kun Allâhu ta'âlân rakastettu kunnioitti Tuonpuoleista siunatulla olemisellaan Abû Bakr as-Siddîq, ensimmäinen Allahin lähettilään Khalîfa, kokosi yhteen Sahâbît, jotka olivat oppineet Qur'ânin ulkoa ja jo kirjoitetut osat järjestettiin erikoiskomiteassa, ja näin saatiin valmiiksi koko Qur'ânin kirjoitettu teksti. Tämän jälkeen taivaallista kirjaa on kutsuttu nimellä **Mushaf**, eli kirjoitettu (tai tulostettu) kopio Qur'ân al-kerîmista. Kolmekymmentäkolmetuhatta Sahâbîa kokoontui yhteen ja saavutti yhteisymmärryksen siitä, että jokaikinen olemassaolevan Mushafin kirjain oli oikealla paikallaan ja alkuperäisellä paikallaan.

Muhammadin ''alaihis-salâm' lausuntoja kutsutaan **hadîth-isherîfeiksi.** Hadîth-i-sherîfit, joiden merkitystä Allâhu ta'âlâ inspiroi, vaikkakin ne lausui Muhammad ''alaihis-salâm', kutsutaan termillä **hadîth-i-qudsî**t. On olemassa monia kirjoja hadîth-isherîfeistä. **Bukhârî** ja **Muslim** ovat laajimmin tunnettuja kirjoja. Allâhu ta'âlân määräyksistä opetuksia, jotka käskevät uskomaan, kutsutaan **îmâniksi**, niitä, joita tulee noudattaa, kutsutaan termillä farz, ja kieltoja kutsutaan termillä **harâm**. Farzeja ja harâmeita yhdessä kutsutaan nimellä **Ahkâm-i-Islâmiyya**. Henkilöä, joka kieltää edes yhden islamin opetuksista, kutsutaan **kâfiriksi** (epäuskoinen).

---

[5] Katsothan kolmannenkymmenennenkuudennen kappaleen **Loputon autuus (Endless Bliss)** -teoksen kolmannesta painoksesta.

Toinen välttämätön asia, joka henkilön tulee tehdä, on puhdistaa sydämentä. Sanoessamme "sydän" tulee ymmärtää kaksi asiaa. Lähes kaikki ihmiset kutsuvat rinnassamme olevaa lihanpalaa 'sydämeksi'. Tässä mielessä sydän on olemassa myös eläimillä. Toinen sydän on näkymätön sydän, joka pysyy (materiaalisessa) sydämessä. Tätä toista sydäntä kutsutaan myös 'sydämeksi'. Juuri tätä sydäntä tarkoitetaan uskonnollisissa kirjoissa. Se on tämä sydän, joka mukautuu islamin opetuksiin. Se on tämä sydän, jälleen, joka uskoo tai kieltää. Sydän, joka uskoo, on puhdas. Sydän, joka kieltää, on likainen. Se on kuollut. On meidän ensimmäinen velvollisuutemme puhdistaa sydän työskentelemällä kovasti. Palvonta, erityisesti rukousten suorittaminen ja sanomalla (erityinen rukous, jotka kutsutaan nimellä) istighfâr, puhdistaa sydämen. Harâm-tekojen tekeminen likaa sydämen. Siunattu profeettamme sanoi: "**Sano istighfâria todella paljon! Jos muslimi sanoo istighfâriksi kutsutun rukouksen säännöllisesti, Allâhu ta'âlâ suojelee heitä kaikkea sairautta ja tuhoa vastaan. Hän lähettää heille rizqin** (ruokaa, elannon) **paikoista, joita he eivät lainkaan odota.**" Istighfâr tarkoittaa sanontaa "**Estaghfirullah**." Jotta rukoukset hyväksytään, edellytetään, että rukouksen lausuja on muslimi, että hän tekee tawban suoritetuille synneille, ja sanoo rukouksen ymmärtäen sen tarkoituksen ja uskoen siihen,

Rukoukset, jotka sanotaan tummuneella sydämellä, eivät tule hyväksytyiksi (Allâhu ta'âlân toimesta). Sellaisen henkilön sydän, joka sanoo rukoukset kolme kertaa päivässä ja säännöllisesti suorittaa rukoukset viisi kertaa päivässä, jatkaa sanomista. Rukous, joka sanotaan vain suulla ilman, että myös sydän sanoo sen, ei hyödytä millään tavalla.

Uskonnolliset opetukset, jotka on määrätty islamin uskonnossa, ovat opetuksia, jotka on kirjoitettu **Ahl as-sunnatin** oppineiden kirjoissa. Uskontunnustuksen ja Ahl as-sunnatin oppineiden välittäneiden islamilaisten opetusten joukossa ovat âyat-i-kerîmas ja hadîth-i-sherîfs suorilla ja avoimilla merkityksillä, ja joita tämän vuoksi kutsutaan nimellä **nass.** Henkilöstä joka kieltää edes yhden näistä tulee **kâfir** (epäuskoinen). Häntä kutsutaan nimellä **munâfiq**, jos hän salaa epäuskonsa. Ja häntä kutsutaan myös nimellä **zindiq**, jos hän sekä salaa epäuskonsa että teeskentelee olevansa muslimi ja täten yrittää ohjata muslimeita harhaan. Jokatapauksessa

epäusko, joka johtuu nassin väärintulkinnasta epäselvällä merkityksellä, ei aiheuta sitä, että henkilöstä tulisi kâfir. Mutta Ahl as-sunnatin oikealta tieltä poikkeaminen johtaa tämän henkilön Helvettiin. Koska henkilö uskoo nassin avoimiin merkityksiin, tämä henkilö ei pysy ikuisesti kidutuksessa; hänet pelastetaan Helvetistä ja viedään Paratiisiin. Tällaisia ihmisiä kutsutaan **bid'at'n ihmisiksi** or **dalâlat'n ryhmiksi**. Dalâlatin ryhmiä on olemassa seitsemänkymmentäkaksi ryhmää. Mitään näiden ihmisten tai epäuskoisten tai luopioiden palvonnan tekoja tai suosionosoituksia tai palveluksia ihmiskunnalle ei hyväksytä (Allâhu ta'âlân toimesta); heidän hyväntekeväisyytensä ei tee heille mitään hyvää Tuonpuoleisessa. Muslimeita, joiden usko on oikea, kutsutaan nimellä **Ahl as-sunnat wal-jamâ'at** tai **Sunnî-muslimit**. Sunnî-muslimit ovat jakautuneet neljään (oikeaan johdettuun) alaryhmään heidän palvonnan tekojensa perusteella. He pitävät toinen toistaan (välttämättömän uskontunnustuksen ryhmänä) Ahl as-sunnatin muslimeina, ja rakastavat toinen toistaan.[6] Henkilö, joka ei ole missään näistä neljästä ryhmästä (Madhhab), ei ole Sunnî-muslimi. Sellainen ihminen, joka ei ole Sunnî-muslimi, on joko kâfir tai noudattaa bid'atia, on kirjoitettu Hadrat Imâm Rabbânîn kirjeissä, erityisesti (hänen upean työnsä **Maktûbâtin**) ensimmäisen painoksen kahdessadassakahdeksassakymmenessäkuudessa kirjeessä, samoin kuin **Tahtâwî'**n selityksessä kirjaan, jonka nimi on **Durr-ul-mukhtâr**, sen luvuissa, joiden nimi on **Zebâyikh**, sekä teoksessa **al-Besâir li-munkîr-it-tawassul-i-bi-ahl-il-maqâbir**, dokumentein ja todistetuin tekstein. Molemmat kirjat ovat arabiaksi. Viimeksi mainittu kirjoitettiin Intiassa ja painettiin vuonna 1395 [1975 A.D.]. Hakîkat Kitâbevi Istanbulissa, Turkissa, tuotti kirjan uudelleen useita kertoja Istanbulissa.

Jos henkilö, joka suorittaa palvontatekonsa yhden neljästä Madhhabin mukaan, tekee syntejä, tai jos hän tekee virheitä palvontateoissaan, Allâhu ta'âlâ antaa hänelle anteeksi, jos hän tekee tawban. Jos häne ei tee tawbaa, Allâhu ta'âlâ antaa hänelle anteeksi, eikä ikinä laita häntä Helvettiin, jos Hän päättää tehdä niin. Joka tapauksessa, Hän kiduttaa häntä, jos Hän päättää tehdä niin, mutta myöhemmin hänet vapautetaan kidutuksesta. Niitä, jotka eivät usko, edes yhteen selkeistä tosiasioista, joihin islamissa tulee

[6] Nämä neljä ryhmää (tai Madhhabia) ovat: 1– Hanafî Madhhab; 2– Shâfi'î Madhhab; 3– Mâlikî Madhhab; ja 4– Hanbalî Madhhab.

uskoa, vaan niihin, jotka on kuultu tietämättömiltä ihmisiltä, kutsutaan **kâfireiksi** (epäuskoisiksi) ja tuomitaan ikuiseen Helvetin kidutukseen.

Kâfireita on kahta tyyppiä: kâfir taivaallisella kirjalla ja ilman taivaallista kirjaa. Jos henkilö, jolla on muslimivanhemmat, hylkää islamin, häntä kutsutaan nimellä "**murtadd**" (luopio, uskonluopio). Ibn

'Âbidîn 'rahimahullâhu ta'âlâ' toteaa seuraavaa, kun hän toimii ihmisten kanssa, joiden nikâhista (islamilainen avioliittosopimus) tulee harâm (kielletty, mitätön) heidän sirkinsä (monijumalaisuus, epäusko) vuoksi. Ihmiset, jotka ovat yhdessä muslimien seitsemästäkymmenestäkahdesta harhaoppisesta ryhmästä ja joiden harhaoppi on vajonnut uskonnottomuuteen, "luopiot, mulhidit, zindiqit, tulenpalvojat, ihmisten kutsumat [brahmiinit, buddhalaiset,] Bâtinît, Ibâhatît ja Durzît (Druzet), epäjumalanpalvelijat, muinaiset kreikkalaiset filosofit ja munâfiqit ovat kaikki epäuskoisia ilman taitaallisia kirjoja." Kommunistit ja vapaamuurarit ovat myös epäuskoisia ilman taivaallisia kirjoja. Kristityt ja juutalaiset, jotka uskovat ilmoitettuihin taivaallisiin kirjoihin, kuten **Toora** ja **Raamattu**, joita on myöhemmin muutettu, ovat epäuskoisia kirjojen kanssa. Jos tällaiset ihmiset jumaloivat tiettyä luontokappaletta, heistä tulee **mushrikeita** (polyteisteja). Allâhu ta'âlâ'n ominaisuuksia kutsutaan termeillä **Sifât-i-thubûtiyya** ja **Sifât-i-dhâtiyya** ja niitä kutsutaan **Jumalan attribuuteiksi (ulûhiyyat)**.

Jos epäuskoinen, jolla on taivaallinen kirja tai ilman taivaallista kirjaa, omaksuu islamin, hän pakenee Helvettiin joutumiselta. Hänestä tulee synnitön, puhdas muslimi. Mutta hänestä pitää tulla Sunnî-muslimi. Sunnî-muslimiksi tuleminen tarkoittaa sitä, että hänen tulee lukea ja oppia kirja, jonka on kirjoittanut yksi (oikean tien) Ahl as-Sunnan oppineista ja mukauttaa hänen uskonsa, tekonsa ja sanansa siihen, mitä hän oppii tästä kirjasta. Maailmassa ymmärretään ihmisen selkeistä sanoista ja teoista, jotka sanotaan ja tehdään ilman darûraa (vahvaa tarvetta tai pakkoa), onko hän muslimi vai ei. Henkilön viimeisellä henkäyksellä varmistuu onko hän mennyt seuraavaan maailmaan uskon kanssa. Jos muslimi, joka on tehnyt vakavia syntejä, tekee niiden osalta tawban, hänelle annetaan varmasti anteeksi ja hänestä tulee synnitön, puhdas muslimi. 'Ilm alhâl -kirjoissa, esimerkiksi kirjassa, jonka nimi on **Usko ja islam** (tämänhetkinen kirja) ja kirjan **Loputon autuus (Endless Bliss)** kuudennessa niteessä, selitetään yksityiskohtaisesti mitä tawba on ja kuinka se tehdään.]

USKO JA ISLAM

Tässä kirjassa **I'tiqâd-nâma**, profeetan 'sall-Allâhu ta'âlâ'alaihi wa sallam' hadîth-i-sherîfin käsittelemää uskoa ja islamia selitetään. Toivon, että hadîth-i-sherîfin siunauksen kautta muslimeiden uskosta tulee täydellistä ja että he tätä kautta saavuttavat pelastuksen ja onnellisuuden. Toivon myös, että tämän ansiosta minä, Khâlid, jonka synnit ovat niin lukuisat, pelastuu. Antakoon Allâhu ta'âlâ, johon minulla on kaunis usko, ja joka ei tarvitse mitään ja jonka suosionosoitukset ja siunaukset ovat niin runsaat, ja joka säälii Hänen palvelijoitaan runsaasti, anteeksi tälle surkealle Khâlidille, jonka saavutukset ovat niin pienet ja jonka sydän on niin musta, hänen sopimattomat sanansa, ja hyväksyköön hänen epätäydelliset palvonnantekonsa. Suojelkoon Hän meitä petollisten pahuuksia ja valehtelevaa saatanaa vastaan [ja väärien, harhaisten sanojen ja islamin vihollisten kirjoitusten petetyksi tulemista vastaan] ja tehköön meidä onnellisia!

Hän on Armeliain Armahtaja ja Anteliaista Anteliain. Islamilaiset oppineet määrittelevät, että jokaisen **mukallafin,** mies- tai naismuslimin, joka on saavuttanut ymmärryksen ja puberteetin iän, täytyy tietää ja uskoa Allâhu ta'âlâ'n as-Sifât adh-Dhâtiyyaan[7] ja as-Sifât ath-Thubûtiyyaan[8] oikein. Tämä on ensiarvoisen pakollista (fard) jokaiselle. Se, ettei tiedä, ei ole tekosyy; se on synti. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî ei kirjoittanut tätä kirjaa esitelläkseen ylemmyyttään ja tietoaan muille tai tullakseen kuuluisaksi, vaan jättääkseen muistutuksen, palveluksen jälkeensä. Auttakoon Allâhu ta'âlâ nöyrää Khâlidia[9] voimallaan ja profeettansa siunatun sielun kautta! Âmin.

Kaikkea muuta kuin Allâhu ta'âlâ'a kutsutaan nimellä **ma-siwâ**

[7] Allâhu ta'âlâlla on kuusi attribuuttia, joita kutsutaan nimellä **As-Sifât adh-Dhâtiyya**: **al-Wujûd**, olemassaolo; **al-Qidam**, oleminen ilman alkua ja ikuisesti menneisyydessä; **al-Baqâ'**, oleminen ilman loppua ja ikuisesti tulevaisuudessa; **al-Wahdâniyya**, ei omista partneria tai vertaista; **al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith**, on erilainen jokaisen luodun kanssa kaikissa suhteissa; **al-Qiyâmu bi nafsihi**, itsenäinen olemassaolo tai se, ettei tarvitse mitään ollaakseen olemassa. Kenelläkään luodulla ei ole näitä kuutta attribuuttia, eikä mitään yhteyttä niihin. Ne kuuluvat yksin Allâhu ta'âlâlle. Jotkut islamilaiset oppineet ovat sanoneet, että al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith ja al-Wahdâniyya ovat sama asia ja että as-Sifât adh-Dhâtiyyan lukumäärä olisi viisi.

[8] Katso sivut 6, 19 ja 33.

[9] Khâlid-i Bagdâdî kuoli Damascuksessa vuonna 1247 [1826 A.D.].

tai'âlam (luotu, universumi), jota kutsutaan nyt "**luonnoksi**". Kaikki luodut olivat olemattomia. Allâhu ta'âlâ on se, joka on luonut ne kaikki. Ne ovat kaikki **mumkin** (joka voi tulla olevaksi olemattomuudesta) ja **hâdith** (joka tuli olevaksi olemattomuudesta); sanoo, ne voivat tulla oleviksi, kun ne ovat olemattomia, ja ne tulivat oleviksi, kun ne olivat olleet olemattomia. Hadîth-i-sherîf, **'Allâhu ta'âlâ oli olemassa, mikään muu ei ollut olemassa,'** osoittaa, että tämä on totta.

Toinen todiste osoittaa, että koko universumi ja kaikki luodut ovat hâdith, on tosiasia, että kaikki luodut ovat muuttumassa ja muuttuvat toisikseen koko ajan; itse asiassa jonkin, joka on qadîm (ilman alkua), ei pitäisi koskaan muuttua. Allâhu ta'âlâ'n Dhât (persoona, olemus) ja attribuutit ovat qadîm, eivätkä ne koskaan muutu.[10] Muutokset luoduissa eivät voi tulla ikuisesta menneisyydestä. Niillä pitäisi olla alku ja niiden pitäisi tulla oleviksi elementeistä tai aineista, jotka pitäisi olla luotu olemattomuudesta.

Toinen todiste sille tosiasialle, että universumi on mumkin eli, että se on voinut tulla olevaksi olemattomuudesta, ovat sen olennot, kuten me näemme, ovat hâdith; eli ne tulevat oleviksi olemattomuudesta. On olemassa kahta olevaisuutta: **mumkin** ja **Wâjib**.[11] Jos vain mumkin olisi olemassa, tai jos Wâjib al-wujûd ei olisi olemassa, mitään ei olisi olemassa.[12]

---

[10] [1] Jokatapauksessa universumissa aineiden tila vaihtelee fysikaalisisa tapahtumissa. Kemiallisissa reaktioissa aineiden olemus tai rakenne muuttuu. Näemme objektien tai aineiden lopettavan olemisen ja muuttuvan toisiksi aineksi. Nykyään atomimuutoksissa ja ydinvoimareaktioissa, joita on tutkittu viime aikoina, myös aine tai elementti lopettaa olemisen ja muuttuu energiaksi.

[11] 'Wujûd' tarkoittaa 'olemassaoloa, olemista.' Olemassaoloa on kolmenlaista. Ensimmäinen on **Wâjib al-wujûd**, välttämätön olemassaolo. Hän on aina olemassa. Hän ei ole koskaan ollut olematon ennen, eikä Hän lakkaa olamasta alatikestävässä tulevaisuudessa. Vain Allâhu ta'âlâ on Wâjib alwujûd. Toinen on **mumtani' al-wujûd**, mikä ei voi olla olemassa. Sen ei koskaan pitäisi olla olemassa. Tällaisia ovat esimerkiksi sharîk al-Bârî' (Allâhu ta'âlâ'n kumppani). Toinen jumalkumppani Allâhu ta'âlâlle tai Hänen vertaisensa ei voi koskaan olla olemassa. Kolmas on **mumkin al-wujûd**, joka voi tai ei voi olla olemassa. Tällaisia ovat universumi ja kaikki luodut ilman poikkeuksia. Wujûdin vastakohta on '**adam** (olemattomuus). Kaikki luodut olivat 'adamissa, ja olivat olemattomia, ennen kuin niistä tuli olemassaolevia.

[12] Se on mahdollisuus, tapahtuma, tulla olevaksi olemattomuudesta, ja fysiikan tietämyksemme mukaan, jotta muutos voisi tapahtua aineessa, aineen tulee toimia ulkopuolisen voiman alaisuudessa, lähteen, jonka täytyy edeltää ainetta.

Tästä syystä mumkin ei voisi tulla olevaksi tai jatkaa olemista omillaan. Jos jokin voima ei olisi vaikuttanut siihen, se olisi aina pysynyt olemattomissa, eikä olisi voinut tulla olevaksi. Koska mumkin ei voi luoda itseään, se ei voi, luonnollisesti luoda myöskään toista mumkinia. Sen vuoksi sen, joka on luonut mumkinin täytyy olla Wâjib al-wujûd. ’Alamin olemassaolo osoittaa, että luoja, joka loi sen tyhjästä, on olemassa. Joten ainutlaatuinen kaiken, joka on mumkin, Luoja, on vain Wâjib al-wujûd olematta hâdith tai mumkin, mutta aina olemassaoleva ja qadîm (ikuinen). ‘Wâjib al-wujûd’ tarkoittaa, että sen olemassaolo ei ole jostakin muualta, vaan siitä itsestään ja että se on aina itsenäisesti olemassaoleva, eikä kukaan ole luonut sitä. Kun näin ei ole, sen täytyy olla luotu (mumkin ja hâdith), jonka on luonut joku muu. Ja tämä on päinvastainen tilanne sille, mitä on päätelty yllä. Persian kielessä **‘Khudâ’** (käytetään Allahin nimenä) tarkoittaa ‘aina itsenäisesti olemassaoleva, ikuinen.’

Näemme, että olentojen luokat ovat hämmästyttävässä järjestyksessä, ja tiede löytää uusia tähän järjestykseen liittyviä lainalaisuuksia vuosittain. Tämän järjestyksen Luojan täytyy olla **Hayy** (Ikuisesti elävä), **’Alîm** (Kaiken tietävä), **Qâdir** (Kaikkivaltias), **Murîd** (Kaiken tahtova), **Samî’** (Kaiken kuuleva), **Basîr** (Kaiken näkevä),

Mutakallim (Kaiken pujuva) ja **Khâliq** (Luova),[13] kuolemalle, tietämättömyydelle, kyvyttömyydelle tai toisten pakottamisen, kuurouden, sokeuden ja tyhmyyden alle pakottamiselle, sillä ne ovat kaikki heikkouksia, epätäydellisyyksiä. On mahdotonta, että sellaiset heikot attribuutit olisivat Hänessä, joka on luonut tämän ’âlamin tai kâ’inâtin (kaikki olemassaolevat) sellaisessa järjestyksessä ja joka suojelee niitä tuholta.[14]

[13] Nämä ovat kahdeksan Allâhu ta’âlân Sifât ath-Thubîtiyyaa.

[14] [2] Jokainen olento atomista tähtiin on luotu joidenkin laskelmien ja lakien mukaan. Säännöllisyys fysiikan, kemian, astronomian ja biologian tunnetuissa laeissa hämmentää ihmismieltä. Jopa Darwinin oli pakko sanoa, että kun hän ajatteli silmän rakenteen järjestystä ja herkkyyttä, hänestä tuntui, että hän tulisi hulluksi. Ilma on sekoitus typpeä (78%), happea (21%) ja jaloja (elottomia) kaasuja (1%). Se on seos, ei yhdiste. Jos happea olisi enemmän kuin 21 prosenttia, se polttaisi keuhkomme. Jos sitä olisi vähemmän kuin 21 prosenttia, se ei pystyisi polttamaan ravintoaineita veressä. Ihmisten ja eläinten olisi mahdotonta elää. Tämä prosenttiosuus, 21, ei koskaan muutu, ei missään, ei edes sateen aikana. Ja tämä puolestaan on upea siunaus. Silmän rakenne on enemmän kuin verrattavissa tähän ihmeeseen. Onko mahdollista, että Hän, joka loi kaikki lait, herkät laskelmat ja kaavat, joita opetetaan tieteellisenä tietona, oli epätäydellinen?

Lisäksi me näemme kaikki yllä mainitut täydellisyyden ominaisuudet myös luoduissa. Hän on luonut ne Hänen luoduissaan. Jos nämä ominaisuudet eivät olisi olemassa Hänessä, kuinka Hän voisi luoda ne Hänen luoduissaan, ilman, että Hänen luotunsa olisivat erinomaisempia kuin Hän. Meidän tulee myös lisätä, että näiden luotujen maailmojen Luojan pitäisi omistaa kaikki täydellisyyden ominaisuudet ja ylivoimaisuus, eikä yhtään epätäydellisyyden ominaisuutta, sillä joku, joka on epätäydellinen, ei voi olla luoja. Näiden selvien todisteiden rinnalla âyat-i kerîmat ja hadîth-i-sherîf't selittävät selvästi, että Allâhu ta'âlâlla on täydellisyyden ominaisuudet. Tämän vuoksi ei ole luvallista epäillä sitä. Epäily aiheuttaa epäuskoa. Edellä mainittuja kahdeksaa täydellisyyden ominaisuutta kutsutaan nimellä **as-Sifât ath-Thubûtiyya**. Allâhu ta'âlâlla on kaikki kahdeksan täydellisyyden ominaisuutta. Hänen persoonassaan, olemuksessaan, ominaisuuksissaan tai teoissaan ei ole epätäydellisyyttä, epäjärjestystä tai muutosta. **Sifâtadh-Dhâtiyya'aa** ja **Sifât-adh-Dhâtiyya'aa** kutsutaan **Ulûhiyyat'n ominaisuuksiksi** (Jumaluus). Jos henkilö uskoo, että luoduilla on Ulûhiyyat'n ominaisuuksia, tästä henkilöstä tulee **mushrik** (polyteisti).

ISLAMIN OLENNAISET ASIAT

Allâhu ta'âlâ'n, joka pitää kaikki 'âlamit olemassa ja antaa niilla suosionosoituksiaan ja lahjojaan, eikä koskaan nuku, antaman avun ja voiman avulla, alamme nyt selittää profeetan 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' siunattua ilmaisua.

Rakastettu ylivertainen Hadrat 'Umar ibn al-Khattâbimme 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', joka oli muslimeiden sankarillinen johtaja, yksi profeetan tärkeimmistä seuralaisista, ja joka oli kuuluisa totuudenmukaisuudestaan, toteaa:

"Se oli sellainen päivä, että muutamat meistä, Sahâbasta, olivat Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' seurassa ja palveluksessa." Tuona päivänä, jona tunti oli niin siunattu, niin arvokas päivä, että ihmisen on vaikeaa saada mahdollisuutta elää sitä uudelleen. Tuona päivänä oli meidän ryhmämme vuoro saada kunnia olla Profeetan seurassa, lähellä häntä, ja nähdä hänen kauniit kasvonsa, jotka olivat ravintoa mielille ja ilo sekä lohdutus sieluille. Korostaakseen tuon päivän kunnian merkitystä siunattu

Sahâbî sanoo: "Se oli sellainen päivä…" Voiko olla toista aikaa, joka olisi yhtä kunniallinen ja arvokas, kuin se, jolloin saa nähdä Jebrâ'îl'n (Jibrîl, Arkkienkeli Gabriel, 'alaihi 's-salâm) ihmishahmossa, kuulla hänen äänensä ja kuulla tietoa, jota ihminen tarvitsee, niin kauniisti ja selvästi kuin mahdollista siunatun Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' suun kautta?

"Tuona tuntina mies tuli lähelle meitä kuin nouseva täysikuu. Hänen vaatteensa olivat äärimmäisen valkoiset ja hänen hiuksensa olivat erittäin mustat. Matkustamisen jälkiä, kuten tomua ja hikeä, ei ollut hänessä nähtävillä. Kukaan meistä, profeetan 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' Sahâbasta, ei tunnistanut häntä eli hän ei ollut kukaan ihmisistä, jonka olisimme nähneet tai tunteneet aiemmin. Hän istui alas Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' läsnäollessa. Hän asetti polvensa lähelle profeetan siunattuja polvia." Tämä henkilö ihmishahmossa oli enkeli nimeltään Jebrâ'îl. Vaikka hänen tapansa istua näytti olevan ristiriidassa tapojen kanssa **(âdâb)**, se näytti meille erittäin tärkeän tosiasian; opiskeltaessa uskonnollista tietoa ujoudella ei ole sijaa, ei myöskään ylpeydellä tai ylimielisyydellä tulla mestariksi. Hadrat Jebrâ'îl halusi näyttää Sahâballe, että jokaisen tulisi kysyä mitä hän haluaa tietää islamista vapaasti opettajilta ilman ujouden tunnetta, koska islamin opiskelussa ei tulisi olla ujoutta eikä häpeää suorittaa, opettaa tai oppia velvollisuuksia Allâhu ta'âlâ'a kohtaan.

"Tämä jalo henkilö laittoi kätensä Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' siunatuille polville. Hän kysyi Rasûlullahilta:

'Oi Allahin lähettiläs! Kerro minulle mitä Islam on ja kuinka tulla muslimiksi.' "

'Islamin' sanakirjanmukainen merkitys on 'kumartaa pää alistumisen merkiksi.' Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' selitti, että sana 'islam' on yhteenkokoava nimi islamin viidelle perusperiaatteelle, jotka ovat seuraavat:

1. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sanoi, että ensimmäinen viidestä islamin perusperiaatteesta on **"sanoa the Kalimat ashshahâda"**; joka on, että pitäisi sanoa **"Esh'hadu an lâ ilâha il-l-Allah wa esh'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh."** Toisin sanoen tahdikkaan ihmisen, joka on saavuttanut puberteetti-iän ja joka osaa puhua, tulee sanoa ääneen, **"Maassa tai taivaassa ei ole ketään muuta palvo-**

misen arvoista kuin Allâhu ta'âlâ. Oikeaa palvonnan kohde on yksin Allâhu ta'âlâ. Hän on Wâjib ulwujûd. Kaikenlainen ylivertaisuus on Hänessä. Minkäänlaista vajavaisuutta ei ilmene Hänessä. Hänen nimensä on **Allah,"** ja tähän tulee uskoa ehdottomasti koko sydämellä. Ja pitäisi myös sanoa ja uskoa: "Jaloin henkilö, jolla oli ruusunpinkki iho, valkopunaiset, kirkkaat ja kauniit kasvot, mustat silmät ja kulmakarvat, jolla oli siunattu leveä otsa, kauniit tavat ja käytös, jonka varjo ei koskaan osunut maahan, joka puhui pehmeästi ja jota kutsuttiin arabiksi, koska hän syntyi Mekassa Hashemiten sukuun, oli nimeltään **Muhammad ibn 'Abdullah, joka on Allâhu ta'âlâ'n ihmispalvelija ('abd) ja lähettiläs (Rasûl)."** Profeetan äiti oli Hadrat Âmina bint Wahab. Hän syntui Mekassa [Maanantaiaamun koittaessa, 20. huhtikuuta, 571 A.D.]. Kun hän oli neljäkymmentä, vuonna, jota kutsuttiin nimellä Bi'that'-vuosi, hänelle kerrottiin, että hän oli profeetta. Tämän jälkeen hän kutsui ihmisiä islamiin Mekassa kolmentoista vuoden ajan. Sitten hän muutti Medinaan Allâhu ta'âlâ'n määräyksestä. Siellä hän levitti islamia kaikkialle. Kymmenen vuotta Hijratin (Hegira) jälkeen hän kuoli Medinassa maanantaina 12. Rabî' al-Awwal (Heinäkuu, 632).[15]

2. Toinen islamin viidestä periaatteesta on **"suorittaa** (rukous, jonka nimi on) **namâz** (tai salât) viisi kertaa päivässä, täyttäen sen ehdot ja tarkkailemalla sen (perusasioita, joita kutsutaan farzeiksi, **kun aika (kullekin) rukoukselle tulee."** Jokaisen muslimin on pakollista suorittaa namâz viisi kertaa päivässä, suorittaa jokainen namâz sen määriteltynä aikana, ei liian aikaisin, eikä liian myöhään, ja tietää, että suorittaa sen sille määrättynä aikana.[16] On vakava synti suorittaa namâz ennen kuin sen määrätty aika alkaa; tämä suuri synti johtuu usein virheellisten kalentereiden käyttämisestä, jotka ovat tietämättömien ja lâ-madhabîn ihmisten valmistamia;

[15] [1] Historioitsijoiden mukaan profeetta meni luolaan Sawr-vuorella illan saapuessa torstaina 27. Safar, 622 A.D., hänen muuttaessaan al-Mekkat al-Mukarramasta al-Madînat al-Munawwaraan. Hän lähti luolasta maanantai-iltana ja saapui Qubâ'an, joka on kaupunginosa lähellä Medînaa, maanantaina 8. Rabî'ul-awwal (20. syyskuuta gregoriaanisessa kalenterissa ja 7. syyskuuta juliaanisessa kalenterissa. Tästä iloisesta päivästä tuli alku muslimeiden hijrîlle (Hegiral) – Shemsî (aurinko)kalenteri.). Hijrîn alku Shemsî-kalenterissa, jonka Shî'itat ottivat käyttöön, on kuusi kuukautta tätä aiemmin. Tämä on epäuskoisten Nawruz-juhla, jota viettävät Mejûsît (tulenpalvojat)

[16] [1] Luethan neljännen niteen Loputon autuus -teoksesta (Endless Bliss) saadaksesi yksityiskohtaista tietoa namâzista. Katso myös kirja, jonka nimi on **Miftâh-ul-Janna**. Sen englanninkielinen versio on saatavilla **Hakîkat Kitâbevista**, Istanbulista, Turkista.

tämä namâz ei ole sahîh (pätevä). (Lâ-madhhabîn ihmiset ovat niitä, jotka eivät ole sopeuttaneet itseään yhteenkään neljästä Madhhabista.) Tämä harhaanjohtaminen aiheuttaa sen, että muslimit suorittavat aiemman sunnaosan alkuiltapäivän rukouksesta ja pakollisen osan illan rukouksesta heidän (syntiseen) aikaansa, jota kutsutaan nimellä kerâhat (tai karâhat). (Kerâhat-ajat selitetään **Loputon autuus (Endless Bliss)** -teoksen neljännessä niteessä, ja myös **Miftâh-ul-Janna** -nimisen pehmeäkantisen kirjan sisäsivulla. Katsothan myös alaviitteen[1]alla.) Namâz tulee suorittaa kiinnittäen huomiota sen fardeihin, wâjibeihin ja sunniin, antautuen sydämellään Allâhu ta'âlâlle ja ennen kuin sen määritelty aika on päättynyt. Qur'ân al-kerîmissa namâzia kutsutaan nimellä **'salât'**. Salât tarkoittaa ihmistä rukoilemassa, enkeliä sanomassa istighfâria, ja Allâhu ta'âlâ'a, joka omaa myötätuntoa ja sääliä. Islamissa salât tarkoittaa tiettyjen tekojen tekemistä, tiettyjen asioiden resitoimista, kuten esitetään 'ilm al-hâl -kirjoissa. Salât alkaa sanoilla **'Allâhu akbar,'** jota kutsutaan nimellä **'takbîr al-iftitâh,'** ja joka lausutaan sen jälkeen, kun kädet on nostettu ylös korviin ja viety loppuun sen jälkeen, kun kädet on laskettu alas navan kohdalle (miehillä). Se päättyy salâmiin, joka tehdään kääntämällä pää oikealle ja vasemmalle olkapäälle viimeisen istuma-asennon lopussa. ja joka alkaa 20. maaliskuuta. Torstaina, kun kaikissa paikoissa maailmassa päivä ja yö olivat yhtä pitkiä, hän jäi Qubâan ja lähti neljänneksenä perjantaina, saapuen Medinaan samana päivänä. Muharram-kuukauden alussa samana vuonna (perjantai, 16. kesäkuuta) on hyväksytty **Hijrî Qamarî** -kalenterin aluksi. Tämän Qamarî (kuu) -vuoden uuden vuoden päivä oli 16. heinäkuuta, perjantai. Hijrî shemsî -vuosi, joka sopii yhteen länsimaisen uuden vuoden päivän kanssa on 622 vuotta aikaisemmin kuin länsimainen uusi vuosi. Ja länsimainen uusi vuosi, joka sopii yhteen Hijrî shemsî -vuoden päivään on 621 vuonna myöhemmin kuin tämä Hijrî shemsî uusi vuosi.

3. Islamin kolmas perusperiaate on **"maksaa zakât omasta omaisuudesta."** Sanakirjanmukainen merkitys zakâtille on 'puhdistaa, ylistää, ja tulla hyväksi sekä kauniiksi.' Islamissa **zakât** on tarkoitettu 'henkilölle, jolla on **zakât-omaisuutta** enemmän kuin hän tarvitsee ja tietty määrä, jota kutsutaan nimellä **nisâb** erottaa tietyn määrän hänen omaisuudestaan ja se annetaan muslimeille, jotka on nimetty Qur'ân al-kerîmissa, hieromatta sitä sisään.' Zakât maksetaan seitsemälle ihmistyypille. Jokaisessa

neljässä Madhhabissa on neljän tyyppistä zakâtia; kulta- ja hopeazakât, kaupallisten tavaroiden zakât, zakât tuotantoeläimistä [lammas, vuohet ja karja], jotka laiduntavat pelloilla yli puoli vuotta, ja zakât kaikenlaisista välttämättömyystarvikkeista, joita saadaan maasta. Zakâtin neljättä tyyppiä kutsutaan nimellä **'ushr**, ja se maksetaan heti, kun sato on korjattu. Kolme muuta maksetaan vuosi sen jälkeen, kun ne saavuttavat nisâbin määrän.

4. Islamin neljäs perusperiaate on **"paastota jokaisena Ramadân-kuukauden päivänä."** Paastoamista kutsutaan nimellä **'sawm.'** Sawm tarkoittaa jonkin suojelemista jotakin toista vastaan. Islamissa sawm tarkoittaa itsensä suojelemista kolmea asiaa vastaan Ramadân-kuukauden [päivien aikana], kuten Allâhu ta'âlâ on määrännyt: syöminen, juominen ja seksuaalinen kanssakäyminen. Ramadân-kuukausi alkaa, kun nähdään uusi kuu (läntisessä) horisontissa. Se ei välttämättä ala sinä aikana, joka on laskettu kalentereissa.

5. Islamin viider perusperiaate on **"sellaisen ihmisen, joka siihen kykenee, tulee suorittaa hajj** (pyhiinvaellus) **kerran elämässään."** Kykenevän ihmisen, jolla on riittävästi rahaa mennä sinne ja tulla takaisin Mekan kaupungista sen omaisuuden lisäksi, joka on riittävä hänen perheensä elatukseen, jonka hän jättää taakseen, kunnes hän tulee takaisin, on fard suorittaa tawâf Ka'ban ympäri ja suorittaa Waqfa 'Arafâtin tasangolla, edellyttäen, että matka on turvallinen ja hänen vartalonsa on terve, kerran hänen elämässään.

"Kuulleessaan nämä vastaukset Rasûlullahilta 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', tämä henkilö sanoi, **'Oi Rasûl-Allah! Olet kertonut totuuden.' "** Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu 'anh' sanoi, että Sahâbît, jotka olivat läsnä, olivat hämmästyneitä tämän henkilön käytöksestä, joka kysyi kysymyksen ja vahvisti, että vastaus oli oikein. Henkilö kysyy oppiakseen sellaista mitä hän ei tiedä vain sanoakseen "Olet kertonut totuuden" viittaa siihen, että henkilö tietää sen jo. Tärkein viidestä yllä listatusta perusperiaatteesta on sanoa Kalimat ash-shahâda ja uskoa sen merkitykseen. Toiseksi tärkein on suorittaa namâz. Tästä seuraava on paastoaminen. Sitten tulee hajj. Viimeinen on zakâtin maksaminen. On yksimielisen varmaa, että Kalimat ash-shahâda on tärkein. Muiden neljän järjestyksestä suuri osa islamilaisista oppineista sanoaa samaa kuin me olemme sanoneet yllä. Kalimat ash-shahâda oli

ensimmäinen, josta tuli fard, islamin alussa. Namâzista viisi kertaa päivässä tuli fard Mi'râj-yönä Bi'thatin kahdentenatoista vuonna ja joitakin kuukausia ennen Hegiraa. Paastoamisesta Ramadânin aikana tuli fard Sha'bân-kuussa, Hegiran toisena vuonna. Zakâtin maksamisesta tuli fard Ramadân-kuukautena, samana vuonna, kun paastoamisesta tuli fard. Ja hajjista tuli fard Hegiran yhdeksäntenä vuotena.[17] Jos henkilö kieltää, ei usko, kieltäytyy, tekee pilaa tai tai pilkkaa yhtä näistä viidestä islamin perusperiaatteesta, hänestä tulee epäuskoinen, suojelkoon Allah meitä! Samalla tavoin, hänestä, joka ei hyväksy mitä tahansa asiaa, jotka on yksimielisesti ja selvästi julistettu halâliksi (sallituksi) tai harâmiksi (kielletyksi), tai joka sanoo halâlia harâmiksi tai harâmia halâliksi, tulee epäuskoinen. Jos henkilö kieltää tai ei pidä yhdestä epäilemättä tiedetystä islamilaisesta opetuksesta eli opetuksista, jotka jopa tavalliset muslimimaissa elävät ihmiset ovat kuulleet ja jotka he tietävät, hänestä tulee epäuskoinen.[18] Jos tavallinen ihminen ei tiedä opetuksia, jotka eivät ole niin yleisesti levinneitä tai hänen ei ole välttämätöntä tietää niistä, hän ei ole kieltäjä (kufr); hän on syntinen (fisq). vaatteissa. Heidän äitinsä, isänsä, aviomiehensä ja veljensä, jotka antavat heille luvan mennä ulos sellaisissa vaatteissa ja jotka ajattelevat, että se on soveliasta ja jotka suvaitsevat tämän, jakavat heidän syntinsä ja kidutuksensa; eli he palavat Helvetissä yhdessä. Jos he tekevät tawban, heille annetaan anteeksi, eikä heitä polteta.

[17] Yksityiskohtaista tietoa namâzista, paastoamisesta, zakâtista, hajjista ja Mi'râjista on saatavilla **Loputon autuus** -teoksesta (**Endless Bliss**), sen viidennestä niteestä, toisesta ja ensimmäisestä, ja seitsemännestä luvusta ja vastaavasti sen kolmannen niteen kuudennesta luvusta. Bi'that tarkoittaa, että Allâhu ta'âlâ lähetti hänen siunatun arkkienkelinsä, Hadrat Jebrâ'îlin, Hänen rakastetulle profeetalleen kertomaan hänelle, että hän oli viimeinen profeetta. Hegira (Hijrat) tarkoittaa Rasûlullah'n 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' muuttoa Mekasta Medinaan.

[18] Esimerkiksi, syödä sikaa, juoda alkoholipitoisia juomia, harrastaa uhkapeliä; naiselle tai työtlle esitellä itseään muille siten, ettei mikään peitä hänen päätään, hiuksiaan, käsivarsiaan ja jalkojaan ja; miehelle esitellä itseään muille siten, ettei mikään peitä osaa polvien ja navan välissä, ovat kaikki harâm. Tämä tarkoittaa sitä, että Allâhu ta'âlâ on kieltänyt nämä teot. Neljällä Madhhabilla, jotka selittävät Allâhu ta'âlâ'n määräyksiä ja kieltoja, on ollut erilaisia mielipiteitä koskien rajaa, johon miehen vartalonosien awrat päättyy, eli mitkä miehen vartalon osat ovat harâm (kiellettyjä) näyttää muille ja muiden katsoa. Jokaisen muslimin on fard peittää nuo vartalonosat, kuten on kuvattu siinä Madhhabissa, johon hän kuuluu. Myös muiden on harâm katsoa heitä, jotka eivät ole peittäneet heidän vartaloidensa näitä osia. **Kimyâ-yi Saâdetissa** on kirjoittettu, että naisten ja tyttöjen on harâm mennä ulos peittämättä päätään, hiuksiaan, käsivarsiaan, jalkojaan ja on myös harâm mennä ulos ohuissa, koristelluissa, tiukoissa ja hajustetuissa

Allâhu ta'âlâ pitää niistä, jotka tekevät tawban. Hegiran kolmantena vuonna tytöt ja naiset, jotka olivat saavuttaneet puberteetti-iän, määrättiin olematta näyttämästä itseään nâmahram-miehille, ja peittämään itsensä. (Katsothan neljännen niteen kahdeksannen luvun teoksesta Loputon autuus (Endless Bliss).) Meidän ei tulisi uskoa valheita, joita brittiläiset vakoojat valehtelevat ja joita heidän viekoittelevat ja lahjotut matkijansa toistelevat, jotka sanovat, että naisilla ei ollut tapana peittää itseään ennen hijâbin âyatin (naisten itsensä peittäminen) ilmestystä ja että tämä niin kutsuttu käsky, jota kutsutaan nimellä Fiqh, oli myöhempien (islamin tieteen) oppineiden keksimä. Jos henkilö sanoo olevansa muslimi, hänen tulee tietää, sopiiko jokin islamiin vai eikö se sovi siihen. Jos hän ei tiedä, hänen täytyy opiskella kysymällä Ahl as-sunnatin oppineelta tai lukemalla kirjoja, joita tämän kategorian oppineet ovat kirjoittaneet. Jos hänen tekonsa vahingoittavat islamia, hän ei ole vapautettu synnistä tai harhaopista, jonka tämä teko aiheuttaa. Hänen täytyy tehdä tawba päivittäin sen varsinaisessa merkityksessä. Kun tawba on tehty, synti tai harhaoppi (,joka aiheutui tästä teosta) annetaan ehdottomasti anteeksi. Jos hän ei tee tawbaa, hän maksaa siitä sekä tässä maailmassa että Helvetissä. Rangaistusten muodoista (jotka aiheutuvat hänelle) on kirjoitettu useissa kirjojemme osissa.

(Katsothan myös **Loputon autuus** -teoksen (**Endless Bliss**) kuudennen niteen kymmenes kappale. Vartalonosia, jotka miesten ja naisten tulee peittää namâzin aikana ja muualla, kutsutaan **'awrat-osiksi'.** Jos henkilö sanoo, että islam ei määrittele tiettyä osaa awratin nimessä, hänestä tulee epäuskoinen. Jotkin vartalonosat ovat awrat kaikkien neljän madhhabien ijma'n (yksimielisyys, konsensus) mukaan, (ja nämä awrat-osat vaihtelevat sukupuolen mukaan). Jos henkilö uhmaa näiden vartalonosiensa peittämisen tärkeyttä tai muiden esillä olevien awrat-osien katsomisen kieltoa eli, jos hän ei tunne pelkoa koskien kidutusta (joka seuraa tämän kiellon rikkomisesta), hänestä tulee epäuskoinen. Ihmisen vartalossa osat, jotka ovat lantion ja polvien välissä, eivät ole awrat Hanbalî Madhhabissa. Jos henkilö sanoo, "Olen muslimi", hänen tulee oppia islamin periaatteet ja teot, jotka ovat fard (pakolisia) ja jotka ovat harâm (kiellettyjä) neljän Madhhabin konseksuksen (ijma') mukaan, ja hänen täytyy kiinnittää asianmukaista huomiota tähän asiaan. Se ettei tiedä, ei ole pätevä tekosyy. Se on identtinen tahalliselle epäuskolle. Naisen koko vartalo, lukuunottamatta hänen käsiään ja kasvo-

jaan, on awrat kaikkien neljän Madhhabin mukaan. Sama koskee naista, joka paljastaa hänen awrat-osiaan, laulaa, tai sanoo (ääneen muistopuheen, jota kutsutaan nimellä) Mawlid-miesten läsnäollessa. Jos henkilö paljastaa kevyesti hänen vartalonosansa, joka ei ole awrat ijma'n mukaan yhdessä

USKON PERIAATTEET

"Tämä jalo henkilö kysyi uudestaan, **'Oi Rasûl-Allah! Kerro minulle nyt mikä on îmân.'**" Kun oli kysytty mikä islam on ja vastaus oli annettu, Hadrat Jabrâ'îl ''alaihi-s-salâm' pyysi mestariamme Rasûlullahia 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' selittämään îmânin olemuksen ja todellisuuden. Sananmukaisesti îmân tarkoittaa 'tietää, että henkilö on täydellinen ja totuudenmukainen ja omata usko häneen.' Islamissa 'îmân' tarkoittaa uskoa siihen tosiasiaan, että Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' on Allâhu ta'âlâ'n profeetta; että hän on Nabî, Hänen valitsemansa lähettiläs, ja tämän sanomista uskon kera sydämessä; ja uskoa lyhyesti, mitä hän välitti lyhyesti ja uskoa yksityiskohtaisesti mitä hän välitti yksityiskohtaisesti Allâhu ta'âlâlta; ja sanoa Kalimat ash-shahâda milloin vain se on mahdollista. Vahva îmân on sellainen, kuten me tiedämme varmasti, että tuli polttaa, käärmeet tappavat myrkyttämällä ja me vältämme niitä, meidän tulisi pitää Allâhu ta'âlâ'aa ja Hänen ominaisuuksinaan suurina, olla täysin vakuuttuneita tästä sydämissämme, pyrkiä Hänen suosioonsa (ridâ') ja kiirehtiä Hänen kauneuteensa (jamâl), ja olla varuillaan Hänen vihastaan (ghadab) ja piinastaan (jalâl). Meidän tulisi kirjoittaa tämä îmân sydämeen lujasti kuin kirjoitus marmoriin. Îmân ja islam ovat sama asia. Molemmissa uskotaan Kalimat ash-shahâdan tarkoitukseen. Vaikka ne eroavat yleisesti ja erityispiirteiltään, ja vaikka niillä on sananmukaisesti eri tarkoitukset, islamissa niillä ei ole eroa. Onko îmân yksi asia vai onko se osien yhdistelmä? Jos se on yhdistelmä, kuinka monesta osasta se on tehty? Liittyvätkö teot tai 'ibâdât[19] muussa kolmesta Madhhabista, (vaikka se olisi awrat hänen oman Madhhabinsa mukaan ja kahden muista kolmesta Madhhabin mukaan,) hän on tehnyt suuren synnin, vaikkakaan hänen rikkomuksensa ei tee hänestä epäuskoista. Esimerkki tästä on mies, joka paljastaa jalkansa lantion ja polvien välillä (mikä ei ole, kuten olemme jo sanoneet, awrat Hanbalî Madhhabissa, vaikka se onkin awrat muissa kolmes-

[19] Palvonnanteot.

sa Madhhabissa.) On fard oppia islamin perusperiaatteet, joita sinä et tiedä. Heti kun opit ne, sinun tulee tehdä tawba ja peittää awrat-osasi, (joita et ehkä peittänyt, koska et tiennyt, että ne ovat awrat-osiasi.) Valehtelu, juoruilu, selän takana puhuminen, panettelu, varkaus, huijaaminen, petollisuus, toisen tunteiden loukkaaminen, pahanteko, jonkun omaisuuden käyttäminen ilman lupaa, se ettei maksa työntekijän tai portieerin osaa, kapinointi, eli lakien ja hallitusten määräysten vastustaminen, ja se, ettei maksa veroja, ovat myös syntejä. Niiden tekeminen epäuskoisia kohtaan tai ei-muslimimaissa ovat yhtälailla harâm. îmâniin vai eivät? Samalla kun sanoo, "Minulla on îmân," on oikein lisätä "inshâ-Allah", vai onko? Onko îmânnissa vähäisyyttä tai paljoutta? Onko îmân luotu? Onko ihmisen vallassa uskoa, vai ovatko uskovaiset uskoneet pakon edessä? Jos uskossa on painostusta tai pakkoa, miksi jokainen määrättiin uskomaan? Veisi pitkään selittää kaikki nämä yksitellen. Tästä syystä en vastaa niihin tässä yksitellen. Mutta tulisi tietään, että Ash'arî Madhhabin ja Mu'tazilan mukaan ei ole jâ'iz (luultavaa) Allâhu ta'âlâlle määrätä meitä tekemään jotakin, joka ei ole mahdollista. Ja Mu'tazilan mukaan ei ole jâ'iz Allâhu ta'âlâlle määrätä jotakin, joka on mahdollista, mutta joka ei ole ihmisen vallassa. Ash'arî'n mukaan se on jâ'iz, vaikkakaan Hän ei ole määrännyt sitä. Se, että määräisi ihmiset lentämään ilmassa, olisi tällaista. Îmânissa tai 'ibâdâtissa Allâhu ta'âlâ ei määrää Hänen luotujaan tekemään mitään mitä he eivät pysty tekemään. Tästä syystä henkilö, joka tulee hulluksi tai hänestä tulee ghâfil (huonomuistinen, muistamaton), tai joka nukkuu tai kuolee, kun hän on muslimi, on silti muslimi, vaikkakaan hän ei ole tilassa, jossa voisi vahvistaa asian.

Meidän ei pitäisi ajatella 'îmân'in sananmukaista merkitystä tässä hadîth-i-sherîfissa, koska Arabiassa ei ollut yhtäkään tavallista ihmistä, joka, joka ei olisi tiennyt sen sananmukaista merkitystä: 'totuudenmukaisena pidettävää uskoa.' Varmasti Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ'anhum ajma'în' tiesi sen myös, mutta Jebrâ'îl ''alaihi-s-salâm' halusi opettaa îmânin merkityksen Sahâbat al-kirâmille kysymällä mitä îmân tarkoittaa islamissa. Ja Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sanoi, että **îmân** oli uskoa kuuteen varmaan tosiasiaan:

1. "Aivan ensiksi uskoa Allâhu ta'âlâ'an," hän totesi. Îmân on vilpitöntä uskoa kuuteen varmaan tosiasiaan, jotka löytyvät kashfista (ilmoitus) tai wijdânista (omatunto) tai löytyvät 'aqlin (järki, syy) ymmärtämisen

kautta, joka perustuu todisteeseen tai kuuluisaan ja hyväksyttyyn lausuntoon luottamiseen ja sen seuraamiseen, ja tämän vahvistamiseen kielellä.

Ensimmäinen näistä kuudesta tosiasiasta on, että Allâhu ta'âlâ on Wâjib alwujûd ja Todellinen Ma'bûd (se, jota tulee palvoa) ja kaikkien luotujen Luoja. Tulisi uskoa varmasti, että Hän yksin luo kaiken [jokaisen aineen, atomin, elementit, molekyylit, yhdisteet, orgaaniset aineet, solut, elämän, kuoleman, jokaisen tapahtuman, jokaisen reaktion, kaikenlaisen voiman ja energian, liikkeet, lait, henget, enkelit ja jokaisen elävän ja elottoman tyhjästä, ja Hän saa ne kaikki jäämään henkiin] sekä tässä maailmassa että seuraavassa ilman materiaalia, aikaa tai samankaltaisuutta olemattomuudesta. Kuten Hän loi kaikki luodut universumissa [yhdessä hetkessä, kun ne olivat olleet olemattomia], samoin Hän [luo jotkut niistä toinen toisistaan, ja kun Tuomiopäivän aika tulee, yhdessä hetkessä Hän] tuhoaa kaiken. Hän on kaikkien luotujen Luoja, Omistaja, Absoluuttinen Hallitsija. Tulee uskoa ja tietää, ettei ole ketään, joka hallitsisi Häntä, määräisi Häntä tai olisi parempi kuin Hän. Kaikenlainen paremmuus, jokainen täydellisyyden ominaisuus, kuuluu vain Hänelle. Hänessä ei ole vikoja, eikä puutteellisia ominaisuuksia. Hän pystyy tekemään mitä Hän haluaa. Sen mitä hän tekee ei ole tarkoitus olla hyödyllistä Hänelle tai muille. Hän ei tee jotakin saadakseen palkkion. Kaikessa mitä Hän tekee, on kuitenkin salaisia syitä (hikma), käyttötarkoituksia, siunauksia ja suosionosoituksia. Allâhu ta'âlâ'n ei tarvitse tehdä, mikä on hyvää ja hyödyllistä Hänen luoduilleen, eikä Hänen tarvitse antaa palkkiota joillekin ihmisille tai kidutusta toisille. Hänen ylemmyyteensä ja hyväntahtoisuuteensa sopisi, että Hän voisi tuoda kaikki syntiset Paratiisiin. Ja olisi Hänen oikeutensa, jos hän laittaisi kaikki ne, jotka tottelivat ja palvoivat Häntä, Helvettiin. Silti Hän määräsi ja julisti, että Hän laittaisi muslimit, jotka palvovat Häntä, Paratiisiin ja antaisi heille suosionosoituksia, ja että Hän piinaisi ikuisesti epäuskoisia Helvetissä. Hän ei peru sanojaan. Häneen ei olisi mitään vaikutusta sillä, jos kaikki elävät luodut uskoisivat ja palvoisivat Häntä, eikä Hänelle aiheutuisi mitään harmia siitä, jos kaikista luoduista tulisi epäuskoisia, heistä tulisi kohtuuttomia tai he eivät tottelisi Häntä. Jos ihminen haluaa tehdä jotakin, Hän luo sen, jos myös Hän, haluaa sen olevan. Hän yksin on se, joka luo jokaisen Hänen ihmisluomuksensa teon ja kaikki asiat. Jos Hän ei halua tai luo, mikään ei voi liikkua. Jos Hän ei halua, kenestäkään ei voi

tulla epäuskoinen tai kapinallinen. Hän luo epäuskon ja synnit, vaikkakaan Hän ei pidä niistä. Kukaan ei voi häiritä Hänen töitään. Kenelläkään ei ole voimaa tai oikeutta kysyä syytä siihen miksi Hän on tehnyt tämän tai tuon tai kommentoida, kuinka Hänen pitää tehdä. Hän antaa anteeksi, jos Hän haluaa, henkilölle, joka on tehnyt minkä tahansa suuren synnin ja kuollut tekemättä tawbaa, paitsi jos se on polyteismi tai epäusko.

Hän kiduttaa häntä, jos Hän haluaa, anteeksiannettavan synnin vuoksi. Hän julisti, ettei hän koskaan antaisi anteeksi epäuskoisille ja luopioille ja että Hän kiduttaisi heitä ikuisesti. Hän kiduttaa Helvetissä muslimeita, jotka palvovat Häntä, mutta joiden usko (i'tiqâd) ei ole yhdenmukainen **Ahl as-Sunnan uskon kanssa**, ja jotka kuolevat tekemättä tawbaa. Kuitenkaan niin **(bid'a)** tehneet muslimit eivät pysy Helvetissä ikuisesti.

On mahdollista (jâ'iz) nähdä Allâhu ta'âlâ silmillä tässä maailmassa, mutta kukaan ei ole koskaan nähnyt. Tuomiopäivänä epäuskoiset ja syntiset muslimit näkevät Hänet vihaisena ja mahtavana, ja hurskaat muslimit ystävällisenä ja mahtavana. Enkelit ja myös naiset näkevät Hänet. Epäuskoiset eivät koe tätä. Ääni välittää viestin, että myöskään henkiolennot eivät koe tätä. Suurta osaa 'ulamâ'sta, "Muslimeista, joita Allâhu ta'âlâ rakastaa, kunnioitetaan niin, että he näkevät Hänen kauneutensa jokaisena aamuna ja jokaisena iltana; matalan asteen muslimeita kunnioitetaan jokaisena perjantaina, ja naisia muutaman kerran vuodessa, kuten tämän maailman juhlapäivinä."[20] Tulisi uskoa, että Allâhu ta'âlâ nähdään. Silti meidän pitäisi yrittää

[20] Hadrat Shaikh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî [kuoli Delhissä vuonna 1052 (1642 A.D.)] kirjoitti hänen persiankielisessä työssään **Takmîl-ul-îmân**: "Hadîth-i-sherîf sanoo: **'Tulet näkemään Luojasi Tuomiopäivänä, kuten näet** [täyden] **kuun** [kuukauden] **neljäntenätoista**.' Kuten Allâhu ta'âlâ'n tiedetään olevan käsittämätön tässä maailmassa, samoin Hänet tullaan näkemään käsittämättömästi Tuonpuoleisessa. Suuret oppineet, kuten Abu'l-Hasan al-Ash'arî ja al-Imâm as-Suyûtî ja al-Imâm al-Bayhakî sanoivat, että myös enkelit tulevat näkemään Allâhu ta'âlâ'n Paratiisissa. Al-Imâm al-a'zâm Abu Hanîfa ja jotkut muut oppineet sanoivat, etteivät henkiolennot ansainneet thawâbia ja että ne eivät pääsisi Paratiisiin ja että vain uskolliset henkiolennot tulisivat välttämään Helvetin. Naiset tulevat näkemään Allâhu ta'âlâ'n muutaman kerran vuodessa, kuten tämän maailman juhlissa. Täydelliset (kâmil) uskovaiset näkevät Hänet jokaisena aamuna ja iltana, kun muut uskovaiset näkevät Hänet perjantaisin. Tälle vaatimattomalle ihmiselle, nämä hyvät uutiset sisältävät myös uskolliset naiset ja enkelit ja henkiolennot; olisi sopivaa, että täydelliset ja 'ârif-naiset, kuten Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, 'Â'ishat as-S›ddîqa ja muut [profeetan] puhtaat vaimot ja Hadrat Mariam ja Hadrat Âsiya saisivat tämän erityiskohtelun. Al-Imâm as-Suyûtî, tarkoitti myös tätä."

olla visualisoimatta, kuinka tämä tapahtuu; Hänen töitään ei voi ymmärtää älykkyydellä (’aql). Ne eivät muistuta maallisia asioita. [Niitä ei voi mitata fyysisillä tai kemiallisilla kriteereillä.] Sellaisilla käsitteillä kuin suunta, olla vastakohta tai olla jotakin kohti, ei ole mitään yhteyttä Allâhu ta’âlâ’an. Hän ei ole aineellinen. Hän ei ole esine, [eikä hän ole elementti, seos tai yhdiste]. Hän ei ole laskettavissa, Häntä ei voi mitata, eikä Häntä voi laskea. Hänessä ei tapahdu muutoksia. Hän ei ole paikka. Hän ei ole ajan kanssa. Hänellä ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, etuosaa eikä takaosaa, pohjaa tai yläosaa, oikeaa tai vasenta. Tämän vuoksi ihmisen päättelykyky ei voi ymmärtää mitään Hänestä, eikä ihmisen älykkyys tai tieto riitä tekemään niin. Joten, ihminen ei voi ymmärtää, kuinka Hänet tullaan näkemään. Vaikkakin sellaisia sanoja kuten käsi, jalka, suunta, paikka ja vertainen, jotka eivät sovi Allâhu ta’âlâlle, esiintyy Koraanin jakeissa ja hadîtheissa, niitä ei käytetä siinä mielessä kuin me tiedämme ja käytämme niitä nykyään. Sellaisia Koraanin jakeita ja hadîtheja kutsutaan nimellä **mutashâbihât**. Meidän tulee uskoa niihin, mutta meidän ei pitäisi yrittää ymmärtää mitä tai kuinka ne ovat. Tai ne voidaan selittää pois **(te’wîl)** lyhyesti tai yksityiskohtaisesti, jotta niille voidaan antaa sellaisia merkityksiä, jotka ovat sopivia Allâhu ta’âlâlle.

Esimerkiksi sana käsi voidaan tulkita voimana. Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’ näki Allâhu ta’âlâ’n Mi’râj’n aikana.[21] Mutta tämä näkeminen ei tapahtunut silmillä, kuten näkeminen tässä maailmassa. Henkilö, joka sanoo, että hän on nähnyt Allâhu ta’âlâ’n tässä maailmassa on zindiq. Awliyâ’n kokema näkeminen on toisenlaista kuin näkeminen tässä maailmassa tai näkeminen seuraavassa maailmassa. Toisin sanoen heidän kokemuksensa ei ole ru’yat (näkemistä) vaan **shuhûd**, [mikä tarkoittaa, että he näkevät esimerkkejä (mithâls) heidän sydäntensä silmien kautta.] Jotkut Awliya’sta sanoivat, että he olivat nähneet Hänet. Jokatapauksessa he hämmentyivät shuhûdista, jonka he kokivat olleessaan sekrissa eli kun he olivat tajuttomia ru’yatin kera. Tai näiden heidän sanojensa tulee olla poisselitettävissä.

Kysymys: “Sanotaanko yllä, että on mahdollista (jâ’iz) nähdä silmin Allâhu ta’âlâ tässä maailmassa. Miksi sitten henkilön, joka sanoo, että jotakin mahdollista tapahtui, tulee olla zindiq? Jos henkilöstä, joka sanoo niin, tulee epäuskoinen, voidaanko sen sanoa olla mahdollista?”

[21] Tutkithan **Loputon autuus** -teoksen (**Endless Bliss**) kolmannen niteen kuudennen kappaleen, joka kertoo ‘pyhistä öistä’.

Vastaus: Sananmukaisesti ‘jâ’iz tarkoittaa ‘mahdollista tapahtua tai olla tapahtumatta.’ Tästä huolimatta al-Ash’arî’n [Abu-l-Hasan’Alî ibn Ismâ’il, kuoli Bagdadissa vuonna 330 (941 A.D.)] Madhhabin mukaan ru’yat’n mahdollisuus tarkoittaa, että Allâhu ta’âlâ kykenee luomaan ihmiselle aivan erilaisen näkökyvyn tässä maailmassa, erilaisen kuin näkeminen läheltä tai kasvoista kasvoihin Hänen kanssaan, ja erilaisen kuin näkeminen niiden fyysisten lakien mukaan, jotka Hän loi tässä maailmassa. Esimerkiksi, koska Hän on kykenevä, on mahdollista näyttää moskiitto Andalusiassa sokealle miehelle Kiinassa, ja mitä tahansa kuussa tai tähdessä ihmiselle maassa. Tällainen voima on ominainen vain Allâhu ta’âlâ’lle. Lisäksi sanonta “Näin hänet tässä maailmassa” ei sovi yhteen âyat al-kerîman ja ’ulamâ’n konseksuksen kanssa. Tämän vuoksi, se, joka antaa tällaisen lausunnon, on mulhid tai zindiq. Kolmanneksi lause “on mahdollista nähdä Allâhu ta’âlâ tässä maailmassa” ei tarkoita, “on mahdollista nähdä Hänet maan päällä fyysisten lakien puitteissa.” Jokatapauksessa, henkilö, joka sanoaa, että hän näki Allâhu ta’âlâ’n tarkoittaa, että hän näki Hänet, kuten hän näkee muut asiat; tämä on näkemistä, mikä ei ole mahdollista (jâ’iz). Henkilöä, joka antaa lausunnon, joka aiheuttaa epäuskoa, kutsutaan nimellä **mulhid** tai **zindiq**.[22] [Näiden vastausten jälkeen Hadrat Mawlânâ Khâlid toteis: “Ole varovainen!” Näin hän kiinnittää huomiota toisen vastauksen järkevyyteen.]

Ajan kulumista, päivää tai yötä, ei voi liittää Allâhu ta’âlâ’an. Hänessä ei voi olla muutosta missään suhteessa, eikä voida sanoa, että Hän oli tällä tavoin aiemmin tai että Hän tulee olemaan tällainen tulevaisuudessa. Hän ei juurru (hulûl) mihinkään. [Ryhmä shiialaisia kutsuvat itseäään nimellä **Nusayriya** ja uskovat sekä sanovat, että Allâhu ta’âlâ on mennyt Hadrat ’Alîn sisään. Tämä väärä usko aiheuttaa sen, että heistä tulee kâfireita (epäuskoisia).] Hän ei yhdisty minkään kanssa. Hänellä ei koskaan ole vastakohtaa, kääntöpuolta, samankaltaista, partneria, apulaista tai opasta. Hänellä ei ole isää, äitiä, poikaa, tytärtä tai vaimoa. Hän on aina paikalla kaikkien kanssa, ympäröi ja näkee kaiken. Hän on jokaiselle lähempänä kuin hänen kaulansa iso valtimo. Kuitenkaan se, että hän ympäröi meitä, Hänen läsnäolonsa tai yhteenkuu-

[22] Mulhid tai zindiq sanoo, että hän on muslimi. Mulhid on vilpitön sanoissaan; hän uskoo, että hän on muslimi ja että hän on oikealla tiellä. Kuitenkin zindiq on islamin vihollinen. Hän teeskentelee olevansa muslimi vahingoittaakseen islamia sisältä käsin ja pettääkseen muslimeita.

luvuutensa tai läheisyytensä, ei ole sellaista, mitä me ymmärrämme näillä sanoilla. Hänen läheisyyttään ei voi käsittää oppineiden tiedolla, tiedemiesten älykkyydellä tai kashfirilla tai Awliyâ'n shuhûdilla. Inhimillisyydellä ei voida ymmärtää niiden syvempiä merkityksiä. Allâhu ta'âlâ on ainutlaatuinen Hänen persoonansa ja Hänen ominaisuuksiensa osalta. Missään niistä ei tapahdu muutoksia tai erilaistumista.

Allâhu ta'âlâ'n nimet ovat **tawqîfî**; tämän vuoksi on luvallista käyttää Hänen nimiään, jotka on näytetty islamissa, eikä ole sallittua käyttää muita sanoja.[23] Allâhu ta'âlâ'n nimet ovat äärettömiä. On tunnettua, että hänellä on tuhat ja yksi nimeä; sillä Hän paljasti ihmisille tuhat ja yksi Hänen nimeään. Muhammadin ''alaihis-salâm'uskonnossa ilmoitettiin niistä yhdeksänkymmentäyhdeksän, joita kutsutaan nimellä **"al-Asmâ' al-husnâ"**.

Mâturîdiyya Madhhabin mukaan Allâhu ta'âlâlla on kahdeksan ominaisuutta, joita kutsutaan nimellä **Sifât-ithubûtiyya** ja seitsemän **Ash'ariyya** madhhabin mukaan. Nämä hänen ominaisuutensa ovat ikuisia ja jatkuvia, kuten Hänen persoonansa; eli ne ovat olemassa ikuisesti. Ne ovat pyhiä. Ne eivät ole samanlaisia kuin luotujen ominaisuudet. Niitä ei voi ymmärtää järkeilemällä tai olettamalla tai vertaamalla niitä tämän maailman olentoihin. Allâhu ta'âlâ on antanut ihmisille esimerkin Hänen ominaisuuksistaan. Näiden esimerkkien näkeminen, Allâhu ta'âlâ'n ominaisuudet, voidaan ymmärtää pienessä määrin. Koska ihminen ei voi ymmärtää Allâhu ta'âlâ'aa, ei ole luvallista ajatella ymmärtävänsä tai yrittää ymmärtää Allâhu ta'âlâ'aa. Allâhu ta'âlâ'n kahdeksan ominaisuutta eivät ole sama, eivätkä eri kuin Hänen persoonansa; tämä tarkoittaa, että Hänen ominaisuutensa eivät tee Hänen persoonaansa, eivätkä ole muuta kuin Hän. Nämä kahdeksan ominaisuutta ovat:

Hayât (Elämä), **'Ilm** (Kaikkitietävä), **Sem'** (Kuuleva), **Basar** (Näkevä), **Qudra** (Kaikkivaltias), **Kalâm** (Puhe, Sana), **Irâda** (Tahto), and **Te-**

[23] Esimerkiksi, Allâhu ta'âlâ'aa voidaan kutsua nimellä " 'Âlim" (the 'Kaikkitietävä'), mutta emme voi käyttää nimeä 'faqîh', joka myös tarkoittaa ''Âlimia' (oppinutta, henkilöä, joka on kouluttautunut islamilaisiin tieteisiin), koska islam ei käytä nimeä 'faqîh' Allâhu ta'âlâ'lle. Samoin, ei ole hyväksyttävää sanoa 'Jumala' Allahin sijaan, koska 'jumala' tarkoittaa epäjumalaa; "Ox on Hindujen jumala," sanotaan, esimerkiksi. On luvallista sanoa:"Allah on Yksi; ei ole olemassa muuta jumalaa kuin Hän." Sanoja kuten Dieu (ranskaksi) ja Gott (saksaksi) voidaan käyttää jumalasta tai idolista, mutta ei Allahista.

kwîn (Luovuus). Ash'ariyya Madhhabissa Tekwîn ja Qudra ovat sama ominaisuus. Mashiyya ja Irâda ovat synonyymejä.

Jokainen Allâhu ta'âlâ'n kahdeksasta ominaisuudesta on ainutlaatuinen ja yhtenäisessä tilassa. Missään niistä ei esiinny muutosta. Mutta jokainen niistä vaihtelee laadultaan luoduissa. Tämä tarkoittaa sitä, että hänen ominaisuutensa vaihtelevat suhteessaan luotuihin ja niihin vaikuttaminen ei vahingoita sen ainutlaatuisuutta. Samoin, vaikka Allâhu ta'âlâ on luonut niin monia luotuja ja suojelee niitä kaikkia tuholta, Hän on yhä Yksi. Mitään muutosta ei koskaan tapahdu Hänessä. Jokainen luotu tarvitsee Häntä jokaisena hetkenä joka suhteessa. Hän ei tarvitse ketään missään suhteessa.

2. Toinen kuudesta îmânin pääperiaatteesta on **"uskoa Hänen enkeleihinsä."** Enkelit eivät ole aineellisia, vaan eteerisiä (latîf), eteerisempiä kuin aineen kaasufaasi. Ne ovat nûrânî (valoisa, henkinen). Ne ovat elossa. Niillä on syy ('aql). Ihmisille ominaisia pahuuksia ei esiinny enkeleissä. Ne voivat ottaa minkä tahansa muodon. Kuten kaasut muuttuvat nesteeksi ja kiinteäksi aineeksi ja ottavat minkä tahansa muodon, kun niistä tulee kiinteää ainetta, samoin enkelit voivat muodostaa kauniita muotoja. Enkelit eivät ole sieluja, jotka ovat eronneet suurten miesten vartaloista. Kristityt olettavat, että enkelit ovat sellaisia henkiä. Toisin kuin energia ja sähkö, ne eivät ole aineettomia. Osa muinaisista filosofeista oletti niin.

Kaikkia niitä kutsutaan nimellä **malâ'ika**. 'Malak' (enkeli) tarkoittaa 'lähetti, lähettiläs' tai 'voima.' Enkelit luotiin ennen kuin muut elävät luodut. Tästä syystä meidät määrättiin uskomaan heihin ennen uskomista taivaallisiin kirjoihin, jotka tulivat ennen uskoa profeettoihin; ja Qur'ân al-kerîmissa näiden uskon perusperiaatteiden nimet on annettu tässä järjestyksessä.

Uskon enkeleihin tulee olla seuraavanlainen: enkelit ovat Allâhu ta'âlâ'n luotuja. Ne eivät ole Hänen partnereitaan, eivätkä ne ole Hänen tyttäriään, kuten epäuskoiset ja polyteistit olettavat. Allâhu ta'âlâ rakastaa kaikkia enkeleitä. Ne tottelevat Hänen käskyjään, eivätkä koskaan tee syntejä tai ole tottelematta käskyjä. Ne eivät ole miehiä eivätkä naisia. Ne eivät mene naimisiin. Niillä ei ole lapsia. Niillä on elämä, mikä tarkoittaa, että ne ovat elossa. Vaikkakin, kerrontaketjun, joka on jäljitetty Hadrat 'Abdullah ibn Mas'ûdiin 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', mukaan joillakin enkeleillä oli lapsia, joihin Saatana ja henkiolennot laskettiin; sen selitys on kirjoitettu yksityis-

kohtaisesti kirjoissa. Kun Allâhu ta'âlâ ilmoitti, että Hän oli luomassa ihmisiä, enkelit kysyivät, "Yâ Rabbî! Oletko luomassa luotuja, jotka turmelevat maailman ja vuodattavat verta?" Tällaiset enkeleiden kysymykset, joita kutsutaan nimellä **dhella**, eivät muuta sitä tosiasiaa, että he olivat viattomia.

Kaikista luoduista enkeleitä on kaikista eniten. Kukaan paitsi Allâhu ta'âlâ ei tiedä heidän määräänsä. Taivaissa ei ole tyhjää tilaa, jossa enkelit eivät suorittaisi palvontatekoja. Jokainen paikka taivaissa on varattu enkeleille, jotka ovat rukû'ssa (kumarrus namâzin aikana) tai sajdassa (kumarrus maahan). Taivaissa, maassa, nurmella tähdissä, jokaisessa elävässä olennossa ja elottomassa luodussa, jokaisessa sadevesipisarassa, kasvin lehdessä, atomissa, molekyylissä, jokaisessa reaktiossa, liikkeessä, kaikessa, enkeleillä on tehtäviä. Ne suorittavat Allâhu ta'âlâ'n tehtäviä kaikkialla. Ne ovat välittäjiä Allâhu ta'âlâ'n ja luotujen välillä. Jotkut niistä ovat toisten enkeleiden komentajia. Jotkut niistä toivat viestejä profeetoille ihmisten keskuuteen. Jotkut enkelit tuovat hyvä ajatuksia, joita kutsutaan nimellä **"ilhâm"** (inspiraatio), ihmissydämeen. Jotkut muut ovat tietämättömiä kaikista ihmisistä ja luoduista ja ovat menettäneet tajuntansa tuntiessaan Allâhu ta'âlâ'n kauneuden. Jokainen näistä enkeleistä pysyy tietyssä paikassa, eikä voi jättää paikkaansa. Joillakin enkeleillä on kaksi siipeä ja joillakin on neljä tai enemmän.[24]

Enkelit, jotka kuuluvat Paratiisiin, pysyvät Paratiisissa. Heidän johtajansa on **Ridwân**. Helvetin enkelit, **Zabânît**, tekevät Helvetissä, mitä heidät on määrätty tekemään. Helvetin tuli ei vahingoita heitä, kuten meri ei vahingoita kaloja. Johtavia Zabâneita on yhdeksäntoista. Heidän johtajansa on **Mâlik**.

Jokaisella ihmisellä on neljä enkeliä, jotka kirjaavat kaikki heidän hyvät ja pahat tekonsa. Kaksi heistä tulee illalla ja toiset kaksi päivällä. Heitä kutsutaan nimellä **kirâman kâtibîn** tai **hafazan** enkelit. Toinen oppineiden raportti toteaa, että hafazan enkelit ovat eri asia kuin kirâman kâtibîn. Enkeli ihmisen oikealla puolella on ylivoimainen vasemmalla puolella olevaan verrattuna ja kirjaa hyviä tekoja. Vasemmalla puolella oleva kirjaa ylös pahoja tekoja. Kaksi enkeliä kiduttaa epäuskoisia ja tottelemattomia

[24] Aivan kuten jokaisen linnun, ja lentokoneen, siivet ovat jokainen rakenteeltaan omanlaisiaan ja erilaisia toisten siipien kanssa, samoin enkeleiden siivillä on oma rakenteensa. Kun me kuulemme jonkin nimen, jota me emme ole nähneet tai jota me emme tietä, me oletamme, että se on kuten asiat, joita me tiedämme, mikä on, luonnollisesti, väärin.

muslimeita heidän haudoissaan, ja enkelit kysyvät kysymyksiä haudoissa. Kysymyksiä kysyviä enkeleitä kutsutaan nimillä **munkar** ja **nakîr**. Enkeleitä, jotka kysyvät kysymyksiä muslimeilta, kutsutaan myös nimillä **mubashshir** ja **bashîr**.

Enkeleillä on ylivoima toisiaan kohtaan. Ylivoimaisimmat enkelit ovat neljä arkkienkeliä. Ensimmäinen heistä on **Jabrâ'îl** ''alaihis-salâm'. Hänen tehtävänsä oli tuoda **wahy** profeetoille, kertoakseen heille käskyistä ja kielloista. Toinen on **Isrâfîl** ''alaihi-s-salâm', joka soittaa viimeisen trumpetin soiton, jota kutsutaan nimellä **'Sûr'**. Hän soittaa Sûr'n kahdesti. Ensimmäisellä soitolla jokainen elävä olento paitsi Allâhu ta'âlâ kuolee.[25] Toisella soitolla kaikki heräävät uudelleen eloon. Kolmas on **Mikâ'îl** ''alaihi-s-salâm'. Hänen tehtävänsä on sovittaa halpuus, kalleus, niukkuus, yltäkylläisyys [taloudellinen järjestys, tuomaan mukavuutta ja helppoutta] ja liikuttaa jokaista objektia. Neljäs on **'Azrâ'îl** ''alaihi-s-salâm', joka ottaa ihmisten sielut [jân, persiaksi, arabiaksi 'rûh']. Näiden neljän jälkeen on olemassa neljä enkeleiden ylivoimaista luokkaa: neljä **Hamalat al-'Arshin** enkeliä, joita on kahdeksan Tuomiopäivänä; enkelit Jumalallisessa läsnäolossa, joita kutsutaan nimellä **muqarrabûn**; tuomioita täytäntöönpanevien enkeleiden johtajat, joita kutsutaan nimellä **karûbiyûn**; ja armon enkelit, joita kutsutaan nimellä **rûhâniyûn**. Kaikki nämä enkelit ovat myös ylemmällä tasolla kuin kaikki ihmiset, paitsi profeetta ''alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât'. Sulahâ' ja Uskomme, että enkeleillä on siivet, mutta me emme tiedä, millaiset ne ovat. Kuvat siivekkäistä naisista kirjoissa, julkaisuissa tai elokuvissa, joita pidetään enkeleinä, ovat virheellisiä. Muslimit eivät tee sellaisia kuvia. Meidän ei tulisi pitää näitä ei-muslimeiden piirtämiä epärealistisia kuvia tosina, eikä meidän pitäisi uskoa vihollisiimme.

Awliyâ' muslimeiden joukossa ovat korkeammalla tasolla kuin yleiset tai alemman tason enkelit. Ja tavalliset enkelit ovat ylivertaisia tavallisille muslimeille eli tottelemattomille, syntisille. Epäuskoiset sen sijaan ovat alemmalla tasolla kuin kaikki luodut.

Sûrin ensimmäisellä äänellä kaikki enkelit, lukuunottamatta Hamalat al-'Arshia ja neljää arkkienkeliä, tuhoutuvat. Tämän jälkeen Hamalat al-'Ar-

[25] Katsothan kirjasen, jonka nimi on **Ylösnousemus ja Tuonpuoleinen (The Rising and the Hereafter)**, joka on saatavilla **Hakîkat Kitâbevista** Istanbulista, Turkista.

sh ja sitten neljä arkkienkeliä tuhoutuvat. Toisen äänen aikana kaikki enkelit heräävät takaisin eloon. Hamalat al-'Arsh ja neljä arkkienkeliä nousevat ennen toista Sûrin ääntä. Tämä tarkoittaa sitä, että nämä enkelit tuhotaan kaikkien elävien luotujen jälkeen, koska heidät luotiin ennen kaikkia muita.

3. Kolmas îmânin kuudesta perusperiaatteesta on **"uskoa Allâhu ta'âlân ilmoittamiin kirjoihin."** Hän lähetti nämä kirjat jollekin profeetoista saaden enkelin lukemaan heille. Joillekin hän lähetti kirjoja kirjoitettuina tauluille, ja joillekin toisille saamalla heidät kuulemaan ilman enkeliä välittäjänä. Kaikki nämä kirjat ovat Allâhu ta'âlâ'n sanaa (Kalâm-Allah). Ne ovat ikuisia menneisyydessä ja ainaisia. Ne eivät ole luotuja. Ne eivät ole enkeleiden tekemiä sanoja, eivätkä profeettojen sanoja. Allâhu ta'âlâ'n sana on erilaista kuin kieli, jota me kirjoitamme, pidämme mielessä ja puhumme. Se on sitä, mikä on olemassa kirjoitettuna, puheessa tai mielessä. Siinä ei ole kirjaimia tai ääniä. Ihminen ei voi ymmärtää, millaisia Allâhu ta'âlâ ja Hänen ominaisuutensa ovat. Mutta ihminen voi lukea tätä sanaa, pitää sen mielessä ja kirjoittaa sitä. Siitä tulee hâdith, luotu, kun se on meidän kanssamme. Tämä tarkoittaa, että Allâhu ta'âlâ'n sanalla on kaksi näkökohtaa. Kun se on ihmisten kanssa, se on hâdith[26] ja luotu. Kun sitä ajatellaan Allâhu ta'âlâ'n sanana, se on ikuinen (qadîm).

Kaikki Allâhu ta'âlâ'n alas lähettämät kirjat ovat totta ja oikein. Niissä ei ole valhetta tai virhettä. Oppineiden raportti mainitsee, että on jâ'iz (mahdollista, todennäköistä, luvallista) Hänelle antaa anteeksi (joillekin orjilleen) huolimatta Hänen julistuksestaan, että Hän rankaisee ja kiduttaa (heitä), tulisi käsittää tässä laajemmassa kontekstissa siitä faktasta, että anteeksianto on ehdollinen tilanteissa, jotka ovat tietomme ulottumattomissa, tai Hänen omassa tahdossaan tai valinnassaan. Tai niin kutsuttu raportti on saattanut pyrkiä ilmaisemaan toivoa, että Hän antaa anteeksi kidutuksen, jonka orja ansaitsee. Miksi julistuksen uhkaavasta rangaistuksesta ja kidutuksesta pitäisi olla valhe, koska sen ei ole tarkoitus informoida tosiasiasta? Vaikkakaan Allâhu ta'âlâ'lle ei ole jâ'iz antaa Hänen lupaamiaan lahjoja, on jâ'iz Hänelle antaa anteeksi kidutusta. Tämä selitys ei ole vain uskottava, vaan myös tosiasia, jota on pyritty todistamaan, ja joka on jo mainittu âyat-i-kerîmassa.'

[26] 'Hâdith' tarkoittaa '(sitä) joka ei ollut olemassa ennen kuin Allâhu ta'âlâ loi sen ja mikä lakkaa olemasta milloin tahansa Allâhu ta'âlâ tuhoaa sen'.

On välttämätöntä selittää âyat-i-kerîmat ja hadîth-i-sherîfit niiden sananmukaisissa merkityksissä, muuten tästä voi aiheutua riski tai haittaa. Ei ole luvallista antaa muita merkityksiä, jotka ovat samanlaisia kuin niiden sananmukaiset merkitykset.[27] Âyat-i-kerîmaa kutsutaan nimellä **mutashâbihât** ja sillä on käsittämättömiä, okkulttisia merkityksiä. Vain Allâhu ta'âlâ tietää ja erittäin harvat arvostetut ylivertaiset, joille on myönnetty al-'ilm alladunnî, ymmärtävät niiden merkitykset siihen saakka, kuin heille on sallittu. Kukaan muu ei voi ymmärtää niitä. Tästä syystä meidän tulisi uskoa, että mutashâbihâtin jakeet ovat Allâhu ta'âlâ'n sanaa, eikä meidän tulisi tutkia niiden merkityksiä. Ash'arî Madhhabin oppineet ovat sanoneet, että on luvallista selittää pois (ta'wîl) sellaisia jakeita lyhyesti tai yksityiskohtaiseti. **'Ta'wîl'** tarkoittaa 'valita sanan useiden merkitysten joukosta, se, joka ei ole yleinen.' Esimerkiksi jakeesta **"Allahin käsi on ylivoimainen heidän omaansa nähden,"** joka on Allâhu ta'âlâ'n sanaa, meidän pitäisi sanoa: "Uskon mihin tahansa mitä Allâhu ta'âlâ tarkoittaa tällä." On parasta sanoa, "En ymmärrä sen tarkoitusta, vain Allâhu ta'âlâ tietää." Tai meidän tulee sanoa, "Allâhu ta'âlâ'n tieto ei ole samanlaista kuin meidän tietomme. Hänen tahtonsa ei ole samanlainen kuin meidän tahtomme. Samoin Allâhu ta'âlâ'n käsi ei ole samanlainen kuin ihmisolentojen kädet."

Kirjoissa, jotka Allâhu ta'âlâ ilmoitti, joko joidenkin âyat-i-kerîmien ääntämykset tai tarkoitukset, tai molemmat, vaihdettiin (naskh) Hänen toimestaan. Qur'ân al-kerîm korvasi kaikki kirjat ja lakkautti niiden sääntöjen voimassaolon. Qur'ân al-kerîmissa ei ole koskaan yhtään virheitä, lisäyksiä, unohdettuja tai puuttuvia asioita maailman loppuun saakka, eikä sitä tulla unohtamaan. Kaikki menneisyyden ja tulevaisuuden tieto on Qur'ân al-kerîmissa. Tästä syystä se on ylevämpi ja arvokkaampi kuin kaikki kirjat, Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' suurin ihme on Qur'ân al-kerîm. Jos kaikki ihmisolennot ja henkiolennot kokoontuisivat yhteen ja yrittäisivät sanoa jotakin samanlaista kuin Qur'ân al-kerîmin lyhyin suura, he eivät onnistuisi tekemään sitä. Itse asiassa, kaunopuheiset Arabian kirjallisuuden runoilijat kokoontuivat yhteen ja yrittävät erittäin kovasti,

[27] Qur'an al-kerîmissa ja hadîth-i-sherîfeissa käytetään Quraishin kieltä ja murretta. Mutta sanoille pitäisi antaa merkitykset, joita käytettiin Hijâz'ssa kolmetoistasataa vuotta sitten. Ei ole oikein kääntää niitä antamalla niille nykyaikaisia merkityksiä, jotka ovat seurauksia vuosisatojen aikana tapahtuneista muutoksista.

mutta epäonnistuivat yrittäessään sanoa jotakin samanlaista kuin nämä kolme lyhyttä jaetta. He eivät voineet vastustaa Qur'ân al-kerîmia. He olivat pökerryksissä. Allâhu ta'âlâ tekee islamin vihollisista kykenemättömiä ja nujerrettuja Qur'ân al-kerîmin edessä. Qur'ân al-kerîmin kaunopuheisuus on ihmisen voimien yläpuolella. Ihmisolennot ovat kykenemättömiä sanomaan kuten se sanoo. Âyat-i-kerîmat Qur'ân al-kerîmissa eivät ole samanlaisia kuin ihmisten runous, proosa tai riimillinen säe. Siitä huolimatta, että se sanottiin kirjallisesti kaunopuheisten Arabian miesten kielen kirjaimilla.

Sataneljä taivaallista Kirjaa ilmoitettiin meille: on yleisesti tiedettyä, että kymmenen suhuf'ia (mon. sahîfa, pieni kirja) ilmoitettiin Âdamille ''alaihis-salâm', viisikymmentä suhuf'ia Shisille (Shît) ''alaihis-salâm', kolmekymmentä suhuf'ia Idrîkselle ''alaihis-salâm' ja kymmenen suhuf'ia Ibrâhîmille ''alaihis-salâm'; **Tawrât** (Toora) ilmoitettiin Mûsâlle (Mooses) ''alaihis-salâm', **Zebûr** Dâwûdille ''alaihissalâm', **Injîl** (latinaksi 'Evankeliumi') 'Îsâlle (Jeesus) ''alaihissalâm' ja **Qur'ân al-kerîm** Muhammadille ''alaihis-salâm'.

Kun henkilö haluaa määrätä tai kieltää jotakin, pyytää jotakin tai kertoa uutia, ensiksi hän ajattelee ja valmistelee sitä mielessään. Näitä merkityksiä mielessä kutsutaan nimellä **"kalâm nafsî,"** jonka ei voida sanoa olevan arabiaa, persiaa tai englantia. Vaikka niiden olemista on ilmaistu useilla kielillä, se ei aiheuta niiden merkitysten muuttumista. Sanoja, jotka kuvailevat näitä merkityksiä, kutsutaan nimellä **"kalâm lafzî."** Kalâm lafzî voidaan ilmaista eri kielillä. Joten, henkilön Kalâm lafzî on puhdas, muuttumaton, erottuva ominaisuus, joka on olemassa sen haltijalla, kuten muut ominaisuudet, kuten tieto, tahto, arvostelukyky, jne., ja kalâm lafzî on ryhmä kirjaimia, jotka ilmaisevat kalâm lafzîa, ja jotka tulevat ulos sellaisen ihmisen suusta, joka lausuu ne, ja jotka saavuttavat korvan. Samoin Allâhu ta'âlâ'n sana on ikuista, ainaista, ei-hiljaista ja luomatonta sanaa, joka on olemassa Hänen persoonansa kanssa. Se on ominaisuus, joka erottuu Allâhu ta'âlâ'n Sifât adh-Dhâtiyyasta ja Sifât ath-Thubûtiyyasta, kuten tieto ja tahto.

Kalâm (Puhe, Sana) on ominaisuus, joka ei koskaan muutu ja joka on puhdas. Se ei ole kirjaimissa tai äänissä. Sitä ei voi kategorisoida tai luokitella käskynä, kieltona, kertomuksena taikka arabian-, persian-, hebrean-, turkin- tai syyriankielisenä. Se ei ota tällaisia muotoja. Sitä ei voi kirjoit-

taa. Se ei tarvitse sellaisia välineitä tai mediaa, kuten älykkyys, korva tai kieli. Kuitenkin sitä voidaan ymmärtää niiden kautta erillisenä olentona kaikista muista olennoista, jotka me tunnemme; se voidaan kertoa missä tahansa toivotussa kielessä. Joten, jos se ilmaistaan arabiaksi, sitä kutsutaan nimellä Qur'ân al-kerîm. Jos se ilmaistaan hebreaksi, se on Tawrât. Jos se ilmaistaan syyriaksi, se on Injîl. [Kirjassa, jonka nimi on **Sharh al-maqâsid**[28] on kirjoitettu, että jos se on ilmaistu kreikaksi, se on Injîl, ja jos se on ilmaistu syyriaksi, se on Zabûr.]

Kalâm al-ilâhiyya (Allâhu ta'âlâ'n sana) kertoo useista aiheista; jos se kertoo tapahtumista, jotka tapahtuivat tai jotka tulevat tapahtumaan, sitä kutsutaan nimellä **khabar** (kerronta); jos se ei kerro niistä, sitä kutsutaan nimellä **inshâ'**. Jos se kertoo asioista, jotka pitäisi tehdä, sitä kutsutaan nimellä **amr** (käsky). Jos se kertoo kielloista, se on **nahy** (kielto). Mutta Kalâm al-ilâhiyyassa ei esiinny mitään muutosta tai lisäystä. Jokainen kirja tai jokainen ilmoitettu sivu on arkki Allâhu ta'âlâ'n sanaa; tämän vuoksi ne ovat Hänen Kalâm an-nafsî. Jos se on arabiaksi, sitä kutsutaan nimellä Qur'ân alkerîm. **Ilmestystä**, joka on ilmoitettu runoudessa ja joka voidaan kirjoittaa ja sanoa ja kuulla ja muistaa, kutsutaan nimellä **Kalâm al-lafzî** tai **Qur'ân al-kerîm.** Koska Kalâm al-lafzî tarkoittaa Kalâm annafsî'a, on luvallista kutsua sitä nimellä Kalâm al-ilâhiyya tai jumalallinen ominaisuus. Vaikkakin tämä sana on yhdessä muodossa, sitä voidaan jakaa ja hajottaa osiin ihmisille. Samoin kuin sen kokonaisuutta kutsutaan nimellä Qur'ân al-kerîm, myös sen osia kutsutaan nimellä Qur'ân al-kerîm.

Oikean tien oppineet sanovat, että Kalâm annafsî'a ei ole luotu ja että se on qadîm (ikuinen). Ei ole olemassa yksimielisyyttä siitä, onko Kalâm al-lafzî hâdith vai qadîm. Jotkut, jotka pitävät Kalâm al-lafzî'a hâdithina, varoittavat, että olisi parempi olla sanomatta, että se on hâdith, ettei sitä väärinymmärrettäisi ja ettei se tulisi tarkoittamaan, että Kalâm an-nafsî on hâdith. Tämä on paras aiheeseen liittyvä huomautus. Kun ihmismieli kuulee jotakin, joka tarkoittaa jotakin muuta, se samanaikaisesti muistaa osoitetun asian. Kun yhden oikean tien oppineista on kuultu sanoneen, että Qur'ân al-kerîm on hâdith, meidän tulee ymmärtää, että hän viittasi äänin ja sanoihin, jotka me lausumme suullamme. Oikean tien oppineet ovat

[28] On sanonut Sa'd ad-dîn at-Taftâzânî, joka kuoli Samarkandissa vuonna 792 [1389 A.D.].

yksimielisesti lausuneet, että sekä Kalâm an-nafsî että Kalâm al-lafzî ovat Allâhu ta'âlâ'n sanaa. Vaikkakin jotkut oppineet pitävät tätä lausuntoa metaforisena, he kaikki ovat sitä mieltä, että se on jumalallista sanaa. Koska Kalâm an-nafsî on Allâhu ta'âlâ'n sanaa, se tarkoittaa, että se on Allâhu ta'âlâ'n puheen ominaisuus, ja se että Kalâm al-lafzî on Allâhu ta'âlâ'n sanaa, tarkoittaa, että se on luotu Allâhu ta'âlâ'n toimesta.

Kysymys: "Ylläolevasta kirjoituksesta voidaan ymmärtää, että Allâhu ta'âlâ'n ikuista sanaa ei voi kuulla. Henkilö, joka sanoo 'Olen kuullut Allahin sanaa,' tarkoittaa 'Olen kuullut ääniä ja lausuttuja sanoja' tai 'Ymmärsin ikuisen Kalâm an-nafsî'n näiden sanojen kautta.' Kaikki profeetat, jopa jokainen meistä, voi kuulla sen molemmilla näistä tavoista. Mistä syystä Mûsâa ''alaihis-salâm' pidetään Kalîm-Allahina (henkilönä, jolle Allâhu ta'âlâ puhui)?

Vastaus: Mûsâ ''alaihis-salâm' kuuli ikuista sanaa ilman kirjaimia tai ääniä, eri tavalla kuin 'Âdat al-ilâhiyya (syy-yhteyden laki). Hän kuuli sen tavalla, jota ei voi selittää, kuten Allâhu ta'âlâ tullaan näkemään Paratiisissa käsittämättömällä ja selittämättömällä tavalla. Kukaan muu ei ole kuullut sitä tällä tavalla. Tai, hän kuuli Allâhu ta'âlâ'n sanaa äänissä, ei ainoastaan hänen korviensa kautta, vaan myös kaikkien hänen vartalonsa hiukkasten kautta, jokaisesta suunnasta. Tai, hän kuuli sen vain puun suunnasta, mutta siltään hän ei kuullut sitä äänissä tai ilman värähtelynä tai muilla keinoilla. Koska hän kuuli se yhdellä näistä kolmesta tavasta, häntä kunnioitettiin nimellä **'Kalîm-Allah'**. Muhammad ''alaihissalâm' kuuli myös jumalaista sanaa tällä tavalla Mi'râj-yönä. Sama koski Jabrâ'îl'n ''alaihis-salâm kuulemista, kun hän vastaanotti ilmestyksen.

4. Uskon neljäs perusperiaate on **"uskoa Allâhu ta'âlâ'n profeettoihin,"** jotka lähetettiin, jotta ihmiset voisivat saavuttaa tien, josta Hän pitää, ja jotta heidät voitaisiin opastaa oikealle tielle. Sananmukaisesti 'rusul' (mon. sanasta rasûl) olivat 'lähetettyjä ihmisiä, lähettiläitä.' Islamissa **'rasûl'** tarkoittaa 'jaloa, kunnioitettavaa henkilöä, jonka olemus, luonne, tieto ja älykkyys ovat korkeammalla tasolla kuin kaikkien hänen aikansa ihmisten, ja jolla ei ole yhtäkään huonoa piirrettä hänen luonteessaan, eikä yhtään vastenmielistä tapaa.' Profeetoilla oli ominaisuus nimeltään **'Isma**; joka tarkoittaa, että he eivät tehneet yhtään suurta tai anteeksiantamatonta

syntiä ennen tai sen jälkeen, kun heille oli ilmoitettu heidän nubuwwastaan (profetia, profeetius).[29][1] Sen jälkeen, kun heille oli ilmoitettu heidän nubuwwansa ja siihen asti, kun heidän nubuwwansa oli tunnettu ja levinnyt, heillä ei ollut sellaisia vikoja, kuten sokeus, kuurous tai tämän kaltaiset. Tulee uskoa, että jokaisella profeetalla oli seitsemän erityispiirrettä: **Amâna** (luotettavuus), **Sidq** (omistautuneisuus), **Teblîgh** (kommunikaatio), **'Adâla** (oikeudenmukaisuus), **'Isma** (immuniteetti syntien tekemisen suhteen), **Fatâna** (erityinen älykkyys) ja **Amn al-'azl** (turva nubuwwan hylkäämistä vastaan).

Profeettaa, joka toi uuden uskonnon (eli uskonnon uudella järjestelmällä), kutsutaan nimellä **"Rasûl"** (Lähettiläs). Profeettaa, joka ei tuonut uutta uskontoa, vaan kutsui ihmisiä edelliseen uskontoon, kutsutaan nimellä **"Nabî"** (profeetta).[1] Määräysten tiedottamisessa (teblîgh) ja ihmisten kutsumisessa Allâhu ta'âlâ'n uskontoon, ei ole eroa Rasûl'n ja Nabîn välillä. Meidän tulee uskoa, että kaikki profeetat, ilman poikkeusta, olivat omistautuneita ja totuudenmukaisia. Sitä, joka kieltää yhden heistä, pidetään samanarvoisena kuin sitä, joka on kieltänyt kaikki heistä.

Nubuwwaa ei voi saavuttaa työskentelemällä kovasti, kärsimällä nälkää tai epämukavuutta, tai rukoilemalla paljon ja hartaasti. Se saavutetaan vain Allâhu ta'âlâ'n suosiolla ja valinnalla. Uskonnot lähetettiin profeettojen välityksellä, jotta ihmisille voitaisiin järjestää hyödyllinen elämä tässä maailmassa ja seuraavassa, ja estää heitä haitallisista teoista ja saada heidät saavuttamaan pelastus, opastus, rauha ja onnellisuus. Vaikka heillä oli monia vihollisia ja heitä pilkattiin ja kohdeltiin ankarasti, profeetat eivät pelänneet vastustajia, eivätkä epäröineet ilmoittaa ihmisille Allâhu ta'âlâ'n käskyjä uskon perusperiaatteista ja uskonnollisista käytänteistä. Allâhu ta'âlâ tuki profeettojaan ihmeillään näyttääkseen, että he olivat omistautuneita ja totuudenmukaisia. Kukaan ei voi haastaa heidän ihmeitään. Ihmisiä, jotka seuraavat tiettyä profeettaa, kutsutaan hänen **ummakseen**. Tuomiopäivänä profeetoilla on lupa puhua ummansa puolesta, erityisesti niiden puolesta, jotka ovat tehneet suurta syntiä, ja heidän väliintulonsa hyväksytään. Allâhu ta'âlâ antaa luvan myös 'ulamâ'lle, sulahâ'lle ja awliyâ'lle ummiensa sisällä puhua heidän puolestaan, ja heidän väliintulonsa

[29] 'Rasûl' on myös käännetty 'profeetaksi' tekstissä.

hyväksytään. Profeetat ‘’alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât’ ovat elossa heidän haudoissaan elämässä, jota me emme voi tietää; maa ei aiheuta heidän siunattujen vartaloudensa mädäntymistä. Tästä syystä on todettu hadîth-i-sherîfissa: **“Profeetat rukoilevat ja tekevät pyhiinvaelluksen haudoissaan.”**[30]

Kun profeetan siunatut silmät nukkuivat, hänen sydämensä silmät eivät nukkuneet. Kaikki profeetat ‘’alaihim-us-salâm’ olivat tasa-arvoisia tehdessään velvollisuuksiaan profeettoina ja hallitessaan nubuwwan (profetius) täydellisyyksiä. Yllä mainitut seitsemän erityispiirrettä olivat kaikissa heistä. Profeetat eivät koskaan eronneet nubuwwasta. Awliyâ’, kuitenkin saatettiin karkottaa Wilâyasta. Profeetat olivat ihmisiä, eivät henkiolentoja tai enkeleitä, jotka eivät koskaan voisi olla ihmisten profeettoja tai saavuttaa profeetan arvoa. Profeetoilla oli ylivoima ja kunnia toistensa yläpuolella. Esimerkiksi tietyn profeetan umma saattoi olla suurempi tai maa, johon hänet lähetettiin, saattoi olla suurempi kuin toisen profeetan, tai toisten profeettojen, tai hänet saatettiin varustaa suuremmilla lahjoilla ja siunauksilla, tai hänen ihmeensä ovat voineet olla runsaampia ja alituisempia; viimeisin profeetta, Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’, oli korkea-arvoisempi kuin kaikki muut profeetat. Profeetat, joita kutsuttiin nimellä Ulu-l-’azm, olivat korkea-arvoisempia kuin muut. Rasûlit olivat korkeampia kuin Nabî’t, jotka eivät olleet rasûleita.

Profeettojen ‘’alaihim-us-salâm’ lukumäärää ei tiedetä. Yleisesti tiedetään, että heitä oli yli 124,000. 313 tai 315 heistä oli rasûleita, kuusi korkeaa rasûlia heidän joukossaan, joita kutsutaan nimellä **Ulu-l-’azm** ja jotka olivat **Âdam**, **Nûh** (Nooa), **Ibrâhîm** (Aabraham), **Mûsâ** (Mooses), **’Îsâ** (Jeesus) ja **Muhammad Mustafâ** ‘’alaihim-us-salâtu wa-s-salâm’.

Seuraavat kolmekymmentäkolme profeettaa ovat kuuluisia: **Âdam**, **Idrîs**, **Shît (tai Shis)**, **Nûh**, **Hûd**, **Sâlih**, **Ibrâhîm**, **Lût**, **Ismâ’îl**, **Is’hâq**, **Ya’qûb**, **Yûsuf**, **Ayyûb**, **Shu’aib**, **Mûsâ**, **Hârûn**, **Khidir**, **Yûshâ’ ibn Nûn**, **Ilyâs**, **Alyasa’**, **Dhu-l-kifl**, **Sham’un**, **Ishmoil**, **Yûnus ibn Matâ**, ei tule epäuskoisia siksi, että he tulkitsevat väärin âyat-i-kerîmaa ja hadîth-i-sherî-

[30] [2] Nykyisin Arabiassa on ihmisiä, joita kutsutaan **Wahhâbeiksi**. He eivät usko tällaisiin hadîth-i-sherîfeihin. He kutsuvat todellisia muslimeita, jotka uskovat näihin hadîth-i-sherîfeihin “epäuskoisiksi”. Heistä ei tule epäuskoisia siksi, että he tulkitsevat väärin âyat-i-kerîmaa ja hadîth-i-sherîfeita epäselvillä ja hämärillä merkityksillä; heistä

feita epäselvillä ja hämärillä merkityksillä; heistä tulee bid'a'n ihmisiä. He vahingoittavat suuresti muslimeita. Wahhâbismin perusti idiootti nimeltään Muhammad bin 'Abd-ul-Wahhâb Najdin kaupungista. Hempher, brittiläinen vakooja, johti häntä harhaan käyttäen Ahmad Ibn Taymiyyan (k. 728 [1328 A.D.], Damaskos) harhaoppisia ajatuksia. Se levisi turkkilaisten keskuudessa ja kaikkialle egyptiläisen Muhammad 'Abduhin (k. 1323 [1905 A.D.], Egypti). kirjojen kautta. **Ahl as-Sunnan oppineet** todistivat sadoissa kirjoissaan, että wahhâbît eivät olleet viidennen madhhabin seuraajia, ja että he olivat harhaoppisia ihmisiä, jotka seuraavat kaiken kaikkiaan väärää tietä. Yksityiskohtaista tietoa on tarjolla **Loputon autuus** -teoksessa (**Endless Bliss)**, **Brittiläisen vakoojan tunnustuksia (Confessions of a British Spy)** -teoksessa ja **Neuvo muslimille (Advice for the Muslim)** -teoksessa. Suojelkoon Allâhu ta'âlâ nuoria uskonnollisia ihmisiä lankeamasta Wahhâbismin harhaoppiin ja älköön Hän antako meidän poiketa Ahl as-Sunnan oppineiden, joita ylistetään suuresti monissa hadîth-i-sherîfeissa, oikealta tieltä! Âmin.

Dâwûd, **Sulaimân**, **Luqmân**, **Zakariyyâ**, **Yahyâ**, **'Uzair**, **'Îsâ ibn Mariam**, **Dhu-l-qarnain** ja **Muhammad** ''alaihimu-s-salâtu wa-ssalâm'.

Kaksikymmentäkahdeksan heidän nimeään on kirjoitettu Qur'ân al-kerîmissa. Shît, Khidir, Yûshâ', Sham'un ja Ishmoil ovat ne, joita ei ole kirjoitettu. Näiden kahdenkymmenenkahdeksan joukossa ei ole varmaa olivatko Dhu-l-qarnain, Luqmân ja 'Uzair profeettoja vai eivät. On kirjoitettu **Maktûbâti-Ma'thûmiyyan** toisen painoksen kolmannessakymmenennessäkuudennessa kirjeessä, että autenttiset kertomukset toteavat, että Khidir ''alaihis-salâm' oli profeetta. Ja on kirjoitettu seuraavasti sadassakahdeksannessakymmenennessätoisessa kirjeessä: "Että Khidir ''alaihis-salâm' tulee näkyviin ihmisen muodossa (ajoittain), ja tekee myös joitakin asioita, jotka eivät osoita, että hän on elossa. Allâhu ta'âlâ on antanut hänen sielulleen, samoin kuin monen muun profeetan ja Walîn sielulle, luvan ilmestyä ihmisen muodossa. Heidän näkemisensä ei todista, että he ovat elossa." Dhu-l-kifl'ia ''alaihi-s-salâm' kutsuttiin myös Harqiliksi, jonka sanottiin olevan myös Ilyâs, Idrîs tai Zakariyyâ.

Ibrâhîm ''alaihi-s-salâm' on Khalîl-Allah, koska hänen sydämessään ei ollut rakkautta luotuja kohtaan ja siellä oli vain rakkautta Allâhu ta'âlâ'aa

kohtaan. Mûsâ ‘’alaihi-s-salâm’ on Kalîm-Allâh, koska hän puhui Allâhu ta’âlâ’n kanssa. ’Îsâ ‘’alaihi-s-salâm’ on Kalimat-Allâh, koska hänellä ei ollut isää ja hän syntyi ainoastaan al-Kalimat al-ilâhiyya’lla (jumalallinen sana) ‘Ole!’ Lisäksi hän saarnasi Allâhu ta’âlâ’n sanoja, jotka olivat täynnä jumalallista viisautta, ja välitti niitä ihmisten korviin.

Muhammad ‘’alaihi-s-salâm’, joka on kaikkien luotujen luomisen syy ja korkein, merkittävin, kunniallisin ihmiskunnasta, on Habîb-Allah (Allâhu ta’âlâ’n rakas). On olemassa paljon todisteita, jotka todistavat hänen suuruuttaan ja ylivertaisuuttaan ja sitä, että hän oli Habîb-Allah. Tästä syystä sellaisia sanoja kuten ‘oli voitettu’ tai ‘oli kukistettu’ ei voida sanoa hänestä. Ylösnousemuksen päivänä hän nousee haudastaan ennen muita. Hän on ensimmäinen, joka menee tuomiopaikkaan. Hän menee Paratiisiin ennen kaikkia muita. Vaikka hänen luonteensa kauniita piirteitä ei voikaan laskea yhteen, eikä ihmisen energia riittäisi laskemaan niitä, koristamme kirjaamme kirjoittamalla joistakin niistä:

Yksi hänen ihmeistään oli hänen nousemisensa **Mi’râj’iin**: hänen ollessaan sängyssä al-Mekkat al-Mukarramassa hänet herätettiin ja hänen siunattu vartalonsa vietiin Aqsâ-moskeijaan Jerusalemissa (Quds), sieltä taivaisiin ja seitsemännen taivaan jälkeen Allâhu ta’âlâ’n päättämiin paikkoihin. Meidän tulee uskoa Mi’râjiin tällä tavalla.[31] Siitä, kuinka Mi’râj tapahtui, on kirjoitettu yksityiskohtaisesti monissa arvokkaissa kirjoissa, erityisesti teoksessa **Shifâ’-i sherîf**.[32] Hän ja Jebrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ menivät Mekasta **Sidrat al-muntahâ’an**, puuhun, joka sijaitsee kuudennessa ja seitsemännessä taivaassa. Mikään tieto, tai mikään nouseminen ei voi viedä pidemmälle kuin sinne. Sidrassa Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ näki Jebrâ’îl’in ‘’alaihis-salâm’ hänen omassa muodossaan hänen kuudensadan siipensä kera. Jebrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ jäi Sidraan. Mekasta Jerusalemiin, tai seitsemänteen taivaaseen, Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ vietiin **Burâqilla**, joka oli Paratiisin valkoinen, erittäin nopea, sukupuoleton ja epämaailmallinen eläin, pienempi kuin muuli ja suurempi kuin aasi.

[31] Ismâ’îlî-harhaoppiset ja islamin viholliset naamioituivat islamilaisiksi oppineiksei yrittäen pettää nuoret sanomalla ja kirjoittamalla, että Mi’râj ei ollut fyysinen nouseminen, vaan henkinen tila (hâl). Meidän ei tulisi ostaa sellaisia korruptoituneita kirjoja; meidän ei tulisi antaa niiden pettää meitä.

[32] Qâdî ’Iyâd al-Mâlikî, **Shifâ’n** kirjoittaja, kuoli Marokossa vuonna 544 [1150 A.D.].

Se ylitti katseen. Aqsân moskeijassa Rasûlullah ‘’alaihis-salâm’ ja muut profeetat suorittivat namâzin yhteisrukouksena, Rasûlullahin johtaessa namâzia imâmina; se oli iltarukous tai aamurukous. Profeettojen sielut olivat läsnä heidän omissa ihmishahmoissaan. Jerusalemista ylös seitsemänteen taivaaseen hänet nostettiin hetkessä tuntemattomilla tikkailla, joita kutsutaan nimellä **Mi’râj**.

Matkalla enkelit asettuivat riviin oikealla ja vasemmalla, kiittäen ja ylistäen häntä. Jokaisessa taivaassa Jebrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ ilmoitti hyvät uutiset Rasûlullah’in ‘’alaihissalâm’ saapumisesta. Jokaisessa taivaassa hän näki profeetan ja tervehti häntä. Sidrassa hän näki monia hämmästyttäviä asioita, Paratiisin siunauksia ja Helvetin kidutuksia. Hän ei katsonut mitään Paratiisin siunauksia ilman halua ja mielihyvää Allâhu ta’âlâ’n Jamâl’in näkemisestä. Sidran ulkopuolella hän meni eteenpäin yksin, valojen (nûr) keskellä. Hän kuuli enkeleiden kynien äänet. Hän meni läpi seitsemänkymmenentuhannen verhon. Kahden verhon välinen etäisyys oli kuin viidensadan vuoden matka. Tämän jälkeen hän meni sängyllä, jota kutsutaan nimellä **Rafraf**, ja joka oli kirkkaampi kuin aurinko, läpi Kursîn ja saavutti ’Arsh’in. Hän meni ’Arsh’in ulkopuolelle, maailman ajan, tilan ja aineen ulkopuolelle. Hän saavutti tilan, jossa hän voi kuulla Allâhu ta’âlâ’n puhetta.

Hän näki Allâhu ta’âlâ’n tavalla, jota ei voi ymmärtää tai selittää, kuten Allâhu ta’âlâ tullaan näkemään seuraavassa Tuonpuoleisessa ilman aikaa ja tilaa. Hän puhui Allâhu ta’âlâ’n kanssa ilman kirjaimia ja ääniä. Hän ihannoi, kiitti ja ylisti Häntä.

Hänelle annettiin lukemattomia lahjoja ja kunnianosoituksia. Hän ja hänen Ummansa (muslimit) määrättiin suorittamaan namâz viisikymmentä kertaa päivässä. Kuitenkin päivittäin suoritettavien namâzien määrää lopulta vähennettiin viiteen Mûsân ‘’alaihis-salâm’ myötävaikutuksella. Tätä ennen namâz oli suoritettu vain aamuisin ja iltapäivisin tai iltaisin. Niin pitkän matkan jälkeen, saatuaan lahjoja ja siunauksia ja nähtyään ja kuultuaan niin monia hämmästyttäviä asioita, hän päätyi takaisin sänkyynsä, joka ei ollut vielä menettänyt lämpöään. Se mitä kirjoitimme yllä ymmärrettiin osittain Koraanin jakeista ja osittain hadîtheista. Ei ole wâjib uskoa kaikkea. Silti koska Ahl as-Sunnan oppineet totesivat ne, ihmiset, jotka

kieltävät nämä faktat, erotetaan Ahl as-sunnasta. Ja hänestä, joka ei usko Koraanin jakeeseen tai hadîthiin, tulee epäuskoinen.

Antakaa meidän siteerata joitakin lukemattomia todisteita, jotka osoittavat, että Muhammad ‘’alaihis-salâm’ on ylivoimaisin (Sayyid al-Anbiyâ’) profeetoista ‘’alaihimu-s-salâwâtu wa-t-teslîmât’.

Tuomiopäivänä kaikki profeetat suojautuvat hänen varjoonsa. Allâhu ta’âlâ määräsi kaikille profeetoille ‘’alaihimu-ssalâm’, että jos he pysyisivät elossa Muhammadin ‘’alaihis-salâm’, joka oli kaikkien luotujen joukossa Hänen Rakas Valittunsa, aikaan saakka, heidän pitäisi uskoa häneen ja olla hänen avustajiaan. Kaikki profeetat myös määräsivät viimeisinä pyyntöinään ummansa tekemaan samoin.

Muhammad ‘’alaihis-salâm’ oli **Khâtam al-anbiyâ’** (viimeinen profeetta), mikä tarkoittaa, että yksikään profeetta ei seuraa häntä. Hänen siunattu sielunsa luotiin ennen kaikkia profeettoja. Nubuwwan status annettiin ensiksi hänelle. Nubuwwa oli valmis, kun hän kunnioitti maailmaa läsnäolollaan. Mentäessä kohti maailmanloppua, Hadrat al-Mahdîn aikana, ’Îsâ ‘’alaihis-salâm laskeutuu taivaasta Damaskokseen ja liittyy Muhammadin ‘’alaihis-salâm’ ummaan ja julistaa islamia maan päällä.

[Harhaoppiset ihmiset, joita kutsutaan nimellä **Qâdiânît**, tai **Ahmadît**, jotka Intiassa olleet britit organisoivat hijrîn vuonna 1296 [1880 A.D.], kertovat myös herjaavia valheita ‘Îsâsta ‘’alaihis-salâm’. Vaikka he väittävät olevansa muslimeita, he pyrkivät tuhoamaan islamin sen sisältä käsin. On annettu fatwâ, joka julistaa, että he eivät ole muslimeita.

Toinen zindîqien harhaoppinen ryhmä, joka syntyi Intiassa, on ryhmä, jota kutsutaan nimellä **Jamâ’at-ut-tablîghiyya**.[33] Heidän ryhmänsä perustettiin ensimmäistä kertaa vuonna 1345 [1926 A.D.] Ilyâs-nimisen tietämättömän ihmisen toimesta.

Hän väitti, että muslimit olivat “poikenneet islamin oikealta tieltä,” ja että hän oli nähnyt unen, jossa hänelle oli annettu jumalallinen määräys “pelastaa heidät väärältä tieltä.” Hän kertoi, mitä hän oli oppinut hänen johtajiensa, nimittäin Nezîr Huseynin, Rashîd Ahmad Kankuhîn ja Khalîl Ahmad Sehâranpûrîn, jotka olivat myös harhaoppisia ihmisiä, kirjoit-

[33] Tutustuthan **Loputon autuus (Endless Bliss)** -teoksen kolmanteenkymmenenteenkuud enteen kappaleeseen.

tamista kirjoista. Juoni, jota he käyttivät johtaakseen muslimeita harhaan oli "puhua aina namâzin ja jamâ'at'n arvosta. Tosiasia kuitenkin on, että yksikään namâzin rukouksista eikä mikään muukaan harhaoppisten ihmisten tekemä teko ole hyväksyttävä, koska he eivät ole **Ahl as-sunnatin** ryhmässä.

Ensimmäinen asia, joka näiden ihmisten tulee tehdä, on lukea kirjoja, jotka ovat kirjoittaneet (oikeat) islamilaiset oppineet, päästä eroon harhaoppisista uskomuksista, ja tulla todellisiksi muslimeiksi. Ihmisiä, jotka tulkitsevat väärin Qur'ân alkerîmin suuria, joilla on peitettyjä merkityksiä, kutsutaan nimellä **bid'at'n ihmiset** tai **harhaoppiset**. Ja islamin vihollisia, jotka antavat sellaisille Koraanin jakeille merkityksiä, jotka sopivat heidän kavaliin ja harhaoppisiin ajatuksiinsa, kutsutaan nimellä **zindiq**it. Tekemällä näin nämä ihmiset yrittävät muuttaa Qur'ân al-kerîmia ja islamia. Todella suuri vihollinen, joka keksii ja ruokkii näitä harhaoppeja, ovat brittiläiset, jotka kuluttavat miljardeja tähän häpeälliseen tarkoitukseen. **Tablîgh-i-jamâ'at'n** jäsenet, jotka ovat vain tietämättömiä ja välinpitämättömiä välikappaleita, jotka ovat joutuneet ansoihin, joita brittiläiset epäuskoiset ovat asettaneet, pyrkivät pettämään muslimit kutsumalla itseään **sunneiksi**, suorittamalla päivittäiset namâz-rukoukset, ja kertomalla valheita. Nämä ihmiset ovat kuin haikaran pesiä, jotka on rakennettu minareettien päälle, ja heidät tulisi tuomita ikuiseen tuleen, Helvetin syvimpiin jorpakoihin. Suurten turbaanien käyttäminen, partojen kasvattaminen pitkiksi, pukeutuminen pitkiin kaapuihin, joita kutsutaan nimellä jubba, âyat-i-kerîmien resitoiminen, ja tämän jälkeen niiden vääristeleminen, on yksi salajuonista, joita nämä ihmiset käyttävät heidän inhottavissa ohjelmissaan, joiden tavoitteena on johtaa muslimeita harhaan.

Kuitenkin hadîth-i-sherîfissa lukee täsmälleen seuraavasti: **"Inn-Allâha lâ yanzuru ilâ suwarikum wa siyâbikum wa lâkin yanzuru ilâ qulûbikum wa niyyâtikum,"** mikä tarkoittaa: "Allâhu ta'âlâ ei tuomitse sinua kuvasi ja asusteidesi perusteella, vaan sydämesi ja aikeidesi perusteella." Esimerkiksi:

Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra.

Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.

Koska nämä ihmiset eivät ole voineet vastata **Hakîkat Kitâbevin** julkaisemiin kirjoihin ja koska nämä kirjat todistavat, että nämä tietämättömät idiootit ovat valehtelijoita, he sanovat, "Hakîkat Kitâbevin julkaisemat kirjat ovat väärin ja harhaoppisia. Älkää lukeko noita kirjoja." Silmiinpistävin oire, jonka perusteella heidät voidaan diagnosoida harhaoppisiksi ja zindiqeiksi, jotka ovat islamin vihollisia, on se, että he kehottavat ihmisiä luopumaan sellaisten kirjojen lukemisesta, joissa tehdään tunnetuksi Ahl assunnatin oppineiden opetuksia, leimaamalla ne harhaoppisiksi. Meidän (turkkilainen) kirjamme **Fâideli Bilgiler** (Hyödyllistä tietoa) kertoo laajemmin haitoista, joita nämä ihmiset ovat aiheuttaneet islamille ja siteeraa Ahl as-sunnatin oppineiden heille antamia vastauksia.[34]

Muhammad ''alaihis-salâm' on suurin profeetoista ja Allâhu ta'âlâ'n myötätunnon osoitus kaikille luoduille. Kahdeksantoistatuhatta 'âlamia (olentojen maailmaa) hyötyy hänen siunaustensa valtamerestä. (Islamilaisten oppineiden) konseksuksen mukaan hän on kaikkien ihmisten ja henkiolentojen profeetta. Monet (oppineet) ovat sanoneet, että hän on enkeleiden, kasvien, eläinten ja jokaisen aineen profeetta. Kun muut profeetat lähetettiin tietyille heimoille tietyissä maissa, Rasûlullah ''alaihis-salâm' oli ja on kaikkien maailmojen ja kaikkien elävien ja elottomien olentojen profeetta.

Allâhu ta'âlâ kutsui muita profeettoja heidän nimillään. Mutta Muhammadia ''alaihis-salâm', Hän suosi kutsumalla häntä "Oi Minun profeettani (Rasûl)!" Vastaava ihme, jollainen oli myönnetty jokaiselle profeetalle, esiteltiin hänelle. Allâhu ta'âlâ lahjoitti Hänen rakastetulle profeetalleen enemmän lahjoja ja myönsi hänelle enemmän ihmeitä, kuin hän oli tehnyt kenenkään muun Hänen profeettansa kohdalla. Hänestä tehtiin ylempi kuin kenestäkään muusta profeetasta lukemattomilla kunnianosoituksilla ja erinomaisilla ominaisuuksilla: kuu jakautui kahdeksi, kun hän teki merkin hänen siunatulla sormellaan; kivet hänen kämmenessään lausuivat Allahin nimeä; puut tervehtivät häntä sanomalla "Oi Rasûlallah"; kuiva puu nimeltään Hannâna itki, koska Rasûlullah ''alaihis-salâm' käveli pois ja jätti sen yksin; puhdas vesi virtasi alas hänen siunattujen sormiensa välistä; **al-Maqâm al-Mahmûdin, ash-Shafâ'at alkubrân, al-Hawd al-Kawtharin, al-Wasîlan** ja **al-Fadîlan** korkeat tasot luvattiin antaa hänelle Tuonpuo-

[34] Katsothan muut englanninkieliset julkaisumme, etenkin **The Sunnî Path**, **Endless Bliss,** kuudennessa painoksessa, **Belief and Islam,** ja **Documents of the Right Word**.

leisessa; hänellä oli kunnia nähdä Allâhu ta'âlâ'n Jemâl ennen Paratiisiin pääsemistä; hänellä oli maailman kaunein moraali, täydellisin usko, tieto, lempeys, kärsivällisyys, kiitollisuus, zuhd[35], siveys, oikeudenmukaisuus, sankarillisuus, häpeällisyys, rohkeus, vaatimattomuus, viisaus, kauniit tavat, avuliaisuus, armeliaisuus sekä ehtymättömät kunnianosoitukset ja kunnialliset piirteet. Vain Allâhu ta'âlâ tietää hänelle annettujen ihmeiden määrän. Hänen uskontonsa kumosi kaikki muut uskonnot ennen sitä.[36] Hänen uskontonsa on paras ja korkein kaikista uskonnoista.

Hänen ummansa on korkeampi kuin kaikki muut ummat. Hänen ummansa Awliyâ' on kunniallisempi kuin muiden ummien Awliyâ'. Muhammadin ''alaihissalâm' Umman Awliyâ'n joukossa **Abû Bakr as-Siddîq** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' oli se, joka ansaitsi olla hänen (ensimmäinen) khalîfinsa (kalifi), jota Awliyâ ja imâmit rakastivat eniten, ja jolle kalifaatti sopi paremmin kuin muille. Profeettojen jälkeen hän on korkein ja paras kaikista ihmisistä, jotka ovat tulleet ja jotka tulevat. Hän oli ensimmäinen, joka saavutti kalifaatin statuksen ja kunnian. Allâhu ta'âlâ'n suosion ja siunausten ansiosta hän ei ollut palvonut epäjumalia ennen islamin alkua. Häntä oli suojeltu epäuskon ja harhaopin virheiltä.[37]

Hänen jälkeensä korkein ihminen on toinen kalifi **'Umar ibn al-Khattâb** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', jonka Allâhu ta'âlâ valitsi Hänen rakastetun profeettansa ystäväksi.

Hänen jälkeensä korkein ihminen on kolmas Rasûlullahin ''alaihis-salâm' kalifi, Dhu-n-Nûrain **'Uthmân ibn 'Affân** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', palvelusten ja siunausten aarre ja vaatimattomuuden, uskon sekä hengellisen tiedon lähde.

Hänen jälkeensä paras ihminen on neljäs Rasûlullahin ''alaihis-salâm'kalifi, **'Alî ibn Abî Tâlib** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', hämmästyttävän paremmuuden haltija ja Allâhu ta'âlâ'n Leijona.

---

[35] [2] Kääntyminen pois maallisista mauista ja nautinnoista.

[36] [1] (Sanomattakin on selvää, että se on lopullinen uskonto.)

[37] [2] Tästä Abû Bakr as-Siddîqin, 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', lausunnosta voidaan nyt ymmärtää, kuinka kehnoja ja kuinka tietämättömiä ovat ne ihmiset, jotka ajattelevat ja kirjoittavat, että Rasûllah ''alaihis-salâm' palvoi epäjumalia ennen hänen nubuwwaansa.

Hadrat **Hasan ibn 'Alîsta** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum'[38] tuli kalifi hänen jälkeensä. Kolmenkymmenen vuoden kalifaatti, joka mainitaan hadîth ash-sherîfissa, tuli täyteen hänen aikanaan. Hänen jälkeensä korkein ihminen on Hadrat **Husayn ibn 'Alî** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum', Rasûlullah'n ''alaihis-salâm' silmien valo.

Nämä ylivertaisuudet perustuivat siihen, että he olivat ansainneet enemmän thawâbia; hylänneet maansa ja rakkaansa islamin vuoksi; olleet muslimeita ennen muita; mukauttaneet itsensä Rasûlullahin ''alaihi's-salâm' elämäntapaan korkeimmalla tasolla; antaneet itsensä hänen sunnalleen; kamppailleet levittäessään hänen uskontoaan; ja estäneet epäuskoa, fitnaa sekä korruptiota.

Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu 'anh' hyväksyi islamin ennen kaikkia muita, lukuun ottamatta Hadrat Abû Bakria 'radiy-Allâhu'anh'. Mutta hän oli lapsi, eikä hänellä ollut omaisuutta ja hän asui Rasûlullahin ''alaihis-salâm' talossa ja palveli häntä. Tämän vuoksi hänen islamin hyväksymisensä ei saanut epäuskoisia hyväksymään islamia, seuraamaan hänen esimerkkiään, tai jäämään tappiolle. Toisaalta toisten kolmen kalifin islamin hyväksyminen vahvisti islamia. Koska Hadrat 'Alî ja hänen poikansa 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum' olivat Rasûlullahin ''alaihis-salâm' lähimmät sukulaiset ja Rasûlullâh'n siunattua verta, heidän voidaan sanoa olleen korkeammalla tasolla kuin Hadrat Abû Bakrin ja Hadrat 'Umarin, mutta heidän ylivertaisuutensa ei ollut ylivertaisuutta joka suhteessa, eikä auttanut heitä ylittämään näitä upeita henkilöitä joka suhteessa. Se oli samantapaista kuin Khidir'n ''alaihis-salâm' opetus Mûsâlle ''alaihis-salâm'.[39] Hadrat **Fâtima** oli korkeampi kuin Hadrat **Khadîja** ja Hadrat **'Âisha** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhunna', koska hän oli lähempänä profeettaa verisukulaisuuden osalta. Mutta yhden tyyppisen ylivertaisuuden ei pitäisi osoittaa ylivertaisuutta joka suhteessa. Islamilaiset oppineet ovat antaneet lausuntoja, joissa he ovat eri mieltä toistensa kanssa siitä, ketkä näistä kolmesta olivat korkeimpia. Hadîth as-sherîfin perusteella voidaan ymmärtää, että nämä kol-

[38] [3] Hasan bin Ali myrkytettiin kuoliaaksi Medina-i Munawwarassa [669 A.D.]

[39] [1] Jos verisukulaisuus olisi ainut ylivertaisuuden kriteeri, Hadrat 'Abbâsia olisi tullut pitää ylivertaisena Hadrat 'Alîin verrattuna. Lisäksi Abû Tâlib ja Abû Lahab, jotka olivat erittäin läheisiä verisukulaisuuden osalta, eivät saaneet edes kunniaa ja ylivertaisuutta, joka on alhaisimman tason uskovaisissa.

me Hadrat **Mariam** ja faaraon vaimo, Hadrat **Âsiya**, olivat viisi korkeinta maallista naista. Hadîth ash-sherîf, **"Fâtima on ylivertainen Paratiisin naisiin verrattuina, ja Hasan ja Husayn ovat Paratiisin korkeimpia nuoria,"** viittaa ylivertaisuuteen vain yhdessä suhteessa.

Seuraavaksi korkeimmat Sahâbat al-kirâmit (profeetan seuralaiset) olivat **al-'Asharat al-Mubashshara**, kymmenen ihmistä, joita siunattiin hyvillä uutisilla Paratiisista [sinne menemisestä]. Heidän jälkeensä korkeimpia muslimeita olivat 313 muslimia, jotka osallistuivat Badrin pyhään taisteluun. Seuraavat olivat ne 700 rohkeaa muslimia, jotka osallistuivat Uhudin pyhään taisteluun. Heidän rinnallaan olivat **Bî'at ar-Ridwân**, 1400 muslimia, jotka vannoivat uskollisuusvalan Rasûlullahille puun alla.

As-Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' uhrasivat elämänsä ja omaisuutensa Rasûlullâhin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' vuoksi ja auttoivat häntä. On velvollisuutemme (wâjib) mainita kenen tahansa heidän nimensä kunnioittaen ja rakastaen. Ei ole koskaan luvallista lausua sanoja, jotka ovat epäsopivia heidän suuruudelleen. On harhaoppia mainita heidän nimensä epäkunnioittavasti. Sen, joka rakastaa Rasûlullahia ''alaihis-salâm', tulee rakastaa kaikkia hänen Sahâbassaan (seuralaiset). Hadîth-i-sherîfissa lukee: **"Hän, joka rakastaa Sahâbaani, rakastaa heitä, koska hän rakastaa minua. Hän, joka ei rakasta heitä, ei rakasta minua. Hän, joka satuttaa heitä, satuttaa minua. Ja hän, joka satuttaa minua, satuttaa Allâhu ta'âlâ'aa. Henkilö, joka satuttaa Allâhu ta'âlâ'aa tulee varmasti kärsimään kidutuksesta."** Toisessa hadîth-i-sherîfissa hän totesi: **"Kun Allâhu ta'âlâ haluaa siunata yhtä Ummassani, Hän asettaa hänen sydämeensä rakkauden Sahâbaani kohtaan, ja hän rakastaa heitä syvästi."**

Tästä syystä ei tulisi olettaa, että Sahâbat al-kirâm taisteli toisiaan vastaan tullakseen kalifiksi tai tyydyttääkseen pahoja ajatuksiaan tai aistillisia halujaan. Se on tekopyhyys, joka johtaa turmioon ja puhumaan heistä pahaa sellaisella oletuksella, koska kateus ja halu saada tietty asema sekä addiktio maailmaa kohtaan on tyystin poistettu heidän sydämistään heidän istuessaan Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' läheisyydessä ja kuunnellessaan hänen siunattuja sanojaan. Heitä korjattiin ja heistä tuli vapaita ahneudesta, kunnianhimosta, kateudesta ja huonosta luonteesta;

heidät puhdistettiin täysin. Ottaen huomioon sen tosiasian, että henkilö, joka on muutamia päiviä yhden ylevän profeetan Umman Walîn seurassa hyötyy Walîn kauniista moraalista ja erinomaisuudesta ja puhdistuu maallisista kunnianhimoista, kuinka voisi koskaan olettaa, että profeetan Sahâba, johtajamme, jotka rakastivat Rasûlullahia enemmän kuin kukaan muu ja jotka uhrasivat omaisuutensa ja elämänsä hänen vuokseen ja hylkäsivät maansa hänen vuokseen ja olivat kiintyneitä hänen seuraansa, joka oli ravintoa hengille, eivät olisi olleet vapaita huonosta moraalista, ja etteivät heidän egonsa olisi olleet puhtaita ja että he olisivat taistelleet tämän ruhomaisen väliaikaisen maailman vuoksi?

Nuo loistavat ihmiset olivat varmasti puhtaampia kuin kukaan muu. On epäreilua vertailla heidän välisiään erimielisyyksiä ja kamppailuja meidän keskuudessamme tapahtuviin asioihin, pahantahtoisiin ihmisiin, tai sanoa, että he taistelivat tyydyttääkseen heidän pahoja, aistillisia ja maallisia halujaan. Ei ole sallittua kantaa sellaisia sopimattomia ajatuksia Sahâbat al-kirâmia vastaan. Henkilön, joka sanoisi jotakin heitä vastaan, tulee tietää, että vihamielisyys Sahâbat al-kirâmia kohtaan on vihamielisyyttä Rasûlullahia ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ kohtaan, ja että pahan puhuminen heistä tarkoittaa pahan puhumista hänestä, joka sivisti ja koulutti heidät.

Tästä syystä islamin suuret miehet sanovat, että kunnioituksen ja korkeiden mielipiteiden puute Sahâbat al-kirâmia kohtaan on itse asiassa Allahin lähettilään kieltämistä. “Jamalin” (Kameli) ja “Siffin” taisteluita ei voida pitää perusteina heidän panettelulleen. Joistakin uskonnollisista syistä kukaan Sahâbeista, jotka vastustivat Hadrat ’Alîa noissa taisteluissa, ei ollut paha; itse asiassa he kaikki ansaitsivat tulla palkituiksi Tuomiopäivänä. Hadîth-i-sherîf sanoo: **“Yksi palkkio annetaan mujtahidille, joka on väärässä, ja kaksi tai kymmenen hänelle, joka löytää sen mikä on oikein. Yksi kahdesta palkkiosta tulee ijtihâdin tekemisestä. Toinen tulee totuuden löytämisestä.”** Riidat ja kamppailut näiden mahtavien islamin ihmisten kesken eivät johtuneet itsepäisyydestä tai vihamielisyydestä, vaan heidän [erilaisista] ijtihâdeistaan ja halustaan toteuttaa mitä islam määräsi. Jokainen Sahâbat al-kirâm oli mujtahid.[40]

[40] [1] Esimerkiksi hadîth as-sherîfissa **al-Hadîqan** 298. sivulla sanotaan, että ’Amr ibn al-’Âs ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’ oli mujtahid.

Jokaisen mujtahidin oli fard toimia sen päätelmän mukaisesti, jonka hän oli löytänyt oman ijtihâdinsa kautta, vaikka hänen ijtihâdinsa ei ehkä olisikaan ollut yhteisymmärryksessä häntä paljon korkeamman mujtahidin ijtihâdin kanssa. Hänelle ei ollut sallittua seurata toisen ijtihâdia. Abû Yûsuf ja Muhammad ash-Shaibânî, al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit'in (k. Bagdadissa, 150 A.H. [767]) opetuslapset, sekä Abû Sawr ja Ismâ'îl al-Muzanî, Imâm Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'î'n, (k. 204 [820 A.D.], Egyptissä,) opetuslapset, olivat eri mieltä mestareidensa kanssa monissa näkökohdissa, ja joidenkin asioiden, joiden heidän mestarinsa sanoivat olevan **'harâm'** (kielletty), he sanoivat olevan **'halâl'** (sallittu), ja joidenkin asioiden, joiden heidän mestarinsa sanoivat olevan 'halâl', he sanoivat olevan 'harâm.' Heidän ei voida sanoa olevan syntisiä tai pahoja tässä suhteessa. Kukaan ei ole sanonut niin, koska he olivat mujtahideja, kuten heidän mestarinsa.

On totta, että Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' oli korkeampi ja oppineempi kuin Hadrat Mu'âwiya ja Hadrat 'Amr ibn al-'Âs 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhumâ'.

Hänellä oli monia ylivoimaisia ominaisuuksia, jotka erottivat hänet heistä, ja hänen ijtihâdinsa oli voimakkaampi ja terävämpi kuin heidän ijtihâdinsa. Kuitenkin, koska kaikki Sahâbat alkirâmit olivat mujtahideja, noille kahdelle ei ollut sallittua seurata tuon suuren uskonnollisen johtajan ijtihâdia. Heidän oli välttämätöntä toimia heidän omien ijtihâdiensa nojalla.

Kysymys: "'Jamalin' ja 'Siffînin'in taisteluissa todella monet Muhâjirûneista ja Ansâreista Sahâbat al-kirâmien joukossa ottivat osaa, totellen ja seuraten Hadrat 'Alîa. Vaikka kaikki heistä olivat mujtahideja, he olivat sitä mieltä, että oli wâjib seurata häntä. Tämä osoittaa, että myös mujtahideille oli wâjib seurata Hadrat 'Alîa. Heidän täytyi seurata häntä, vaikka heidän ijtihâdinsa ei ollut samaa mieltä hänen ijtihâdinsa kanssa, eikö niin?"

Vastaus: Muslimit, jotka seurasivat Hadrat 'Alîa ja taistelivat hänen rinnallaan, eivät liittyneet häneen seuratakseen hänen ijtihâdiaan, vaan koska heidän ijtihâdinsa olivat yhtä mieltä hänen ijtihâdinsa kanssa ja osoittivat, että oli wâjib seurata Imâm 'Alîa. Samalla tavoin monen huomattavan profeetan seuralaisen ijtihâd ei ollut samaa mieltä Hadrat 'Alîn ijtihâdin kanssa, ja heille oli wâjib taistella häntä vastaan. Tuolloin as-Sahâbat al-kirâmin ijtihâdit ilmestyivät kolmella eri tavalla: Osa heistä ymmärsi,

että Hadrat ’Alî oli oikeassa, ja heidän oli välttämätöntä seurata Hadrat ’Alîa; toinen ryhmä oli sitä mieltä, että niiden ijtihâd, jotka taistelivat Hadrat ’Alîa vastaan, oli oikea, ja heille oli wâjib seurata niitä, jotka taistelivat Hadrat ’Alîa vastaan ja taistella häntä vastaan; kolmas ryhmä sanoi, ettei olisi välttämätöntä seurata kumpaakaan puolta ja taistella, ja heidän ijtihâdinsa vaati, etteivät he liittyneet sotaan. Kaikki nämä kolme ryhmää olivat varmasti oikeassa ja ansaitsivat tulla palkituiksi Tuonpuoleisessa.

Kysymys: “Vastaus [yläpuolella] osoittaa, että ne, jotka taistelivat Hadrat ’Alîa ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anh’ vastaan, olivat myös oikeassa. Toisaalta Ahl as-sunnan oppineet ovat sanoneet, että Hadrat ’Alî oli oikeassa, että hänen vastustajansa olivat väärässä, että heille oli annettava anteeksi, koska heillä oli ’udhr, ja koska he olivat jopa saaneet thawâb’in. Mitä tästä voidaan sanoa?”

Vastaus: Al-Imâm ash-Shâfi’î ja ’Umar ibn ’Abd al-’Azîz, kaksi islamin suurta miestä, sanoivat, että ei ollut luvallista käyttää sanaa ‘väärä’ kenestäkään Sahâbat al-kirâmissa. Tästä syystä sanottiin: “On väärin sanoa ‘väärin’ ylivertaisista.” Alempiarvoisten henkilöiden ei ole sallittua sanoa sellaisia sanoja kuin, “Hän teki oikein,” “Hän teki väärin,” “Me hyväksymme” tai “Me emme hyväksy” heidän ylivertaisuuksistaan. Kuten Allâhu ta’âlâ ei tahrannut käsiämme näiden suurten ihmisten verellä, samoin meidän tulisi suojella kieliämme lausumasta sellaisia sanoja kuin ‘oikeudenmukainen’ ja ‘epäoikeudenmukainen.’ Ne perusteelliset oppineet, jotka opiskelivat todisteita ja tapahtumia ja sanoivat, että Imâm ’Alî oli oikeassa ja hänen vastustajansa olivat väärässä, tarkoittivat itse asiassa, että jos Hadrat ’Alîlla olisi ollut mahdollisuus puhua niiden kanssa, jotka olivat toisella puolella, hän olisi opastanut heitä ijtihâdiin, joka olisi ollut yhdenmukainen hänen ijtihâdinsa kanssa. Itse asiassa Hadrat Zubair ibn

Awwâm vastusti Hadrat ’Alîa ‘Jamalin’ taistelussa mutta opiskeltuaan faktoja syvemmin, hän vaihtoi hänen ijtihâdiaan ja lopetti taistelemisen. Ahl as-sunnan oppineiden sanat, joiden mukaan virhe olisi sallittavissa, pitäisi hyväksyä sellaisenaan. Eikä ole sallittua sanoa, että Hadrat ’Alî ja ne, jotka olivat hänen kanssaan, olivat oikealla tiellä ja muut profeetan seuralaiset, jotka olivat toisessa ryhmässä äitimme ’Â’ishat as-Siddîqan kanssa, olivat väärällä tiellä.

Nämä Sahâbat al-kirâmin väliset taistelut olivat seurausta erilaisista ijtihâdeista Ahkâm ash-Shar'iyyan (islamin säännöt) haaaroissa. Heillä ei ollut lainkaan erimielisyyksiä islamin olennaisissa asioissa. Nykyään jotkut ihmiset puhuvat pahaa ja epäkunnioittavasti islamin suurista miehistä, kuten Hadrat Mu'awiya ja 'Amr ibn al-'Âs 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhumâ'. He eivät voi käsittää, että itse asiassa he herjaavat ja vähättelevät Rasûlullahia 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' loukkaamalla Sahâbat al-kirâmin kunniaa. **Shifâ' ash-sherîfissa** kirjoitetaan, että Imâm Mâlik ibn Enes sanoi: "Henkilö, joka kiroaa ja panettelee Mu'âwiyaa[41] ja 'Amr ibn al-'Âs'ia[42] ansaitsee itse sanat, jotka hän sanoo heitä vastaan. On välttämätöntä rangaista ankarasti niitä, jotka puhuvat ja kirjoittavat heitä vastaan ja eivät osoita kunnioitusta heille." Täyttäköön Allâhu ta'âlâ sydämemme rakkaudella Hänen rakastettua Sahâbaansa kohtaan! Eivät munâfiqit tai syntiset ihmiset, vaan hurskaat ja Allahia pelkäävät muslimit, rakastavat noita ylivertaisia.

[Ihmisiä, jotka ymmärtävät Rasûlullah'n 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' Sahâban arvon ja suuruuden ja jotka rakastavat ja kunnioittavat kaikkia heistä ja seuraavat heitä, kutsutaan **Ahl as-Sunnaksi.** Niitä, jotka väittävät rakastavansa joitakin heistä ja tuntevansa vastenmielisyyttä muita kohtaan ja jotka täten panettelevat useimpia heistä, ja heitä, jotka eivät seuraa ketään heistä, kutsutaan **shiioiksi**. Shiioja on paljon Iranissa, Intiassa ja Irakissa. Turkissa heitä ei ole. Jotkut heistä kutsuvat itseään nimellä **'Alawî**t, joka tarkoittaa 'muslimi, joka rakastaa Hadrat 'Alîa', pettääkseen puhtaita muslimi-'Alaweita Turkissa. Jonkun rakastaminen edellyttää hänen jalanjälkiensä seuraamista ja niiden rakastamista, joita hän rakastaa; jos he rakastivat Hadrat 'Alîa 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', he seurasivat hänen jalanjäljissään. Hän rakasti kaikkia profeetan Sahâbassa. Hän toimi neuvonantajana kalifi Hadrat 'Umarille, toiselle kalifille, joka uskoi surunsa hänelle. Hän naitti hänen ja Hadrat Fâtiman tyttären Umm Ghulthumin Hadrat 'Umarille. Khutbassa hän sanoi

Hadrat Mu'âwiyasta: "Uskonveljemme ovat eri mieltä kanssamme. Silti he eivät ole epäuskoisia tai syntisiä. Heidän ijtihâdinsa näyttää heille, että heidän tulee käyttäytyä siten. "Kun Hadrat Talhâ 'radiy-Allâhu

[41] Hadrat Muâwiya bin Abû Sufyân kuoli Damaskoksessa vuonna 60 [680 A.D.].

[42] 'Amr Ibn al-Âs kuoli Egyptissä vuonna 43 [663 A.D.].

ta'âlâ 'anh', joka taisteli häntä vastaan, saavutti marttyyrikuoleman, hän itse puhdisti tomun hänen kasvoiltaan ja ryhtyi imâmiksi namâzissa, joka suoritettiin hänen kuolemansa jälkeen. Allâhu ta'âlâ julistaa: **"Uskovaiset ovat veljiä."** Suuran al-Fat-h viimeisessä âyat-i-kerîmassa Hän julistaa: **"Profeetan seuralaiset rakastavat toisiaan."** Jos joku ei rakasta vaikka vain yhtä profeetan seuralaisista, tai mikä vielä pahempaa, kantaa vihamielisyyttä häntä kohtaan, tarkoittaa tämä Qur'ân al-kerîmin kieltämistä. Ahl as-Sunnan oppineet ymmärsivät Sahâbat al-kirâmin 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în ylivertaisuuden suoraan ja määräsivät muslimit rakastamaan kaikkia heistä ja näin pelastivat muslimit vaaralta.

Ihmisiä, jotka vihasivat ja osoittivat vihamielisyyttä ylivertaisiamme Hadrat 'Alîa 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' ja hänen poikiaan ja jälkeläisiään, sunnimuslimeiden rakastetuimpia rakkaita, kohtaan, kutsuttiin nimellä **Khârijît** (Khawârij). Nyt heitä kutsutaan nimellä **Yazîdît**. Heidän uskonkäsityksensä ovat niin kaunaisia, että heille on jäänyt jäljelle tuskin mitään yhteyttä islamiin.

Wahhâbît, jotka väittävät rakastavansa kaikkia Sahâbat al-kirâmissa, eivät seuraa noita siunattuja ihmisiä, vaan heidän omia harhaoppisia tapojaan, joita he pitävät Sahâban tapoina. He eivät pidä Ahl as-Sunnan oppineista, suurista sûfeista ja 'Alaweista, ja herjaavat heitä kaikkia. He luulevat, että he yksin ovat muslimeita. He pitävät ihmisiä, jotka eivät ole kuten he 'polyteisteina' ja sanovat, että heille on halâl ottaa pois sellaisten ihmisten elämä ja omaisuus. Tästä syystä heistä tulee **Ibâheita**. He maalaavat vääriä, harhaoppisia merkityksiä Qur'ân al-kerîmista ja hadîth ash-sherîfeista ja ajattelevat, että islam koostuu pääosin noista merkityksistä. He kieltävät adillat ash-Shar'iyyan ja suurimman osan hadîth-i-sherîfeista. Neljän Madhhabin suuret oppineet kirjoittivat monia kirjoja todistaen dokumenttien kera, että ne, jotka ovat eri mieltä Ahl as-Sunnan kanssa, ovat harhaoppisia ja aiheuttavat vakavaa haittaa islamille.[43]

[43] Saadaksesi yksityiskohtaisempaa tietoa, luethan englanninkielisiä kirjojamme, kuten **Advice for the Muslim** ja kuudes painos teoksesta **Endless Bliss**, ja myös arabiankieliset **al-Minhat al-wahbiyya fî-r-raddi-l-Wahhâbiyya**, **at-Tawassuli bi-n-Nabî wa jahâlat-l-Wahhâbiyyîn** ja **Sebîl-un-nejât** ja persiankielinen **Seyf al-abrâr**. Nämä teokset ja arvokkaat kirjat, jotka on kirjoitettu ahl al-bid'an kieltämiseksi, on julkaistu Hakîkât Kitâbevin toimesta Istanbulissa. Sekä teoksessa **Radd al-muhtâr**, jonka on kirjoittanut Muhammad Emin Ibni 'Âbidin (,joka kuoli Damaskoksessa vuonna 1252 [1836 A.D.]

Eyyûb Sabrî Pasha ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ sanoi: “Wahhâbismi ilmestyi verisellä, kiduttavalla ja hirvittävällä kapinalla Arabian niemimaalla vuonna 1205 [1791 A.D.].” Egyptin Muhammad ’Abduh oli yksi niistä ihmisistä, jotka yrittivät levittää wahhâbismia ja anti-madhabismia hänen kirjojensa kautta ympäri maailman. Unionin ja Edistyspuoleen aikana ’Abduh’n kirjoja käännettiin turkin kielelle ja tarjottiin nuorille “islamin suuren oppineen, valistuneen ajatusten miehen, huomattavan uskonpuhdistajan ’Abduh’n töinä.” Kuitenkin ’Abduh oli avoimesti kirjoittanut, että hän ihaili Jamâl ad-dîn al-Afghânîa (k. 1314 AH. [1897 A.D.]), joka oli vapaamuurari ja Kairon vapaamuurareiden osaston johtaja. Islamin viholliset, jotka olivat väijyksissä hävittääkseen (oikean tien nimeltään) Ahl as-Sunnan ja siten tuhotakseen islamin mestaruuden, yllyttivät salakavalasti tähän fitnaan naamioimalla itsensä uskonnollisiksi miehiksi. ’Abduh’a ylistettiin taivaisiin. Ahl as-Sunnan suurten oppineiden, a’immat al-madhâhib’in, ilmoitettiin olleen tietämätöntä väkeä. Heidän nimiään ei enää mainittu. Kuitenkin puhtaat ja jalot esivanhempiemme jälkeläiset, jotka olivat uhranneet elämänsä Rasûlullahin ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ ja islamin vuoksi, kunniallisten marttyyreiden pojat, eivät antautuneet propagandoille ja mainoksille, joihin oli kulutettu miljoonia puntia. He eivät edes kuunnelleet tai vastanneet näille ‘islamin väärille sankareille.’ Allâhu ta’âlâ suojeli marttyyrien lapsia heidän inhottavilta hyökkäyksiltään. Nykyään lâ-madhhabîn ihmisten, kuten Mawdûdî[44], Sayyid Qutb,[45] ryhmä, jota kutsutaan nimellä ‘Teblîgh-ijamâ’at’ja Hamidullah, käännettyjä kirjoja tarjotaan nuorille.

Ne (painos III, kappaleessa “Bâghî”) ja turkinkielisessä teoksessa **Ni’met-i Islâm** (kappaleessa “Nikâh”), on selkeästi kirjoitettu, että wahhâbît ovat ibâheita. Eyyûb Sabri Pasha [k. 1308 A.H. (1890)], kontra-amiraali Sultân ’Abd al-Hamîd Khân II:n aikana, turkinkielisissä teoksissaan **Mir’ât al-Haramain** ja **Târîkh-i Wahhâbiyyûn**, ja Ahmed Cevdet Pasha, seitsemännessä painoksessa hänen turkinkielisessä teoksessaan **Ottoman History**, tarjoavat yksityiskohtaista tietoa wahhâbeista. Myös Yûsuf an-Nebhânî, arabiankielisessä teoksessaan **Shawâhid al-haqq** (3. ed. Kairo, 1385/1965), kiisti wahhâbît ja Ibn Taymiyyan laajasti. Viisikymmentä sivua

[44] Mawdûdî on Intiassa sijaitsevan Jamâ’atulislâmiyya -nimisen yhdistyksen perustaja. Hän kuoli vuonna 1399.

[45] Sayyid Qutb tuomittiin kuolemaan Egyptissä vuonna 1386 [1966 A.D.].

hänen työstään on toistettu arabiankielisessä kirjassa **'Ulamâ-al-Muslimîn wa Wahhâbiyyûn** (Istanbul, 1972). sisältävät harhaoppisia ajatuksia, jotka ovat ristiriidassa Ahl as-sunnatin oppineiden lausuntojen kanssa ja joita ylistetään ylettömästi jättimäisin mainoksin. Meidän tulee aina olla varuillaan ja varovaisia. Herättäköön Allâhu ta'âlâ muslimit epätietoisuudesta hänen rakastetun profeetta Muhammadinsa ''alaihis-salâm'armosta! Suojelkoon Hän meitä, ettemme tulisi petetyiksi vihollisten valheilla ja panetteluilla! Âmin. Älkäämme pettäkö itseämme vain rukoilemalla! Rukoileminen kiinnittymättä Allâhu ta'âlâ'n 'Âdat al-ilâhiyya'an (jumalallinen laki), työskentelemättä tai pitämättä kiinni sen tarkoituksista, olisi ihmeiden pyytämistä Allâhu ta'âlâlta. Muslimin pitäisi sekä työskennellä että rukoilla. Meidän tulisi ensin pitää kiinni tarkoituksista, ja sitten rukoilla. Ensimmäinen tarkoittaa sitä, että paetakseen epäuskosta, tulee oppia ja opettaa islamia. Itse asiassa on pakollista (fard) ja jokaisen, miehen tai naisen, ensisijainen velvollisuus oppia Ahl as-Sunnan uskontunnustuksen periaatteet ja islamin määräykset sekä kiellot. Nykyään on melko helppoa oppia nämä asiat. Koska on olemassa vapaus kirjoittaa ja julkaista islamilaisia kirjoja. Jokaisen muslimin tulee tukea valtiota, joka antaa tämän vapauden muslimeille.

Ihmiset, jotka eivät opi Ahl as-Sunnan uskonkäsityksiä ja opetuksia ('ilm al-hâl) ja opeta niitä lapsilleen, ovat vaarassa poiketa islamista ja pudota epäuskon pohjattomaan kuiluun. Sellaisten ihmisten rukoukset eivät ole hyväksyttäviä. Kuinka he sitten voivat suojella itseään epäuskoa vastaan? Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sanoi: **"On olemassa islamia, jossa on tietoa. Ei ole olemassa islamia, jossa ei ole tietoa."** Kuten on välttämätöntä syödä ja juoda, jotta ei kuolisi nälkään, samoin on välttämätöntä oppia uskonnostamme, jotta ei tulisi petetyksi epäuskoisten toimesta ja jotta ei tulisi ei-muslimiksi. Esi-isämme usein kokosivat ja lukivat 'ilm al-hâl -kirjoja ja täten pysyivät muslimeina ja nauttivat islamista. He ojensivat tämän autuuden valon suoraan meille. Joten, jäljellä oleville muslimeille ja etenkin lapsillemme, joita viholliset yrittävät vangita sisältä tai ulkoa päin, ensimmäinen ja välttämättömin ennaltaehkäisevä toimenpide on lukea ja pohtia 'ilm al-hâl -kirjoja, jotka ovat Ahl as-Sunnan oppineiden valmistamia. Vanhempien, jotka haluavat lapsensa olevan muslimi, tulisi lähettää lapsi opettajan luokse ja varmistaa, että lapsi oppii, kuinka lukea Qur'ân al-kerîmia. Anna meidän lukea, oppia ja opettaa lapsillemme

ja heille, joista olemme vastuussa, parhaamme mukaan. Se on heille vaikeaa ja jopa mahdotonta, kun he menevät kouluun. On hyödytöntä valittaa sen jälkeen, kun rappeutuminen tapahtuu. Meidän ei tulisi uskoa islamin vihollisia, heidän petollisia ja vääriä kirjojaan, sanomalehtiään, aikakauslehtiään, televisiota ja radio-ohjelmia, elokuvia ja verkkosivustoja. Ibn 'Âbidîn 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' kirjoitti kolmannessa painoksessa [teoksesta **Radd almuhtâr**], että petollisia epäuskoisia, jotka siitä huolimatta, että he eivät usko mihinkään uskontoon, teeskentelevät olevansa muslimeita ja opettavat asioita, jotka aiheuttavat epäuskoa kuin he olisivat islamilaisia, ja jotka pyrkivät johtamaan muslimeita harjaan ja johtamaan heidät pois islamista, kutsutaan nimellä **zindiqit**.]

Kysymys: "Henkilö, joka on lukenut käännöksiä heidän korruptoituneista kirjoistaan, sanoo:

'Meidän tulisi lukea Qur'ân alkerîmin selityksiä (tafsîr). Se, että jätämme uskontomme ja Qur'ân al-kerîmin opiskelun uskonnollisille oppineille on vaarallinen ja jähmeä ajatus. Qur'ân al-kerîm ei sano, "Oi uskonnolliset oppineet." Se sanoo, "Oi muslimit" ja "Oi ihmiskunta." Tästä syystä jokaisen muslimin tulisi ymmärtää itse Qur'ân al-kerîmia, eikä odottaa tätä työtä keneltäkään muulta."

"Tämä henkilö haluaa jokaisen lukevan tafsîr- ja hadîth-kirjoja. Hän ei suosittele lukemaan kalâm-, fiqh- ja 'ilm al-hâl -kirjoja, jotka ovat islamilaisten oppineiden ja Ahl as-Sunnan suurten oppineiden kirjoittamia. Rashid Ridâ'n[46] kirjan **Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri** julkaiseminen Uskonnollisten asioiden pääosaston toimesta (julkaisunro. 157; 1394/1974) sai aikaan sitäkin hämmentyneempiä lukijoita. Monilla sen sivuilla, etenkin "Kuudennessa vuoropuhelussa," kirja mainitsee:

'He [muqallidit, yhden neljästä Madhhabista seuraajat] ylistivät mujtahid imâmeita profeetan asteella. He jopa suosivat mujtahidin sanaa, joka oli ristiriidassa profeetan hadîthin kanssa, toisella hadîthilla. He sanoivat, että hadîth voitaisiin mitätöidä (naskh) tai että olisi voinut olla olemassa toinen hadîth heidän imâminsa näkökulmasta. Toimimalla sellaisten ihmisten sanojen nojalla, jotka voivat olla väärässä tuomitsemisessaan ja jotka eivät ehkä ole tienneet asiaa, ja jättämällä syrjään profeetan, joka on vapaa virheistä,

[46] Rashid Ridâ on Muhammad Abduh'n opetuslapsi. Hän kuoli vuonna 1354 [1935 A.D.].

hadîthin, nämä muqallidit olivat ristiriidassa myös mujtahidien kanssa. He olivat ristiriidassa jopa Qur'ânin kanssa tehdessään niin. He sanovat, ettei kukaan paitsi mujtahid imâm voisi ymmärtää Qur'ânia. Sellaiset faqîheiden ja muiden muqallideiden sanat osoittavat, että he ovat omaksuneet ne juutalaisilta ja kristityiltä. Päinvastoin on helpompaa ymmärtää Qur'ânia ja hadîtheja kuin ymmärtää fighin miesten kirjoittamia kirjoja. Ihmisten, jotka ovat pohtineet arabiankielisiä sanoja ja kielioppia, ei ole vaikeaa ymmärtää Qur'ânia ja hadîtheja. Kuka maan päällä voisi kieltää sitä tosiasiaa, että Allah on kykenevä selittämään Hänen oman uskontonsa nimenomaisesti? Kuka voisi vastustaa sitä tosiasiaa, että Rasûlullah oli kykenevämpi kuin kukaan muu ymmärtämään mitä Allah tarkoitti ja osasi selittää sen paremmin kuin muut? Jos joku sanoo, että profeetan selitykset olivat riittämättömiä muslimeille, se on sama, kuin väittäisi, että hän oli kykenemätön huolehtimaan velvollisuudestaan kommunikoida (tablîgh) täsmällisesti. Jos suuri osa ihmisistä ei olisi pystynyt ymmärtämään Qur'ânia ja Sunnaa, Allah ei olisi velvoittanut kaikkia ihmisiä niillä säännöillä, jotka ovat Kirjassa ja Sunnassa. Pitäisi tietää mihin uskoo yhdessä sen dokumentaaristen todisteiden kanssa. Allah paheksuu taqlîdia (itsensä sopeuttamista Madhhabiin) ja sanoo, että heidän [muqallidit] tapaansa matkia isiään ja isoisiään ei voida pitää tekosyynä. Koraanin jakeet osoittavat, ettei Allah koskaan hyväksy taqlîdia. On helpompaa ymmärtää se osa uskonnosta, joka koskee furû'a sen dalîlista (dokumentti, lähde) käsin kuin ymmärtää uskoon (usûl, îmân) liittyvä osa. Tilittäessään vaikeasta osuudesta, eikö Hän tilittäisi helpommasta osuudesta? On vaikeaa asettaa sääntöjä joistakin harvinaisista asioista, mutta sitten sitä kuitenkin pidetään tekosyynä sille, ettei tiedetä tai harjoiteta niitä. Fighin miehet keksivät useita mas'aloita (ongelmia, asioita) itse. He tuottivat sääntöjä niille. He yrittivät esittää sellaisia asioita kuin ra'y'na, qiyâs jalîna ja qiyâs khafîa dokumentteina niille. Nämä asiat vuosivat yli 'ibâdât'n alueelle, jolla on mahdotonta saavuttaa tietoa järkeilemällä. Näin ne laajensivat uskontoa useita kertoja. Ne ajoivat muslimit vaikeuksiin. En kiellä qiyâseja; sanon, että qiyâsia ei ole 'ibâdâtin alueella. Îmân ja 'ibâdât valmistuivat profeetan aikana. Kukaan ei voi lisätä niihin mitään. Mujtahid imâmit kielsivät ihmisiä imitoimasta (taqlîd) ja tekivät taqlîdista kiellon.'

"Tämä siirtyminen, joka on otettu Uskonnollisten asioiden pääosaston julkaisemasta kirjasta, kuten kaikki lâ-madhhabî-kirjat, kieltää neljän Mad-

hhabin imâmin seuraamisen. Se määrää, että jokaisen tulisi oppia tafsîria ja hadîtheja. Mitä sinä sanoisit siitä?”

Vastaus: Jos lâ madhhabîn ihmisten kirjoittamat kohdat lukee ajatuksella, huomaa helposti, että he yrittävät pettää muslimeita kaunistelemalla harhaoppisia ajatuksiaan ja separatistisia näkökulmiaan turhilla perusteluilla ja väärillä lausunnoilla. Tietämätön, ajatellessaan, että kirjoitus perustuu tietoon logiikan ja järjen puitteissa, saattaa sortua siihen, mutta oppineet, tarkkanäköiset ihmiset eivät koskaan jää kiinni heidän ansoihinsa.

Varoittaakseen nuorisoa ei-maddhabismista tai anti-sunnismista, jotka ovat ohjanneet muslimeita kohti ikuista kadotusta, islamin oppineet ‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ’ ovat kirjoittaneet tuhansia arvokkaita kirjoja neljäntoista vuosisadan ajan. Seuraava on käännös joistakin kohdista Yûsuf an-Nabhânîn [k.Beirutissa, 1350 A.H. (1932)] kirjasta **Hujjat-Allâhi ’ala-l-’âlamîn** vastauksena ylläolevaan kysymykseen:

“Kaikki eivät voi tehdä ahkâmeja (sääntöjä, johtopäätöksiä) Qur’ân al-kerîmista. Koska edes mujtahid imâmit eivät pystyisi laatimaan kaikkia sääntöjä Qur’ân al-kerîmista, Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ selitti Qur’ân al-kerîmissa olevat säännöt hänen hadîths-i-sherîfeissaan. Koska vain hän selitti Qur’ân al-kerîmia, samoin hadîth-i-sherîfeja voivat ymmärtää ja selittää vain as-Sahâbat al-kirâm ja mujtahid imâmit. Jotta he voisivat ymmärtää niitä, Allâhu ta’âlâ varusti Hänen mujtahid imâminsa tieteellisellä ja uskonnollisella tiedolla, voimakkaalla ymmärryksellä, terävällä havaintokyvyllä, tavattoman innokkaalla mielellä ja monilla muilla ylivertaisilla henkisillä kyvyillä. Kaikkien näiden hyveiden etunenässä oli taqwâ. Seuraavana tuli jumalallinen valo heidän sydämissään. Näiden hyveiden avulla mujtahid imâmimme ymmärsivät mitä Allâhu ta’âlâ ja Rasûlullah tarkoittivat sanoillaan, ja niiden asioiden kohdalla, joita he eivät voineet ymmärtää, he näyttivät [ratkaisuja] ne qiyojen kautta. Jokainen neljästä a’immat almadhâhibista ilmoitti, että hän ei puhunut omia mielipiteitään ja sanoi hänen opetuslapsilleen: ‘Jos löydät sahîh hadîthin, jätä minun sanani syrjään ja seuraa Rasûlullahin hadîthia!’ Ihmiset, joille a’immat al-madhâhibimme antoi tämän määräyksen, olivat syvällisiä oppineita, jotka olivat mujtahideja, kuten hekin. Nämä oppineet olivat tarjîhin mujtahideja, jotka tunsivat todistetekstit, joihin neljän Madhhabin

(johtajat) perustivat heidän ijtihâdinsa. He opiskelivat todistetekstejä ja hadîthin välittäjiä, joihin Madhhabin johtaja oli perustanut ijtihâdinsa sekä äskettäin tavattuja sahîh hadîtheja, ja tutkivat, mitä oli sanottu myöhemmin ja monia muita muuttujia, ja tämän vuoksi ymmärsivät, kumpaa tuli suosia (tarjîh). Tai mujtahid imâm [imâm al-madhhab] teki päätöksen ongelmassa (mas'ala) qiyojen kautta, koska hän ei tiennyt hadîthia, joka dokumentoisi [tai ratkaisisi] sen, ja hänen opetuslapsensa, jotka löysivät kyseisen hadîth-i-sherîfin, päättivät toisin. Siltikin, käyttäessään sellaista ijtihâdia opetuslapset eivät ylittäneet sääntöjä, jotka olivat imâmin hyväksymiä. Menestyneet Mujtahid muftît antoivat fatwân myös tällä tavoin. Kuten kaikesta, joka on kirjoitettu tässä, voidaan ymmärtää, muslimit, jotka ovat seuranneet neljää a'immat al-madhhâhibia, ja mujtahideja, jotka koulutettiin heidän Madhhabeissaan, ovat seuranneet Allâhu ta'âlân ja Hänen lähettiläänsä sääntöjä. Nämä mujtahidit ymmärsivät Qur'ân alkerîmin ja hadîth ash-sherîfeiden säännöt, joita kukaan muu ei voi ymmärtää, ja välittivät muille sen mitä he ymmärsivät. Muslimit ovat eläneet sen mukaan, mitä mujtahidit ymmärsivät ja kommunikoivat Nassista, eli Kirjasta ja sunnasta. Sillä Allâhu ta'âlâ julistaa sûrat an-Nakhlin 43. âyat kerîmassa: **"Jos et tiedä, kysy niiltä, jotka tietävät."**[47]

"Vain Hänen rakastetun profeettansa 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' Ummalle Allâhu ta'âlâ soi sen onnen, että a'immat al-madhâhib suorittaisi ijtihâdin ja osoittaisi heidän Madhhabinsa, ja että kaikki muslimit tulisivat yhteen näissä Madhhabeissa. Toisaalta Allâhu ta'âlâ loi i'tiqâdin

[47] [1] Tämä âyat osoittaa, etteivät kaikki voi ymmärtää Kirjaa ja sunnaa oikein. Se määrää niitä ihmisiä, jotka eivät voi ymmärtää niitä, ettei heidän pidä yrittää henkilökohtaisesti ymmärtää Qur'ân al-kerîmia tai hadîth ash-sherîfeita, vaan oppia ne kysymällä ihmisiltä, jotka ovat ymmärtäneet ne. Jos jokainen olisi ymmärtänyt Qur'ân al-kerîmin ja hadîth ash-sherîfeiden merkitykset oikein, seitsemääkymmentäkahta harhaoppista ryhmää ei olisi muodostunut. Kaikki ihmiset, jotka aiheuttivat näiden ryhmien muodostumisen, olivat syvästi oppineita, mutta kukaan heistä ei pystynyt ymmärtämään Qur'ân al-kerîmin ja hadîth ash-sherîfeiden merkityksiä oikein. Ymmärtämällä ne väärin he hairahtuivat oikealta tieltä ja aiheuttivat miljoonien muslimeiden päätymisen kadotukseen. Osa heistä on ollut todella ylettömiä antaessaan vääriä merkityksiä Koraanin jakeille ja hadîtheille, jopa siinä määrin, että heistä on tullut niin harhaoppisia, että he kutsuvat oikean tien muslimeita 'epäuskoisiksi' ja 'polyteisteiksi'. Kirjassa, jonka nimi on **Kashf ash-shubuhât**, joka on käännetty turkin kielelle ja joka on livahtanut Turkkiin salaisella tavalla, sanotaan, että on mubâh (sallittua) tappaa ja takavarikoida sellaisten muslimeiden, jotka uskovat Ahl as-Sunnaan, omaisuus.

imâmit[48] sekä esti harhaoppisia, zindiq-, mulhid- ja saatanallisia ihmisiä saastuttamasta i'tiqâdin tietoa, ja toisaalta suojeli Hänen uskontoaan saastumasta luomalla Madhhabien imâmit. Koska tätä siunausta ei esiintynyt kristinuskossa ja juutalaisuudessa, heidän uskontonsa olivat saastuneita ja muuttuivat leikkikaluiksi.

"Islamilaisten oppineiden konseksuksen mukaan ei ole tullut syvää oppinutta, joka olisi kykenevä tekemään ijtihâdin, niiden neljänsadan vuoden jälkeen, jotka seurasivat Rasûlullahin 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' kuolemaa. Henkilön, joka sanoo, että on välttämätöntä tehdä ijtihâd nyt, täytyy olla hullu tai melko oppimaton islamissa. Kun suuri oppinut Jalâl ad-dîn as-Suyûtî 'Abd ar-Rahmân 'rahimahullâhu ta'âlâ', (k. 911 A.H. [1505 A.D.], Egypti,) sanoi, että hän oli saavuttanut ijtihâdin tason, muut aikalaisoppineet kysyivät häneltä kysymyksen, johon annettiin kaksi erilaista vastausvaihtoehtoa, ja pyysivät häntä kertomaan, kumpi vastaus oli luotettavampi. Hän ei pystynyt vastaamaan heille. Hän sanoi, että hän oli liian kiireinen tuhlatakseen sille yhtään aikaa. Kuitenkin se mitä häntä pyydettiin tekemään, oli käyttää ijtihâdia fatwâssa, mikä oli ijtihâdin matalin taso. Nähdessämme, että sellaiset syvät tutkijat, kuten as-Suyûtî, epäonnistuivat ijtihâdin käyttämisessä fatwâssa, miksi meidän tulisi kutsua niitä, jotka pakottavat ihmisiä käyttämään absoluuttista (mutlaq) ijtihâdia, ellemme kutsuisi heitä hulluiksi tai henkisesti tietämättömiksi? Al-Imâm al-Ghazâlî[49][1] 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' totesi kirjassaan **Ihyâ' 'Ulûm ad-Dîn**, ettei hänen aikanaan ollut mujtahideja.

"Jos ei-mujtahid-muslimi opiskelee sahîh hadîthia ja alkaa sen jälkeen tuntea epävarmuutta, koska jonkin tekeminen tavalla, jonka hänen Madhhabinsa îmâm on opettanut, on ristiriidassa hadîthin kanssa, hänen tulee tutkia ja löytää, neljän Madhhabin sisällä toinen mujtahid, jonka ijtihad perustui hadîthiin, ja tehdä tuo asia sen Madhhabin mukaan, johon tuo mujtahid kuului. Suuri oppinut al-Imâm Yahyâ an-Nawawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', (k. 676 A.H. [1277 A.D.], Damaskos,) selitti tämän yksityiskohtaisesti teoksessaan **Rawdat at-tâlibîn**. Tämän vuoksi ihmisten, jotka eivät ole saavuttaneet ijtihâdin tasoa, ei ole luvallista laatia sääntöjä Nassin, eli

[48] [2] Uskonkäsitykset; uskontunnustuksen periaatteet.

[49] [1] İmâm-ı Muhammed Ghazâlî kuoli Tusin kaupungissa vuonna 505 [1111 A.D.].

Kirjan ja sunnan, perusteella. Nyt jotkut tietämättömät ihmiset väittävät, että he ovat saavuttaneet täydellisen ijtihâdin tilan, että he voivat laatia sääntöjä Nassin perusteella ja että heidän ei enää tarvitse seurata yhtä neljästä Madhhabista, ja he hylkäävät Madhhabin, jota he ovat seuranneet vuosia. He yrittävät osoittaa Madhhabit vääriksi hataralla päättelyllään. He tekevät sellaisia tietämättömiä, idioottimaisia lausuntoja, kuten 'Me emme seuraa uskonnollisen miehen, joka oli yhtä tietämätön kuin me olemme, mielipidettä.' Saatanan harhaanjohtamina ja nafsinsa provosoimina he väittävät olevansa ylivoimaisia. He eivät voi käsittää, että sanomalla niin, he eivät paljasta ylivoimaisuuttaan, vaan idioottimaisuuteensa ja häpeälliset tekonsa. Näemme heidän joukossaan joitakin tietämättömiä harhaoppisia, jotka sanovat ja kirjoittavat, että jokaisen tulisi lukea ja perustaa säännöt tafsîr-kirjoihin ja [**Sahîh**] al-Bukhârîin. Oi muslimiveljeni! Vältä ehdottomasti ystävystymästä tällaisten idioottien kanssa tai olettamasta, että he ovat uskonnollisia miehiä! Pidä kiinni imâmisi Madhhabista! Voit vapaasti valita minkä tahansa pitämistäsi neljästä Madhhabista. Mutta ei ole sallittua kerätä Madhhabien etuja (rukhsat), mikä tarkoittaa Madhhabien yhtenäistämistä, jota kutsutaan nimellä **'talfîq'**.[50]

"Muslimin, joka osaa lukea ja ymmärtää hyvin hadîth-i-sherîfeitä, tulisi lukea ne hadîth-i-sherîfit, jotka ovat hänen Madhhabinsa todistetekstejä, tämän jälkeen tehdä ylistettyjä toimintoja ja karttaa hadîth-i-sherîfeissa kiellettyjä toimintoja ja oppia islamin uskon suuruus ja arvo, Rasûlullah'n 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' täydellisyys ja Allâhu ta'âlâ'n nimet ja ominaisuudet, Rasûlullâh'n elämä, hänen hyveensä ja ihmeensä, tämän maailman sekä seuraavan järjestys, ylösnousemuksesta, tuomiosta ja Paratiisista sekä Helvetistä, enkeleistä, henkiolennoista, muinaisista ummista, profeetoista ja heidän taivaallisista kirjoistaan, Rasûlullahin sekä Qur'ân al-kerîmin erikoisista ylivoimaisuuksista, hänen Âl'insa (lähimmät sukulaiset) elämistä ja hänen Sahâbaansa kuuluneiden henkilöiden elämistä, vi-

[50] **'Talfîq'** tarkoittaa 'suorittaa teko yhdistämällä tai sekoittamalla helppoja tapoja (neljästä) Madhhabista ja tavalla, joka ei ole yhteensopiva yhteenkään niistä.'. Sen jälkeen, kun henkilö suorittaa islamilaisia tapoja yhden neljästä Madhhabista mukaan, eli sen jälkeen, kun hänen suorituksensa on sahîh (pätevä, sopiva) tässä Madhhabissa, hänen etsiessään lisäksi mahdollisimman paljon ehtoja, jotka ovat voimassa kolmessa muussa Madhhabissa sillä näkökulmalla, että teon tulisi olla sahîh ja hyväksytty myös näissä Madhhabeissa, kutsutaan tätä termillä **'taqwâ'**, joka tuottaa runsaasti thawâb'ia, (eli palkkioita Tuonpuoleisessa.)

imeisen päivän ennusmerkeistä ja monista muista tiedoista, jotka liittyvät tähän maailmaan ja seuraavaan. Kaikki tieto, joka liittyy tähän maailmaan ja seuraavaan, on koottu Rasûlullah'n hadîth-i-sherîfeihin.

"Kun se mitä olemme kirjoittaneet tässä ymmärretään, tulee olemaan ilmiselvää, kuinka tietämättömiä ovat ne, jotka sanovat, että ne islamin säännöt, joita ei ole johdettu hadîtheista, ovat hyödyttömiä. Hadîtheissa annettujen lukuisten tietojen joukossa, ne hadîthit, jotka opettavat 'ibâdâtia ja mu'âmalâtia, ovat harvinaisia. Joidenkin oppineiden mukaan niitä on noin viisisataa; [mukaan lukien toistoa sisältävät niitä ei ole enempää kuin kolmetuhatta.] Ei ole oletettavaa, että yksikään neljästä a'immat al-madhâhibista ei olisi kuullut yhtä sahîh hadîthia näiden muutamien hadîthien joukossa. Jokaista sahîh hadîthia käytettiin todistetekstinä vähintään yhdessä neljästä a'immat al-madhâhibissa. Muslimin, joka näkee, että tietty asia hänen omassa Madhhabissaan on epäsopiva sahîh hadîthin kanssa, tulisi seurata toista Madhhabia, joka perustaa sen ijtihâdin tuohon aihetta käsittelevään hadîthiin. Ehkä hänen oman Madhhabinsa imâm myös kuuli hadîthista, vaikkakin toisen hadîthin, jonka hän ymmärsi, seuraaminen näytti olevan lähempänä sahîhia tai se oli [lausuttu profeetan toimesta] myöhempänä ajankohtana ja mitätöi aiemman, tai joistakin muista mujtahidien tietämistä syistä, hän ei ottanut aiempaa hadîthia todistetekstiksi. Muslimin, joka ymmärtää, että aiempi hadîth on sahîh, on hyvä luopua oman Madhhabinsa ijtihâdista, joka ei sovi yhteen hadîthin kanssa ja seurata hadîthia, vaikkakin hänen tässä tapauksessa tulisikin seurata toista Madhhabia, joka käytti tätä hadîthia sen ijtihâdissa kyseisessä asiassa. Tämä johtuu siitä, että tuon toisen Madhhabin îmâm, joka tietää kyseessä olevien sääntöjen asiakirjat (ahkâm), joita kyseinen henkilö ei tiennyt, otti selville, ettei ollut olemassa mitään syytä, joka estäisi toimimasta tuon hadîthin mukaisesti. Hänen on kuitenkin myös luvallista hoitaa asia oman Madhhabinsa mukaan, sillä epäilemättä hänen oman Madhhabinsa imâm tukeutui vahvaan dokumenttiin ijtihâdissaan. Islam pitää muqallidille anteeksiannettavana sitä, ettei hän tiedä kyseistä dokumenttia. Tämä johtuu siitä, ettei kukaan neljän Madhhabin imâmeista ylenkatsonut Kirjaa ja sunnaa ijtihâdissa. Heidän Madhhabinsa ovat Kirjan ja sunnan selityksiä. He selittivät merkitykset ja säännöt Kirjassa ja sunnassa muslimeille. He selittivät ne tavalla, jolla muslimit voivat ymmärtää ne, ja kirjoittivat niistä kirjoissa. Tämä a'immat

al-madhâhibin ‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ työ oli niin suunnaton palvelus islamille, että ihmisvoima ei olisi riittänyt tekemään sitä, ellei Allâhu ta’âlâ olisi auttanut heitä. Nämä Madhhabit [niiden olemassaolo] on yksi täydellisistä todisteista siitä tosiasiasta, että Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ on oikea profeetta ja islam on oikea uskonto.

A’immat al-madhâhibiemme ijtihâdien erilaisuus koskee ainoastaan asioita, jotka liittyvät furû’ ad-dîniin eli Fiqhin asioihin. Heidän keskuudessaan ei ollut erimielisyyttä koskien usûl ad-dînia eli tietoa i’tiqâdista tai îmânista. Eivätkä he eronneet toisistaan koskien sellaisia opetuksia furû’sta, joiden tiedetään olevan oleellisia uskonnossa ja jotka on otettu niistä hadîtheista, joiden dokumentit, välitettiin tawatûrin kautta. Ne eroavat vain joissakin tiedon näkökulmissa, jotka koskevat furû’ addînia. Tämä johtuu eroista heidän ymmärryksessään näiden asioiden dokumenttien vahvuudesta. Ja tämä pieni ero heidän keskuudessaan on [Allâhu ta’âlâ’n] myötätunto ummaa kohtaan; muslimeille on luvallista (jâ’iz) seurata mitä tahansa Madhhabia, josta he pitävät ja jonka he kokevat helpoksi. Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ kertoi ennalta tästä erosta ilosanomana, ja se on tapahtunut, kuten hän kertoi etukäteen.

“Ei ole luvallista käyttää ijtihâdia **i’tiqâdin** tiedossa, eli tosiasioissa, jotka tulee uskoa. Se tarjoaa mahdollisuuden harhaantumiselle ja harhaopille. Se on suuri synti. I’tiqâdiin liittyvissä asioissa on olemassa vain yksi oikea tie: **ahl as-Sunnat wa ’l-Jamâ’a**. Ero, jonka julistettiin hadîth ash-sherîfissa olevan [Allâhu ta’âlâ’n] myötätunto, oli ero furû’ssa tai ahkâmissa.

“Asiassa, jossa neljän Madhhabin tuomiot eroavat toinen toisistaan, vain yksi tuomioista on oikea. Niille, jotka tekevät tämän oikealla tavalla, annetaan kaksi thawâbia, ja niille, jotka toimivat yhden vääristä tuomioista perusteella, annetaan yksi thawâb. Se, että Madhhabit ovat myötätunto, osoittaa sitä tosiasiaa, että on luvallista jättää yksi Madhhab syrjään ja seurata toista. Mutta ei ole luvallista seurata mitä tahansa Madhhabia – muuta kuin näitä neljää – jotka kuuluvat Ahl as-Sunnaan, ei edes Sahâbat al-kirâmiin, sillä heidän Madhhabejaan ei saatettu kirjalliseen muotoon ja on unohdettu. Ei ole mahdollista seurata mitään muuta Madhhabia kuin näitä neljää tunnettua. Imâm Abû Bakr Ahmad ar-Râzî [rahimah-Allâhu ta’âlâ, k. 370 A.H. (980)] raportoi myös, että islamin oppineet olivat ju-

listaneet yksimielisesti, ettei ole luvallista seurata [suoraan] as-Sahâbat al-kirâmia. Suosittelen, että ne, jotka haluavat ymmärtää hyvin mujtahidien Madhhabien ylivoimaisuuden, erityisesti neljän a'immat al-madhhâhibin, sen tosiasian, että heidän Madhhabinsa eivät ylittäneet Kirjaa ja sunnaa ja että säännöt, jotka he välittivät ijmâ'n ja qiyojen kautta eivät olleet heidän omia mielipiteitään, vaan ne oli otettu Kirjasta ja sunnasta, tulisi lukea Imâm 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânîn (rahimah-Allâhu ta'âlâ)."[51] kirjat **Al-mîzân al-kubrâ** ja **Almîzân al-Khidriyya**.

Ei ole oikein sanoa, "Qur'ân al-kerîm ei mainitse 'uskonnollisia oppineita.'" On olemassa useita Koraanin jakeita, jotka ylistävät ('ulamâ'n) oppineita ja tietoa ('ilm). Hadrat 'Abd al-Ghânî an-Nablusî [k. 1143 A.H. (1731)] kirjoitti teoksessaan **Al-hadîqa**: "Suuran al-Anbiyâ 7. jae kehottaa: **'Kysy dhikrin miehiltä mitä et tiedä.'** 'Dhikr' tarkoittaa 'tietoa'. Tämä âyat-i-kerîma määrää ihmiset, jotka eivät tiedä, etsimään oppineita ja oppimaan heiltä." Suuran al-Âl 'Imrân seitsemännessä âyat-i-kerîmassa todetaan: **"Vain tiedon haltijat ymmärtävät epäselvien jakeiden merkitykset"**; 18. saman suuran âyat-i-kerîmassa; **"Tiedon haltijat ovat ymmärtäneet ja raportoineet, että Allâhu ta'âlâ on olemassa ja ainutlaatuinen"**; suuran al-Qasas 81. âyat-i-kerîmassa: **"Tiedon haltijat sanoivat heille, 'Hävetkää! Palkkiot, jotka Allâhu ta'âlâ antaa niille, jotka uskovat ja tekevät hyviä tekoja, ovat parempia kuin maailman suosionosoitukset' "**; Suuran Rûm 56. âyat-ikerîmassa: **"Tiedon ja uskon haltijat sanovat, 'No, tämä on Ylösnousemuksen päivä, jonka te kielsitte maailmassa'"**; suuran Isrâ 108. âyat-i-kerîmassa: **"Tiedon haltijat, kuullessaan al-Qur'ân al-kerîmia, kumartuvat ja sanovat, 'Omistajassamme, joka ei riko Hänen sanaansa, ei ole virhettä' "**; Hajjin suuran 54. jakeessa: **"Tiedon haltijat ymmärtävät, että al-Qur'ân al-kerîm on Allahin sanaa"**; suuran Ankabût 50. âyat-i-kerîmassa; **"Al-Qur'ân al-kerîm on asettunut tiedon haltijoiden sydämiin"**; suuran Saba' kuudennessa âyati-kerîmassa: **"Tiedon haltijat tietävät, että al-Qur'ân al-kerîm on Allahin**

[51] [1] Yûsuf an-Nabhânî, **Hujjat-Allâhi 'ala 'l-'âlamîn**, k. 771. Ylläoleva lainaus, joka on käännetty arabiankielisestä alkuperäisversiosta, ei sisällä mitään kääntäjän lisäämiä sanoja. Kääntäjä on, kuten on tehty kaikissa kirjoissamme, tehnyt tänne lisäyksiä myös muista kirjoista sulkeissa estääkseen niitä sekoittumasta käännettyyn tekstiin. **Hujjat-Allâhi 'ala-l-âlaminin** arabiankielinen alkuperäisversio ylläolevasta kappaleesta toistettiin vastapainona Istanbulissa vuonna 1394 [1974].

sanaa ja saavat (henkilön) **saavuttamaan Allâhu ta'âlâ'n rakkauden"**; suuran al-Mujâdala yhdennennessätoista âyat-i-kerîmassa: **"Tiedon haltijoille myönnetään korkeat asemat Paratiisissa"**; Suuran al-Fâtir 27. âyat-i-kerîmassa: **"Vain tiedon haltijat pelkäävät Allâhu ta'âlâa"**; suuran al-Hujurât 14. âyat-ikerîmassa: **"Arvokkain teidän joukossanne on se, joka pelkää paljon Allâhu ta'âlâa."** Hadîtheissa on julistettu ja saman kirjan 365. sivulla on lainattu: **" 'Allâhu ta'âlâ ja enkelit ja kaikki luodut rukoilevat hänelle, joka opettaa ihmisille, mikä on hyvää'; 'Tuomiopäivänä ensiksi profeetat, sitten oppineet ja sitten marttyyrit puhuvat'; 'Oi ihmiset! Olkoon tiedossa, että tietoa voi hankkia kuuntelemalla oppinutta'; 'Oppikaa tietoa! Tiedon oppiminen on 'ibâda. Tiedon opettaja ja oppija palkitaan jihâdista. Tiedon opettaminen on kuin almujen antamista. Tiedon oppiminen oppineelta on kuin keskiyön rukouksen suorittamista.' "** Tâhir Buhâri,[52] **Khulâsa**-nimisen fatwâ-kirjan kirjoittaja toteaa:"Fiqh-kirjojen lukeminen tuottaa enemmän thawâbaa kuin namâzin suorittaminen öisin. Tämä johtuu siitä, että on fard oppia fardit ja harâmit ['âlimeilta tai heidän] kirjoista. Fiqh-kirjojen lukeminen, jonka tavoitteena on panna täytäntöön mitä on opittu tai opettaa muille, on parempi kuin salât at-tasbîhin suorittaminen. Hadîth ash-sherîfissa julistetaan: **'Tiedon oppiminen tuottaa enemmän thawâbia kuin kaikkien erityisen erogoivien palvonnan tekojen suorittaminen, koska se on hyödyllistä sekä itselle että niille, joita hän opettaa'; 'Henkilö, joka oppii tavoitteenaan opettaa muita tullaan palkitsemaan kuin Siddîqit.'** Islamilaista tietoa voidaan oppia ainoastaan mestarilta ja kirjoista. Ihmiset, jotka sanovat, että islamilaiset kirjat ja oppaat eivät ole välttämättömiä, ovat valehtelijoita tai zindiqejä. He pettävät muslimeita ja johtavat heitä turmioon. Uskonnollisissa kirjoissa olevat tieto on johdettu Qur'ân al-kerîmista ja hadîthi-sherîfeista." Käännös **Hadîqasta**[53] päättyy tähän.

Allâhu ta'âlâ lähetti lähettiläänsä ''alaihi's-salâm', jotta hän voisi kommunikoida ja opettaa Qur'ân al-kerîmia. As-Sahâbat al-kirâm oppi Qur'ân al-kerîmissa olevaa tietoa Rasûlullahilta. Islamilaiset oppineet oppivat sitä as-Sahâbat alkirâmilta, ja kaikki muslimit oppivat sitä islamilaisilta oppineilta ja heidän kirjoistaan. Hadîth ash-sherîfeissa on julistettu: **"Tieto on**

[52] Tâhir Buhâri kuoli vuonna 542 [1147 A.D.].

[53] Kirjan **Hadîqa** kirjoittaja kuoli vuonna 1143 [1731 A.D.].

aarre. Sen avain on kysyä ja oppia”; **“Oppikaa ja opettakaa tietoa!” “Kaikella on lähde. Taqwân lähde on ’ârifeiden sydämissä.” “Tiedon opettaminen on syntien sovittamista.”**

Al-Imâm ar-Rabbânî ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaih’ kirjoitti 193. kirjeessä hänen työnsä **Maktûbât** ensimmäisessä painoksessa:

“Mukallaf-henkilön (henkilö, joka on puberteetin ja oman harkintavallan iässä) tulee ensiksi korjata hänen îmâninsa, hänen uskonsa. Tämä tarkoittaa i’tiqâdin (uskon periaatteet) tiedon oppimista, kuten Ahl as-Sunnat wa’l-Jamâ’a’n oppineet ovat kirjoittaneet, ja hänen uskonsa oikaisemista heidän opetustensa mukaiseksi. Palkitkoon Allâhu ta’âlâ runsain mitoin nuo suuret miehet heidän töistään. Âmîn.

Pelastus kidutuksesta Tuonpuoleisessa riippuu näiden suurten ihmisten oikein päättelemän tiedon oppimisesta ja siihen uskomisesta. [Ihmisiä, jotka seuraavat heidän tietään, kutsutaan **sunneiksi**.] Hadîth sherîfissa julistetaan, että yksi ryhmä pelastetaan Helvetistä, ja he ovat muslimeita, jotka seuraavat näiden oppineiden jalanjäljissä. Oikeat muslimit, jotka seuraavat Rasûlullahin ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ ja hänen seuralaistensa ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum’ tietä, ovat ainoat tällaiset muslimit. Oikea ja arvokas tieto, joka on johdettu Qur’ân al-kerîmista ja hadîth ash-sherîfeista, on tietoa, jota Ahl as-Sunnan oppineet ovat johtaneet Qur’ân al-kerîmista ja hadîth ash-sherîfeista. Sillä jokainen harhaoppinen uskonnon mies, joka kantaa musliminimeä, väittää, että hänen omat harhaoppiset uskomuksensa on otettu Qur’ân alkerîmista ja hadîth ash-sherîfeista. Jokainen henkilö, jolla on vääriä ajatuksia ja harhaoppeja, sanoo, että hän mukauttaa itsensä Kirjaan ja sunnaan. Kuten on nähty, ei kaikki, mitä jokainen ymmärtää ja johtaa Qur’ân al-karîmista ja Hadîth ash-sherîfeista, ole oikein.

Tarkan Ahl as-Sunnan uskontunnustuksen oppimiseksi kannattaa lukea persiankielinen kirja **al-Mu’tamad**, jonka on kirjoittanut Hadrat Tur Pushtî,[54] suuri islamilainen oppinut, ja joka selittää todellisen uskontunnustuksen, jonka ovat välittäneet Ahl as-Sunnan oppineet, ja joka on varsin arvokas. Kirjassa välitetty merkitys on todella selvä. Se on helppo ymmärtää. Hakîkat Kitâbevi (Kirjakauppa) painoi kirjan vuonna 1410 [1989 A.D.]. Sen jälkeen, kun olemme sopeuttaneet uskomme uskontunnustuksen opetuksi-

[54] Fadlullah bin Hasan Tur Pushtî, Hanafî Fiqhin oppinut, kuoli vuonna 661 A.H. (1263).

in, meidän tulisi oppia ja totella **halâleita**, **harâmeita**, **fardeja**, **wâjibeita**, **sunnia**, **mandubeja** ja **makrûheja** Ahl as-Sunnan oppineiden kirjoittamista Fiqhin kirjoista. Meidän ei tulisi lukea harhaoppisia kirjoja, joita tietämättömät ihmiset, jotka eivät pysty ymmärtämään näitä suuria oppineita, ovat julkaisseet. Muslimit, joilla on usko, joka on ristiriidassa Ahl as-Sunnan uskon kanssa, ei pääse pakoon Helvettiin joutumista Tuonpuoleisessa — suojelkoon Allâhu ta'âlâ meitä! Jos muslimilta, jonka usko on oikeanlainen, puuttuu palvonnantekoja, hän saattaa saada anteeksi, jopa vaikkei hän tekisi tawbaa. Vaikka hänelle ei annettaisikaan anteeksi, hänet pelastetaan Helvetistä kidutuksen jälkeen. Pääasia on korjata oma usko.

Khwâja 'Ubaid-Allâh al-Ahrâr [qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz', k. Samarkand, 895 A.H. (1490)] sanoi: 'Jos minulle olisi annettu kaikki kashfit ja kaikki karâmât, ja minulta olisi kuitenkin riistetty Ahl as-Sunnan uskontunnustus, olisin pitänyt itseäni tuhoutuneena. Jos minulla ei olisi ollut yhtään kashfia tai karâmaa, vaan paljon vikoja, ja jos (vain) Ahl as-Sunnan usko olisi lahjoitettu minulle, en olisi ollut pahoillani.'

"Nykyään muslimit Intiassa ovat melko yksinäisiä. Islamin viholliset hyökkäävät joka suunnalta. Yksi kolikko, joka on käytetty tänään islamin palvelemiseen, tarjoaa enemmän palkkiota (thawâb) kuin tuhat kolikkoa, jotka annetaan jonakin toisena aikana. Suurin palvelus, jonka voi tehdä islamille, on hankkia Ahl as-Sunnan kirjoja, jotka opettavat îmânia ja islamia, ja jakaa niitä kyläläisille ja nuorille ihmisille. Henkilön, jolle on suotu tämä onni, tulee iloita siitä ja kiittää Allâhu ta'âlâa ylenpalttisesti; hän on niin hyväonninen, niin onnekas. On aina hyvä teko palvella islamia. Mutta tällaisena aikana kuin tämä, kun islam on heikentynyt, kun tehdään monia yrityksiä tuhota islam valheiden ja panettelujen kautta, on paljon parempi teko pyrkiä levittämään Ahl as-Sunnan uskoa.

Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sanoi Sahâballeen: **'Te elätte sellaisena aikana, että jos te tottelette yhdeksää kymmenestä Allâhu ta'âlâ'n määräyksistä ja kielloista, mutta ette tottele yhtä, te tuhoutuisitte. Teitä kidutettaisiin! Teidän jälkeenne tulee sellainen aika, että ihmiset, jotka tottelevat vain yhtä kymmenestä määräyksestä ja kielloista, pelastetaan.'** [Nämä tosiasiat on kirjoitettu teoksessa **Mishkât-ul mesâbih**, vol. 1, 179. artikkeli ja teoksessa **Tirmizi, Kitâb-al**

Fitan, 79. artikkeli.] Kyseinen hadîth ash-sherîf viittaa nykyaikaan. On välttämätöntä ponnistella epäuskoisia vastaan, tuntea ne, jotka hyökkäävät islamia vastaan ja tuntea vastenmielisyyttä heitä kohtaan.[55]

Levittääkseen Ahl as-Sunnan oppineiden kirjoja ja sanoja, ei tarvitse olla karâman mies tai oppinut. Jokaisen muslimin tulisi ponnistella tehdäkseen niin. Mahdollisuutta ei tulisi menettää. Tuomiopäivänä jokaiselta muslimilta kysytään tästä ja kysytään, miksi he eivät palvelleet islamia. Niitä, jotka eivät ponnistelleet jakaakseen kirjoja, jotka opettavat islamia, ja niitä, jotka eivät auttaneet ihmisiä ja toimielimiä levittämään islamilaista tietoa, tullaan kiduttamaan erittäin katkerasti. Tekosyytä tai veruketta ei hyväksytä. Vaikka profeetat ‘’alaihimu-s-salâm’ olivat korkeimpia ja ylivoimaisimpia ihmisiä, he eivät koskaan pitäneet huolta omasta mukavuudestaan. Levittäessään Allâhu ta’âlâ’n uskontoa, tietä ikuiseen autuuteen, he työskentelivät kovasti päivällä ja yöllä. Niille, jotka pyysivät ihmeitä, he vastasivat, että **Allâhu ta’âlâ loi ihmeitä ja heidän velvollisuutensa oli välittää Allâhu ta’âlâ’n uskontoa**.

Kun he työskentelivät tässä tarkoituksessa, Allâhu ta’âlâ auttoi heitä ja loi ihmeitä. Meidän myös tulisi levittää Ahl as-sunnan oppineiden ‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ’ kirjoja ja lausuntoja ja kertoa nuorille ihmisille ja ystävillemme epäuskoisten alhaisuudesta ja paljastaa vihollisten sekä niiden, jotka herjaavat ja vainoavat muslimeita, valheet.[56] Ihmiset, jotka eivät työskentele tätä tarkoitusta varten omaisuutensa, voimansa tai ammattinsa kautta, eivät pääse pakenemaan kidutusta. Kun taas työskentely tätä tarkoitusta varten, kärsien ahdingosta ja vainosta on nähtävä suurena onnena ja suurena voittona. Välittäessään Allâhu ta’âlâ’n määräyksiä ihmisille profeetat ‘’alaihimu-s-salâm’ joutuivat kokemaan tietämättömien

[55] Jihâd voiman käytön kautta (jihâd qatlî) tehdään valtion toimesta, sen armeijan toimesta. Kun muslimit tekevät jihâdin, he ottavat osaa sotilaina velvollisuuteen, jonka valtio on antanut heille. Se, että jihâd qawlî, joka on tehty puheen ja kirjoituksen kautta, on parempi kuin jihâd qatlî, on kirjoitettu myös 65. kirjeessä.

[56] Niiden kertominen ei ole juoruilua, vaan al-amru bi’l-ma’rûf. Jokaisen muslimin tulee oppia Ahl as-Sunnan uskontunnustus ja opettaa se ihmisille, joihin hän voi vaikuttaa. Kirjoja, aikakauslehtiä ja asiapapereita, jotka selittävät Ahl as-Sunnan oppineiden sanaa, tulee ostaa ja lähettää nuorille veljille ja tuttaville. Meidän tulee yrittää kovasti saadaksemme heidät lukemaan ne. Myös kirjoja, jotka paljastavat islamin vihollisten todelliset aikomukset, tulee levittää.

ja alhaisten ihmisten hyökkäyksiä. He kärsivät todella paljon. Muhammad ‘’alaihis-salâm’, Allâhu ta’âlâ’n Rakastettu, joka oli valittu suurimmaksi noista suurista miehistä, totesi: **‘Kukaan profeetta ei kokenut niin paljon huonoa kohtelua kuin minä olen kokenut.’** ”

Ahl as-sunnan oppineet, jotka näyttivät oikean tien kaikille muslimeille maan päällä ja johdattivat meidät oppimaan Muhammadin ‘’alaihis-salâm’ uskontoa ilman mitään muutoksia tai lisäyksiä, ovat neljän Madhhabin oppineita, jotka saavuttivat ijtihâdin asteen. Neljä heistä ovat merkittävimpiä. Ensimmäinen heistä on al-Imâm al-a’zâm **Abu Hanîfa Nu’mân ibn Thâbit** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’. Hän oli yksi suurimmista islamilaisista oppineista. Hänestä tuli Ahl as-Sunnan johtaja. Hänen elämäkertansa on kirjoitettu turkinkielisissä kirjoissa **Seadet-i Ebediyye** ja **Faideli Bilgiler**.[57][2] Hän syntyi Kûfassa vuonna 80 A.H. [699] ja hänestä tuli marttyyri Bagdadissa vuonna 150 [767]. Toinen on suuri oppinut Imam **Mâlik ibn Enes** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’. Kirja Ibni ’Âbidîn sanoo, että hän eli kahdeksankymmentäyhdeksän vuotta. Hänen isoisänsä oli Mâlik bin Ebî ’Âmir. Kolmas on Imâm **Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi’î** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, jota kaikki islamilaiset oppineet ihailivat.

Hän syntyi vuonna 150 [767] Gazassa, Palestiinassa, ja kuoli Egyptissä vuonna 204 [820]. Neljäs on Imâm **Ahmad ibn Hanbal** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, joka syntyi Bagdadissa vuonna 164 [780] ja kuoli siellä vuonna 241 [855]. Hän on islamilaisen rakennuksen arkkikivi. Nykyään henkilö, joka ei seuraa yhtä näistä neljästä suuresta imâmista, on suuressa vaarassa. Hän on harhaoppinen. Heidän lisäkseen oli monia muita Ahl as-sunnan oppineita, joilla oli myös oikeat madhhabit. Mutta ajan kuluessa heidän madhhabinsa unohdettiin eikä niistä saatu tehtyä kirjoja.

Esimerkiksi seitsemän suurta Medinan oppinutta, joita kutsuttiin nimillä **al-Fuqahâ’ as-sab’a** ja **’Umar ibn ’Abd al-’Azîz**, **Sufyân ibn ’Uyayna**,[58] **Is’haq ibn Râhawah**, **Dâwûd at-Tâ’î**, **’Âmir ibn Sharâhil ash-Sha’bî**, **Layth ibn Sa’d**, **’A’mash**, **Muhammad ibn Jerîr at-Tabarî**, **Sufyân ath-Thawrî** (k. Basra, 161 A.H. [778]) ja **’Abd ar-Rahmân Awzâ’î**

[57] Myös ensimmäinen kappale kirjasta **The Sunni Path** ja viidennessä sekä kuudennessa kappaleessa ensimmäisessä niteessä kirjasta **Endless Bliss**.

[58] Sufyân bin ’Uyayna kuoli Mekan kaupungissa vuonna 198 [813 A.D.].

‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ’kuuluvat heihin. Kaikki Sahâbat al-kirâmissa ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhum ajma’în’olivat oikeutetusti opastuksen “tähtiä”. Kuka tahansa heistä olisi riittänyt opastamaan kokonaisen maailman oikealle tielle. He olivat mujtahideja, jokainen kuuluen hänen omaan madhhabiinsa. Suurin osa heidän madhhabeistaan oli yhtäläisiä. Silti, koska heidän madhhabeitaan ei kirjoitettu kirjoihin, meidän ei ole mahdollista seurata heitä.

Neljän imâmin **Madhhabit**, eli se mitä he opettivat asioista, joita tulee uskoa ja asioista, joita tulee tehdä, koottiin yhteen ja selitettiin heidän opetuslastensa toimesta. Ne säilytettiin kirjoihin. Nykyisin jokaisen muslimin tulee kuulua yhden yllä mainituista neljästä imâmista Madhhabiin ja elää sekä suorittaa ’ibâdât tämän Madhhabin[59] mukaisesti. Näiden neljän imâmin opetuslasten joukosta kaksi oppinutta saavutti todella korkean aseman îmânin opetusten levittämisessä. Näin muodostui kaksi **Madhhabia i’tiqâd’issa** tai **îmânissa**. Oikea usko, joka on sopusoinnussa Qur’ân-al-kerîmin ja hadîth ash-sherîfeiden kanssa, on ainoastaan usko, jonka nämä kaksi imâmia, jotka levittivät maailmaan Ahl as-Sunnan uskoa, ja jotka ovat pelastuksen ryhmä, ovat näyttäneet. Yksi heistä oli **Abu ’l-Hasan ’Alî al-Ash’arî** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, joka syntyi Basrassa vuonna 226 A.H. [879] ja kuoli Bagdadissa vuonna 330 [941].

Toinen oli **Abu Mansûr al-Mâturîdî** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, joka kuoli Samarkandissa vuonna 333 [944]. Imânin osalta jokaisen muslimin tulee seurata yhtä näistä kahdesta suuresta imâmista. Awliyâ’n tiet (turuq) ovat oikeat. Ne eivät ole pienimmässäkään määrin poikenneet islamista..[60][1] Awliyâ’ omaa karâmât’ia. Kaikki heidän karâmâtinsa on

[59] Henkilö, joka ei halua seurata yhtä näistä neljästä Madhhabista ei ole henkilö, joka kuuluu Ahl as-Sunnaan.

[60] Jokaisella vuosisadalla on ollut valehtelijoita ja harhaoppisia, jotka käyttivät uskontoa hyväkseen saadakseen maallista hyötyä ja jotka esiintyivät walîen, murshidien tai uskonnollista auktoriteettia omaavien miesten valepuvussa. Jokaisessa ammatissa, jokaisessa ammattihaarassa ja jokaisessa virallisessa toimipisteessä on yhä nykyään pahoja ihmisiä. Nähtäessä ihmisiä, jotka etsivät omaa etuaan ja mielihyväänsä toisten kustannuksella, olisi epäreilua tai tietämätöntä leimata kaikki ammattihaarat ja ihmiset niiden perusteella, joiden kanssa he ovat tekemisissä. Se auttaisi separatisteja. Tästä syystä harhaoppisten uskonnon miesten ja tietämättömien, väärien turuqin (määräykset, tiet) miesten olemassaolon ei tulisi aiheuttaa sitä, että puhuisimme pahaa islamilaisista oppineista tai suurista Tasawwufin miehistä, joiden kunnialliset palvelukset ovat täyttäneet historian vuosikirjoja. Meidän tulisi ymmärtää, että ihmiset, jotka herjaavat heitä, ovat epäoikeudenmukaisia.

oikeaa ja totta. Al-Imâm ’Abdullah al-Yâfi’î (k. Mekka, 768 A.H. [1367]) sanoi: “Ghawth ath-Thaqalain Mawlânâ ’Abd al-Qâdir al-Jîlânî’n ‘qaddas-Allâhu ta’âlâ sirrahu-l-’azîz’[61][2] karâmât on ollut niin laajalti tunnettu, ettei kukaan voi epäillä tai kieltää niitä, koska **tawâtur** (laajalle levinneisyyden tila) on sanad (dokumentaarinen todiste) autenttisuudesta.”

Ei ole luvallista kutsua muita matkimalla henkilöä, joka suorittaa rukouksen, “epäuskoiseksi”, ellei hänen epäuskoaan voida ymmärtää hänen sanomastaan, avoimesti ja ilman darûraa (vahvaa välttämättömyyttä tai pakkoa), sanasta tai siitä, että hän käyttää jotakin sellaista, jonka vuoksi hänestä tulee epäuskoinen. Emme voi kirota häntä, ellei ole varmasti tiedettyä, että hän kuoli epäuskoisena. Ei ole luvallista kirota edes epäuskoista. Tästä syystä on parempi, ettei kiroa yazîdia.

5. Viides kuudesta îmânin perusasioista on **“uskoa Viimeiseen päivään (al-Yawm al-âkhir).”** Se alkaa päivänä, jolloin henkilö kuolee ja jatkuu Tuomiopäivän loppuun saakka. Syy miksi sitä kutsutaan “Viimeiseksi päiväksi”, on se, ettei sen jälkeen tule yötä, tai koska se tulee maailman jälkeen. Tässä hadîth sherîfissa mainittu “päivä” ei ole kuten päivä tai yö, jotka me tiedämme. Se tarkoittaa jotakin aikaa. Ei ole tehty tiettäväksi, milloin Tuomiopäivä on. Kukaan ei voi arvioida sen aikaa. Tästä huolimatta profeettamme ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ osoitti monia sen edelläkävijöitä ja ennakkotapauksia: Hadrat al-Mahdî[62] tulee; ’Îsâ ‘’alaihis-salâm’ laskeutuu Damaskokseen taivaasta; ad-Dajjâl[63] il-

[61] Abdulqâdir Geylânî kuoli Bagdadissa vuonna 561 [1161 A.D.].

[62] Hadrat al-Mahdî on siunatun profeetta Muhammadimme ‘’alaihis-salâm’ jälkeläinen. Hänen nimensä tulee olemaan Muhammad ja hänen isänsä nimi tulee olemaan ’Abdullah. Hän hallitsee muslimeita, vahvistaa islamia ja levittää sitä kaikkialle. Hän tapaa ’Îsân ‘’alaihissalâm’, ja he taistelevat yhdessä ja tappavat ad-Dajjâlin. Hänen aikanaan muslimit asettuvat kaikkialle ja elävät mukavasti ja helposti.

[63] Ad-Dajjâl (jota kristityt kutsuvat antikristukseksi, ja jota kutsutaan myös nimellä Masih, koska hänen maineensa leviää kaikkialle maailmaan) on Khurasanin, pohjoisen Iranin, juutalaisen poika, ja islamin vihollinen, joka johtaa lukuisia sotilaita. Hän tappaa muslimeita ja saa aikaan epämukavuutta sekä epäjärjestystä Lähi-idässä. Runsaan verenvuodatuksen jälkeen Hadrat al-Mahdî tappaa hänet. Teoksessa **Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubî**, jonka on kirjoittanut ’Abd al-Wahhâb ash-Sha’rânî (2. ed., Istanbul, 1302), on kirjoitettu viittauksilla, että ad-Dajjâl’n nimi tulee olemaan Ibn as-Sayyâd.

mestyy; ihmiset, joiden nimet ovat Ya'jûj ja Ma'jûj[64][3] laittavat koko maailman myllerryksen tilaan; aurinko nousee lännestä; esiintyy rajuja maanjäristyksiä; uskonnollinen tieto unohdetaan; paheet ja pahuus lisääntyvät; uskonnottomista, moraalittomista, epärehellisistä ihmisistä tulee johtajia; Allâhu ta'âlâ'n määräykset kielletään; harâmeita suoritetaan kaikkialla; tuli tulee esiin Jemenistä; meret ja vuoret jakaantuvat kappaleiksi; aurinko ja kuu tummenevat; meret sekoittuvat toistensa kanssa, kiehuvat ja kuivuvat. Muslimia, joka suorittaa syntisiä tekoja, kutsutaan nimellä **fâsiq**. Fâsiq-ihmiset ja kaikki epäuskoiset joutuvat kidutettaviksi ('adhâb) haudoissaan. Nämä tosiasiat tulee ehdottomasti uskoa. Hautauksen jälkeen vainaja palaa tuntemattomaan elämään ja joko nauttii siunauksista tai joutuu kokemaan kidutusta. Kuten hadîth ashsherîfeissa julistettiin, kaksi enkeliä, joiden nimet ovat **munkar** ja **nakîr**, kahden kauhistuttavan ihmisen varjoina, tulevat hänen hautaansa ja kysyvät häneltä kysymyksiä. Kysymykset haudassa koskevat joidenkin oppineiden mukaan joitakin îmânin olennaisia asioita tai koko îmânia joidenkin toisten mukaan. Tästä syystä meidän tulisi opettaa lapsillemme vastaukset seuraaviin kysymyksiin: Kuka on Rabbisi (Allah)? Mikä on uskontosi? Kenen ummaan (minkä profeetan yhteisöön) sinä kuulut? Mikä on sinun pyhä kirjasi [nimeltään]? Mikä on sinun qiblasi? Mitkä ovat sinun Madhhabisi îmânissa ja 'ibâdâtissa (tai 'amalissa)?

Teoksessa **Tadhkirat al-Qurtubî**[65] on kirjoitettu, että ne, jotka eivät ole sunneja, eivät pysty vastaamaan oikein. Niiden, jotka antavat täsmällisiä vastauksia, haudat suurenevat ja ikkuna Paratiisiin avataan. Jokaisena aamuna ja jokaisena iltana he näkevät heidän paikkansa Paratiisissa, ja enkelit tekevät heille palveluksia ja kertovat heille hyviä uutisia. Häntä, joka ei osaa

[64] Qur'ân al-kerîmissa on kirjoitettu, että Yâ'jûj ja Ma'jûj (Gog ja Magog) ovat kaksi pahaa kansaa, jotka, hyvin muinaisena aikana jätettiin muurin taakse, ja että he tulevat leviämään maan päällä maailman loppua kohti mentäessä. Ottaen huomioon, että argeologisissa tutkimuksissa löydetään kaupunkeja, jotka ovat hautautuneet maan alle ja merifossiileita vuorten huipuilta, tuon muurin ei tarvitse olla vielä löydetty, eikä noiden kansojen tarvitse olla niin lukuisia, että me olisimme nähneet tai tietäisimme niitä nykypäivänä; voidaan ajatella, että tuhannet miljoonat nykyajan ihmiset saivat alkunsa kahdesta ihmisestä, nuo kaksi ihmistä leviävät maan päällä lisääntyen muutamista ihmisistä, joiden paikkaa ei ehkä tiedetä tänä päivänä.

[65] Muhammad Qurtubî Mâlikî, **Tadhkirat al-Qurtubî** -kirjan kirjoittaja kuoli vuonna 671 [1272 A.D.]. Katsothan edellisen sivun.

vastata täsmällisesti, hakataan rautaisilla nuijilla niin kovaa, että jokainen luotu, paitsi ihmiskunta ja henkiolennot, kuulevat hänen huutavan. Hänen haudastaan tulee niin tiukka, että hän tuntee kuin hänen luunsa kietoutuisivat yhteen. Reikä avataan Helvettiin. Aamulla ja illalla hän näkee hänen paikkansa Helvetissä. Häntä kidutetaan ankarasti hänen haudassaan Ylösnousemuksen päivään saakka. On välttämätöntä uskoa elämään kuoleman jälkeen. Sen jälkeen, kun liha ja luut mädäntyvät ja muuttuvat maaksi ja kaasuksi, ne palaavat jälleen yhteen; sielut tulevat sisään vartaloihin, joihin ne kuuluvat, ja jokainen nousee haudoistaan. Tästä syystä tätä aikaa kutsutaan nimellä **Qiyâman** (Ylösnousemuksen) päivä.[66]

Kaikki elävät olennot kerääntyvät **Mahsharin** paikkaan. Tekojen kirjat lentävät omistajilleen. Kaikkivaltias Allah, maailman, taivaiden, tähtien ja kaikkien hiukkasten Luoja saa kaiken tämän tapahtumaan. Allâhu ta'âlâ'n lähettiläs 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' raportoi, että nämä asiat tulevat tapahtumaan. On varmaa, että se mitä hän sanoi, on totta. Kaikki tapahtuu varmasti. Hurskaiden (sâlih) ja hyvien ihmisten tekojen kirjat annetaan heidän oikealta puoleltaan, ja syntisten (fâsiq) sekä pahojen ihmisten annetaan heidän takaansa tai vasemmalta. Jokainen teko, hyvä tai paha, suuri tai pieni, salassa tai avoimesti tehty, tulee olemaan tuossa kirjassa. Jopa ne teot, jotka ovat tuntemattomia kirâm kâtibîn -enkeleille paljastetaan ihmiselinten todistusten nojalla ja Allâhu ta'âlân, joka tietää kaiken, toimesta, ja jokaisesta teosta kysytään ja jokaisen teon tilit ratkaistaan. Tuomiopäivänä jokainen salainen teko paljastetaan, jos Allâhu ta'âlâ haluaa niin. Enkeleiltä kysytään mitä he ovat tehneet maan päällä ja taivaissa, profeetoilta ''alaihimus-salâm' kysytään, kuinka he ilmoittivat Allâhu ta'âlâ'n määräykset ja Hänen uskontonsa ihmisille, ja ihmisiltä, kuinka he sopeuttivat itsensä profeettojen elämäntapaan, kuinka he elivät niiden velvollisuuksien kanssa, jotka ilmoitettiin heille, ja kuinka he pitivät huolta toistensa oikeuksista.

---

[66] Kasvit imevät itseensä hiilidioksidia ilmasta ja vedestä sekä suoloja (mineraaliaineita) maaperästä ja yhdistävät ne toisiinsa ja muodostavat orgaanisia aineita, elimiemme elävää ainesta. Nykyään tiedetään, että kemiallinen reaktio, jonka toteutumiseen menee vuosia, tapahtuu alle sekunnissa käytettäessä katalyyttia. Samalla tavoin Allâhu ta'âlâ yhdistää vettä, hiilidioksidia ja mineraaliaineita haudoissa ja luo orgaanisia aineita ja eläviä elimiä hetkessä. Mukhbir-i sâdiq (Totuudenmukainen raportoija, profeetta) raportoi, että me menisimme toiseen elämään tällä tavoin. Ja tiede osoittaa, että näin tehdään maailmassa. Katsothan kirjamme, jonka nimi on **the Rising and the Hereafter**.

Tuomiopäivänä ihmiset, joilla on îmân, ja joiden teot ja moraalit ovat kauniita, palkitaan ja siunataan, ja ihmisiä, jotka käyttäytyvät huonosti ja tekevevät vääriä tekoja, rangaistaan ankarasti. Allâhu ta'âlâ, oikeudenmukaisuudellaan, kiduttaa joitakin muslimeita heidän anteeksiannettavien syntiensä vuoksi ja Hän, armeliaisuudellaan, antaa anteeksi joidenkin toisten muslimeiden, jotka Hän valitsee, suuret synnit ja anteeksiannettavat synnit. Lukuunottamatta epäuskoa (kufr) ja monijumalaisuutta (shirk), Hän antaa anteeksi jokaisen synnin, jos Hän haluaa, ja Hän kiduttaa anteeksiannettavan synnin vuoksi, jos Hän haluaa. Hän julistaa, että Hän ei koskaan anna anteeksi epäuskoa ja monijumalaisuutta. Epäuskoiset taivaallisen kirjan kanssa tai ilman sitä, eli henkilöt, jotka eivät usko, että Muhammad ''alaihis-salâm' on kaikkien ihmisten profeetta ja jotka hylkäävät jopa vain yhden hänen ilmoittamistaan säännöistä [määräykset ja kiellot], laitetaan varmasti Helvettiin ja häntä kidutetaan ikuisesti.

Tuomiopäivänä tulee olemaan **Mîzân** ('tasapaino'), joka on erilainen kuin se, jonka me tiedämme, tekojen ja käyttäytymisen punnitsemiselle. Se on niin suuri, että yksi sen vaa'oista voi kannatella maata ja taivasta. Hyvien tekojen vaaka on valoisa ja 'Arshin oikealla puolella, missä Paratiisi on, ja syntien vaaka on pimeä ja 'Arshin vasemmalla puolella, missä Helvetti on. Teot, sanat, ajatukset ja katseet, jotka on tehty maailmassa, ottavat siellä muodot, ja hyvät teot kirkkaissa hahmoissa ja pahat teot tummissa ja inhottavissa hahmoissa punnitaan tässä vaa'assa, joka ei muistuta maallisia vaakoja; on sanottu, että se vaaka, joka kantaa painavampaa lastia, menee ylös ja se, joka kantaa kevyempää lastia, menee alas. Joidenkin oppineiden mukaan siellä tulee olemaan useita vaakoja. Ja monet muut sanoivat:"Islamissa ei ole kerrottu selvästi miten ja kuinka monta vaakoja tulee olemaan, joten olisi parempi olla ajattelematta sitä"[67]

Siellä tulee olemaan silta, jonka nimi on **Sirât**, ja joka on rakennettu Helvetin ylle Allâhu ta'âlâ'n käskystä. Jokainen määrätään ylittämään tuo silta. Tuona päivänä kaikki profeetat anovat:"Oi Allah! Anna turvaa!" Ihmiset, jotka ovat menossa Paratiisiin, ylittävät sillan helposti ja saavuttavat Paratiisin. Jotkut heistä menevät ohi salamannopeudella, jotkut tuulennopeudella, ja jotkut toiset kuten laukkaava hevonen. Sirât-silta on ohuempi

[67] [1] Toisin sanoen olisi hyödytöntä yrittää tehdä kuvaa vaa'asta tai vaaoista mielessäsi.

kuin hius ja terävämpi kuin miekka. Itsesi sopeuttaminen islamiin tässä maailmassa omaa samanlaisen näkökulman; itsesi sopeuttaminen islamiin täsmällisesti on kuin Sirâtin ylittäminen. Ne, jotka kestävät vaikeudet taistellessaan heidän aistillisia halujaan (nafs) vastaan, ylittävät Sirâtin helposti. Ne, jotka eivät seuraa islamia nafsin vuoksi, ylittävät Sirâtin vaikeuksien kera. Tästä syystä Allâhu ta'âlâ kutsui oikealle tielle, jonka islam osoittaa, **"Sirât al-Mustaqîmille."** Tämä samankaltaisuus nimissä osoittaa, että pysyminen islamin tiellä on kuin Sirâtin ylittäminen. Ne, jotka ansaitsevat Helvetin, putoavat Sirâtilta alas Helvettiin.

Siellä tulee olemaan vesistö, jota kutsutaan nimellä **Hawd al-Kawthar**, ja joka on varattu meidän mestarillemme Muhammad Mustafâlle 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'. Se tulee olemaan niin laaja kuin yhden kuukauden matka. Sen vesi on valkoisempaa kuin maito, ja sen tuoksu on miellyttävämpi kuin myski. Juomalaseja sen ympärillä on enemmän kuin tähtiä. Henkilö, joka juo sen vettä, ei tule koskaan uudelleen janoiseksi vaikka hän olisi Helvetissä. Tulee uskoa, että siellä tulee olemaan **shafâ'aa** (esirukouksia). Profeetat, walît, hurskaat muslimit, enkelit ja ne, joiden Allah sallii, esirukoilevat anteeksiantoa sellaisten muslimeiden, jotka kuolevat katumatta, anteeksiannettaville ja suurille synneille, ja heidän esirukouksensa hyväksytään.

[Propheettamme 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' totesi: **"Teen shafâ'aa** (esirukouksia) **niille ummastani, jotka tekevät suuria syntejä."**] Seuraavassa maailmassa shafâ'aa on neljää tyyppiä: **Ensiksi** syntinen, väsyessään tungokseen ja niin pitkään odottamiseen tuomiopaikalla, valittaa ja pyytää, että tuomio alkaa mahdollisimman pian. Tätä varten on olemassa shafâ'aa.

Toiseksi tulee olemaan shafâ'a siinä, että kuulustelu tehdään helposti ja nopeasti.

Kolmanneksi tulee olemaan shafâ'aa syntisille muslimeille, niin etteivät he putoa Sirâtilta Helvettiin ja niin, että heidät säästetään Helvetin kidutukselta.

Neljänneksi tulee olemaan shafâa siinä, että vakavasti syntisiä muslimeita otetaan pois Helvetistä.

Viidenneksi tulee olemaan shafâa siinä, että muslimeita ylennetään

korkeammalle tasolle Paratiisin Puutarhassa, jossa on toki lukemattomia suosionosoituksia ja ikuinen oleskelu, myös kahdeksan tasoa, ja jokaisen henkilön taso tulee olemaan suhteessa hänen îmâninsa ja tekojensa tasoon.

Paratiisi ja Helvetti ovat nyt olemassa. Paratiisi on seitsemän taivaan yläpuolella. Helvetti on kaiken alapuolella. On olemassa kahdeksan Paratiisin Puutarhaa ja seitsemän helvettiä. Paratiisi on suurempi kuin maa, aurinko ja taivaat, ja Helvetti on paljon suurempi kuin aurinko.

6. Viimeinen kuudesta îmânin keskeisestä asiasta on **"uskoa qadariin, että hyvä (khair) ja paha (sharr) ovat Allâhu ta'âlâlta."** Hyvä ja paha, etu ja haitta, voitto ja menetys, jotka tulevat ihmisille, ovat kaikki Allâhu ta'âlâ'n Tahdosta. 'Qadar' tarkoittaa määrän mittaamista; päätöstä, järjestystä, paljoutta ja suuruutta.' Allâhu ta'âlâ'n Ikuista Tahtoa jonkin olemassaololle kutsutaan nimellä **qadar** (ennaltamääräys). Qadarin tapahtuman (esiintymistä), joka on haluttu asia, kutsutaan nimellä **qadâ'**. Termejä Qadâ' ja qadar käytetään myös vaihdellen. Niinpä **qadâ'** tarkoittaa Allâhu ta'âlâ'n ennaltamääräystä ikuisuudessa asioista, jotka ovat olleet ja tullaan luomaan ikuisuudesta menneisyyteen ja ikuiseen tulevaisuuteen, ja **qadar** tarkoittaa minkä tahansa luomuksen (ilmentymää), joka on yhteensopiva qadâ'n kanssa, ei vähempää eikä enempää. Ikuisessa menneisyydessä Allâhu ta'âlâ tiesi kaiken mitä tulisi tapahtumaan. Tätä Hänen tietoaan kutsutaan nimellä **qadâ' ja qadar**.

Muinaiset kreikkalaiset filosofit kutsuivat sitä nimellä al-'inâyat al-azaliyya (ikuinen suosio). Kaikki luodut tulivat qadâ'sta. Myös asioiden luomista Hänen tietonsa mukaan menneessä ikuisuudessa kutsutaan nimellä qadâ' ja qadar. Uskoessamme qadariin meidän tulisi tietää varmasti ja uskoa, että jos Allâhu ta'âlâ halusi ikuisuudessa luoda jotakin, sen tuli varmasti olla olemassa juuri sellaisena kuin Hän halusi, ei vähempää eikä enempää; asioiden, jotka Hän päätti luoda, olemattomuus tai asioiden, jotka Hän päätti olla luomatta, olemassaolo, on mahdotonta. Kaikki eläimet, kasvit, elottomat luodut [kiinteät aineet, nesteet, kaasut, tähdet, molekyylit, atomit, elektronit, elektromagneettiset aallot, jokaisen

luodun jokainen liike, fyysiset tapahtumat, kemialliset ja ydinreaktiot, energiasuhteet, psykologiset tapahtumat elävissä olennoissa] kaiken olemassaolo tai olemattomuus, ihmisten hyvät ja pahat teot, heidän rangaistuksensa

tässä maailmassa ja seuraavassa maailmassa ja aivan kaikki oli olemassa Allâhu ta'âlâ'n Tiedossa ikuisuudessa. Hän tiesi kaiken ikuisuudessa. Asiat, jotka tapahtuvat ikuisuudesta menneisyydessä ikuiseen tulevaisuuteen, niiden erityispiirteet, liikkeet ja jokainen tapahtuma, ovat Hänen luomiaan sen perusteella, mitä Hän tiesi ikuisuudessa. Kaikki ihmisten hyvät ja pahat teot, heidän uskonsa tai epäuskonsa islamiin, kaikki heidän tekonsa, onpa ne tehty mielellään tai tahtomatta, ovat Allâhu ta'âlân luomia. Hän yksin on Se, joka luo ja saa aikaan kaiken, mikä tapahtuu sabab'n (syy, keino, välittäjä) kautta. Hän luo kaiken jollain keinolla. Esimerkiksi tuli polttaa. Todellisuudessa Allâhu ta'âlâ on Se, joka luo palamisen. Tulella ei ole mitään tekemistä palamisen kanssa. Mutta Hänen Tapansa ('Âdat) on sellainen, että ellei tuli kosketa jotakin, Hän ei luo palamista.[68] Allâhu ta'âlâ yksin on Se, joka saa aikaan palamisen. Hän voi polttaa myös ilman tulta, mutta on Hänen

Tapansa polttaa tulella. Jos Hän ei halua polttaa, Hän estää palamisen jopa tulipalossa. Hän ei polttanut Ibrâhîmia ''alaihis-salâm' tulipalossa; koska Hän rakasti häntä niin paljon, Hän keskeytti Hänen Käytäntönsä.[69][1][Itse asiassa Hän luo myös aineita, jotka estävät tulta polttamasta. Kemistit ovat löytäneet noita aineita.] Jos Allâhu ta'âlâ olisi halunnut, Hän olisi voinut luoda kaiken ilman välineitä, palamisen ilman tulta, ravit-

[68] Tuli ei tee mitään muuta kuin lämmittää syttymislämpötilaan. Se ei ole tuli, joka yhdistää hiilen ja vedyn happeen orgaanisissa aineissa tai joka aiheuttaa elektronien liikkeet. Ne, jotka eivät tajua totuutta, olettavat, että tuli tekee nämä asiat. Se ei ole tuli, eikä happi, eikä kuumuus, eikä elektronien liike, joka polttaa tai saa aikaan tämän palamisreaktion. Vain Allâhu ta'âlâ on Ainoa, joka polttaa sen. Hän loi jokaisen näistä polttovälineistä. Henkilö, jolta puuttuu tietoa, ajattelee, että tuli polttaa. Poika, joka päättää peruskoulun, hylkää lausunnon "tuli polttaa." Hän sanoo sen sijaan, "Ilma polttaa". Henkilö, joka päättää yläasteen, ei hyväksy tätä. Hän sanoo, "Ilmassa oleva happi polttaa." Henkilö, joka päättää lukion, sanoo, että palaminen ei ole ominaista hapelle, vaan mikä tahansa elementti, joka houkuttelee elektroneja, palaa. Yliopisto-opiskelija huomioi sekä energian että aineen. On havaittu, että mitä enemmän henkilö tietää, sitä lähemmäs hän pääsee sisälle asiaan, ja ymmärtää, että on olemassa monia syitä niiden asioiden takana, joita pidetään syinä. Profeetat ''alaihis-salâm', jotka olivat korkeimmalla tasolla tiedon ja tieteen osalta, ja jotka pystyivät näkemään kaiken todellisuuden, ja islamilaiset oppineet, jotka seuraavat heidän jalanjäljissään, saavuttivat pisaroita heidän tiedon valtameristään, osoittivat, että jokainen niistä asioista, joiden tulisi olla nykyään palavia tai rakentavia, on kyvytön ja huono saamaan aikaan asioita ja toimiikin vain Todellisen Luojan välittäjänä.

[69] Itse asiassa Allâhu ta'âlâ loi aineita estääkseen tulen palamisen. Kemistit löytävät näitä aineita.

semisemme ilman että syömme, ja saada meidät lentämään ilman lentokonetta ja kuulemaan pitkän välimatkan takaa ilman radiopuhelinta. Mutta Hän teki ihmisille palveluksen luomalla kaiken joidenkin välittäjien kautta. Hän halusi luoda tietyt asiat tiettyjen välittäjien kautta. Hän teki Hänen työnsä välittäjien alaisuudessa. Hän piilotti Hänen Voimansa välittäjien taakse. Hän, joka haluaa Hänen luovan jotakin, pitää kiinni sen keinoista ja siten saavuttaa sen.[70]

Jos Allâhu ta'âlâ ei olisi luonut Hänen Töitään välittäjien kautta, kukaan ei tarvitsisi toisia; jokainen voisi pyytää kaikkea suoraan Allâhu ta'âlâlta, eikä heidän tarvitsisi turvautua mihinkään; ei olisi olemassa sosiaalisia suhteita ihmisten välillä, sellaisia kuten esimies ja alainen, työnjohtaja ja työntekijä, oppilas ja opettaja ja niin edelleen, ja täten tämä maailma ja seuraava maailma olisivat epäjärjestyksessä, eikä olisi olemassa mitään eroa kauniin ja inhottavan, hyvän ja pahan, tottelevaisen ja tottelemattoman, välillä. Jos Allâhu ta'âlâ olisi halunnut, Hän olisi luonut Hänen Tapansa jollakin toisella tavalla ja Hän olisi luonut kaiken sen mukaan. Esimerkiksi jos Hän olisi halunnut, hän olisi voinut laittaa epäuskoiset, ne, jotka olivat riippuvaisia maailman nautinnoista, ne, jotka vahingoittavat muita sekä ne, jotka ovat petollisia, Paratiisiin, ja Hän olisi voinut laittaa uskolliset, palvojat ja hyväntahtoiset Helvettiin. Mutta Koraanin jakeet ja hadîthit osoittavat, että Hän ei halunnut niin. Hän on Ainoa, joka luo kaikki ihmisten valinnaiset tai vapaaehtoiset ja vastentahtoiset teot ja liikkeet. Hän loi **ikhtiyârin** (vaihtoehto) ja **irâdan** (tahto) Hänen syntyneissä palvelijoissaan Hänen luodessaan heidän vaihtoehtoiset, vapaaehtoiset tekonsa, ja tehdessään tämän vaihtoehdon sekä tahdon ihmisille keinoiksi toteuttaa toimintaansa. Kun ihminen haluaa tehdä jotakin, Allâhu ta'âlâ luo tämän toiminnan, jos Hän

[70] Hän, joka haluaa sytyttää valon, käyttää tulitikkuja; hän, joka haluaa uuttaa öljyä oliivista, käyttää murskaus- ja hiontatyökaluja; hän, jolla on päänsärky, ottaa aspiriinia; hän, joka haluaa mennä Paratiisiin ja saavuttaa äärettömät suosionosoitukset, sopeuttaa itsensä islamiin; hän, joka ampuu itseään pistoolilla tai joka juo myrkkyä, kuolee; hän, joka juo vettä hikoillessaan, menettää terveytensä; hän, joka tekee syntejä ja menettää îmâninsa menee Helvettiin. Mihin tahansa välittäjään henkilö liittyy, hän saavuttaa sen asian, johon tuo välittäjä on tehty välineeksi. Hän, joka lukee islamilaisia kirjoja, oppii islamia, pitää siitä, ja hänestä tulee muslimi. Hänestä, joka elää epäuskonnollisten keskuudessa ja kuuntelee mitä he sanovat, tulee tietämätön islamia kohtaan. Suuresta osasta niitä, jotka ovat tietämättömiä islamista, tulee epäuskoisia. Kun henkilö saa kulkuneuvon, hän menee siihen paikkaan, johon sen on määrätty menevän.

myös haluaa. Jos ihminen ei halua tai tahdo ja jos Allâhu ta'âlâ ei myöskään halua, Hän ei luo. Allâhu ta'âlâ ei luo ainoastaan ihmisen toiveen mukaan; Hän luo, jos Hän myös haluaa. Se, että Allâhu ta'âlâ' luo ihmisen valinnaiset teot, vastaa tilannetta, jossa tuli koskettaa jotakin, Hän luo tuon asian palamisen, ja jos tuli ei kosketa sitä, Hän ei luo palamista. Kun veitsi koskettaa jotakin, Hän luo leikkaamisen. Se ei ole veitsi, vaan Hän, joka leikkaa. Hän on tehnyt veitsen leikkausvälineeksi.

Toisin sanoen, Hän luo ihmisen vaihtoehtoiset teot syystä (sabab), että hän valitsee, suosii ja haluaa näitä tekoja. Kuitenkaan liikkeet luonnossa eivät riipu ihmisen valinnasta, vaan ne on luotu joidenkin muiden syiden vuoksi, kun vain Allâhu ta'âlâ haluaa. Ei ole olemassa muuta luojaa kuin Hän, joka yksin luo kaiken jokaisen liikkeen, aurinkojen, hiukkasten, pisaroiden, solujen, bakteereiden ja atomeiden, niiden aineiden ja ominaisuuksien. Silti on olemassa ero elottomien aineiden liikkeiden ja ihmisen sekä eläimen vaihtoehtoisten, vapaaehtoisten tekojen välillä; kun ihminen tai eläin valitsee, suosii ja haluaa toimintaa ja jos Hän haluaa myös, Hän laittaa hänet tai sen toimimaan, ja Hän luo hänen tai sen toiminnan. Ihmisen toiminta ei ole ihmisen vallassa. Itse asiassa, hän ei edes tiedä, kuinka hän toimii.[71] Elottoman liikkeissä ei ole vaihtoehtoa. Allâhu ta'âlâ luo palamisen, kun tuli koskettaa jotakin, eikä se riipu siitä, että tuli suosisi tai valitsisi polttaa.[72]

Ihmisen vaihtoehtoiset teot tapahtuvat kahden ehdon täyttyessä. Ensiksi hänen sydämensä valinta, halu ja voima ovat mukana. Mitä siihen tu-

[71] Hänen jokainen tekonsa on seurausta niin monista fyysisistä ja kemiallisista tapahtumista.

[72] Myös Allâhu ta'âlâ toivoo ja luo niiden Hänen palvelijoidensa, joita Hän rakastaa ja säälii, hyviä, hyödyllisiä toiveita. Hän ei toivo tai luo heidän pahojen ja haitallisten toiveidensa toteutumia. Hyvät, hyödylliset teot on aina tehty noiden rakastettujen palvelijoiden toimesta. On monia asioita, joita he katuvat epäonnistuttuaan tekemään niitä, mutta jos he ajattelisivat ja tietäisivät, että noita tekoja ei luotu, koska muutoin ne olisivat olleet haitallisia, he eivät olisi surreet lainkaan. Sen sijaan he olisivat olleet tyytyväisiä siihen ja kiittäneet Allahia, joka halusi ikuisuudessa, että Hän loisi ihmisten vaihtoehtoiset, vapaaehtoiset teot sen jälkeen, kun heidän sydämensä ovat valinneet ja toivoneet niitä; Hän halusi sen niin. Jos Hän ei olisi halunnut sitä niin ikuisuudessa, Hän olisi aina luonut jopa meidän vaihtoehtoiset tekomme pakottamalla, haluamatta, ilman, että toivomme niitä. Se, että Hän luo meidän vaihtoehtoiset tekomme sen jälkeen, kun me toivomme niitä, johtuu siitä, että Hän halusi sen niin ikuisuudessa. Siten ainoa hallitseva osatekijä on Hänen Tahtonsa.

lee, ihmisen tekoja kutsutaan nimellä **kesb** (hankkiminen), joka on ihmisen ominaisuus. Toiseksi Allâhu ta'âlâ'n luominen tapahtuu. Allâhu ta'âlâ'n määräykset, kiellot, palkkiot ja kidutus johtuvat kaikki siitä, että ihmiselle on annettu kesb. **Suuran as-Sâffât** yhdeksännessäkymmenennessäkuudennessa jakeessa Hän sanoo: **"Allah loi sinut ja Hän loi sinun tekosi."** Tämä Koraanin jae ei ainoastaan osoita kesbin olemassaoloa, tai sydämen valintaa ja **irâdat juz'iyya'aa** (osittaista vapaata tahtoa) ihmisen teoissa ja minkäänlaisen pakotuksen puuttumista - tästä syystä [ihmistä voidaan syyttää teoista] voidaan sanoa "ihmisen teot" kuten me sanomme, "Ali löi ja rikkoi" - vaan se osoittaa myös, että kaikki on luotu qadân ja qadarin kera.

Ihmisen tekojen toteutumisessa ensiksi hänen sydämensä tulee valita ja haluta sitä. Ihminen haluaa tekoja, jotka ovat hänen vallassaan. Tätä tahtoa tai toivetta kutsutaan nimellä **kesb** (hankinta). Myöhäinen 'Âmidî sanoi, että kesb aiheutti ja vaikutti tekojen luomiseen. Ei olisi kuitenkaan väärin sanoa, ettei kesbillä olisi mitään vaikutusta vaihtoehtoisen teon luomiseen, sillä ihmisen toivoma teko ja se, joka luotiin, eivät eroa toisistaan. Näin ihminen ei voi tehdä mitä hän haluaa; asioita, joita hän ei halua, voi myös tapahtua. Jos ihminen teki kaiken mitä hän halusi ja jos mitään mitä hän ei halunnut, ei tapahtuisi, silloin hän ei olisi ihminen, vaan se, joka voi väittää olevansa jumalallinen. Allâhu ta'âlâ sääli ja suosi Hänen luomiaan ihmisiä ja antoi heille voimaa ja energiaa vain niin paljon kuin he tarvitsisivat noudattaakseen Hänen määräyksiään ja kieltojaan. Esimerkiksi henkilö, joka on terve ja riittävän rikas, voi suorittaa hajjin kerran hänen elämässään; hän voi paastota (päivien aikana) yhden kuukauden vuodessa, kun hän näkee Ramadânin uuden kuun taivaalla; hän voi suorittaa viisi kertaa päivässä pakollisen (fard) namâzin; hän, jolla on nisâbin verran rahaa tai omaisuutta, voi maksaa yhden neljäskymmenesosan siitä kullassa tai hopeassa muslimeille zakâtina yhden Hijrî-vuoden

jälkeen, kun hänen rahansa tai omaisuutensa ylittää nisâbin.[73][1] Joten, ihminen tekee hänen vaihtoehtoiset tekonsa, jos hän haluaa ja hän ei tee niitä, jos hän ei halua. Allâhu ta'âlâ'n suuruus toteutuu tässä myös. Koska tietämättömät ja idiootit eivät voi ymmärtää qadâ'n ja qadarin tietoa,

[73] Katsothan neljännen ja viidennen niteen teoksesta **Loputon autuus (Endless Bliss)** ja myös kirjan, jonka nimi on **Miftâh-ul-Janna** (Tie Paratiisiin) saadaksesi lisätietoa koskien näitä palvonnan tekoja.

he eivät usko mitä Ahl as-Sunnan oppineet sanovat ja epäilevät ihmisessä olevaa voimaa ja vaihtoehtoa. He ajattelevat, että ihminen on kykenemätön ja pakotettu hänen vaihtoehtoisissa teoissaan. Nähdessään, että ihminen ei voi toimia vaihtoehtoisesti joissakin tapauksissa, he puhuvat pahaa (muslimeista, joita kutsutaan) Ahl as-Sunnasta. Tämä heidän väärä asenteensa osoittaa, että heillä on tahto ja vaihtoehto.

Kyky tehdä tai olla tekemättä jokin teko on **qudran** (voima) asia. Suosimista, valitsemista tehdä tai olla tekemättä jotakin tekoa kutsutaan nimellä **ikhtiyâr** (vaihtoehto). Halua tehdä se, mitä on valittu, kutsutaan nimellä **irâda** (tahto). (Taipumusta) hyväksyä jotakin tai olla hyväksymättä sitä kutsutaan nimellä **ridâ'** (suostumus). Kun voima ja tahto yhdistyvät 'tahdon' ollessa tehokas jonkin tapahtumiselle, **Khalq** (Luominen) tapahtuu. Jos ne yhdistyvät olematta tehokkaita, sitä kutsutaan nimellä **kesb** (hankinta). Jokainen, joka tekee valintoja, ei ole välttämättä luoja. Samalla tavoin, kaikki toivottu ei ole välttämättä jotakin, jolle on annettu suostumus. Allâhu ta'âlâ'aa kutsutaan nimillä Khâliq (Luoja) ja Mukhtâr (Yksi, jolla on vaihtoehto), ja ihmistä kutsutaan nimellä kâsib (kesbin haltija) ja mukhtâr (yksi, jolla on vaihtoehto). Allâhu ta'âlâ tahtoo ja luo 'ibâdâ'aa (palvonnantekoja) ja Hänen palvelijoidensa syntejä. Silti Hän pitää 'ibâdâtista, eikä pidä synneistä. Kaikki tulee olemassaolevaksi Hänen Tahdostaan ja Luomisestaan.

Sûrat al-An'âm'in 102. jakeessa Hän julistaa: **"Ei ole muuta jumalaa kuin Hän. Hän yksin on kaiken Luoja."** (Ryhmä, jota kutsutaan nimellä) **Mu'tazila** ei kyennyt näkemään eroa tahdon ja suostumuksen välillä, hämmentyi ja sanoi: "Ihminen itse luo ne teot, jotka hän haluaa." He kielsivät qadâ'n ja qadarin. Jabriyya oli täysin hämmentynyt; he eivät voineet ymmärtää, että saattoi olla olemassa vaihtoehto ilman luomista. Ajatellessaan, ettei ihmisessä ollut vaihtoehtoa, he vertasivat häntä kiveen ja puuhun. He sanoivat –suojelkoon Allâhu ta'âlâ meitä tuota harhaoppisuutta vastaan!–:"Ihmiset eivät ole synnintekijöitä. Se on Allah, joka saa aikaan kaikkien syntien suorittamisen." Jos ihmisissä ei ole tahtoa ja vaihtoehtoa ja jos Allâhu ta'âlâ aiheutti pahuuden ja syntien tekemisen pakottamalla, kuten Jabriyyan jäsenet sanoivat, ei olisi mitään eroa miehen, joka on heitetty alas vuorelta sidottujen käsien ja jalkojen kera, liikkeiden, ja miehen, joka kävelee alas ympärilleen katsellen, liikkeiden välillä. Itse asiassa

aiempi on pakotettu kierimään alas väkipakolla ja jälkimmäinen laskeutuu alas hänen tahtonsa ja vaihtoehtonsa kera. Ihmiset, jotka eivät näe eroa niiden välillä, ovat lyhytnäköisiä ihmisiä, jotka myös kieltävät Koraanin jakeet. He pitävät Allâhu ta'âlâ'n määräyksiä ja kieltoja tarpeettomina ja sopimattomina. Väite, että ihminen itse luo mitä hän toivoo, kuten tämä ryhmä, jota kutsutaan nimellä Mu'tazila tai Qadariyya (fatalismi) uskoo, on seuraavan âyat-i-kerîman kieltämistä, **"Allâhu ta'âlâ yksin on kaiken Luoja,"** sanoin kuin ihmisen pitäminen Allâhu ta'âlân partnerina.

Shiiat, kuten Mu'tazila, sanovat, että ihminen itse luo mitä hän haluaa. Tämän tueksi he sanovat, että aasi ei ylitä puroa, vaikka sitä hakataan. He eivät koskaan ajattele, että jos ihminen haluaa tehdä jotakin ja jos Allâhu ta'âlâ ei halua, että se tulee tehdyksi, nämä kaksi tahtoa eivät voi tapahtua samaan aikaan; jos se mitä Allâhu ta'âlâ haluaa, tapahtuu, Mu'tazilan väite on väärä; eli ihminen ei voi luoda eikä tehdä kaikkea mitä hän haluaa; jos mitä tahansa mitä ihminen toivoo, tapahtuu, kuten he sanovat, silloin Allâhu ta'âlâ olisi ollut kykenemätön ja epäonnistunut. Allâhu ta'âlâ on kaukana kykenemättömyydestä. Vain se mitä Hän haluaa tapahtuu. Hän on Ainoa, joka luo kaiken. Ja sellainen on Allâhu ta'âlâ. On erittäin vastenmielistä sanoa ja kirjoittaa sellaisia sanoja kuin, "Ihminen loi tämän," "Me loimme tämän," tai "He loivat tämän."[74]

Se on töykeyttä Allâhu ta'âlâ'aa kohtaan. Se aiheuttaa epäuskoa.[75]

---

[1] Kuten yllä on selitetty, ihmisen vaihtoehtoiset teot tapahtuvat monien fyysisten, kemiallisten ja psykologisten tapahtumien kautta, jotka eivät riipu hänen tahdostaan ja joista, hän ei ole edes tietoinen. Järkevää tiedemiestä, joka on tajunnut tämän hienouden, hävettäisi sanoa, "Olen tehnyt," puhumattakaan siitä, että hän sanoisi, "Olen luonut," hänen valinnaisista teoistaan. Hän tuntisi vaatimattomuutta Allâhu ta'âlâ'aa kohtaan. Henkilö, jolla on vähän tietoa, ymmärrystä ja vaatimattomuutta, ei kuitenkaan tunne häpeää sanoa mitä tahansa missä tahansa. Allâhu ta'âlâlla on armoa kaikkia maan päällä eläviä ihmisiä kohtaan. Hän luo mitä tahansa he tarvitsevat ja lähettää ne kaikille. Hän muistuttaa heitä selvästi siitä mitä heidän tulisi tehdä, jotta he voivat elää tässä maailmassa rauhassa ja onnellisuudessa, ja saavuttaa seuraavan maailman loputtoman autuuden. Hän opastaa oikealle tielle kenet tahansa Hän tahtoo niiden joukosta, jotka jättivät oikean tien ja seurasivat tietä kufriin (vääräuskoisuus) sekä harhaoppisuuteen heidän omien nafsiensa (ihmisen halut), huonojen ystävien, haitallisten kirjojen ja median pettämisen seurauksena. Hän vetää heitä kohti oikeaa tietä. Hän ei suo tätä siunausta niille, jotka ovat julmia ja ylittävät rajat. Hän antaa heidän pysyä epäuskon suolla, jonne he putosivat ja josta he pitivät ja jota he kaipasivat.

[75] Kirjan **I'tiqâd-nâma** käännös päättyy tähän. Haji Fayzullah Efendi, joka teki tämän

KAKSI KIRJETTÄ, JOTKA ON KIRJOITTANUT SHEREF ED-DÎN MUNÎRÎ 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'

Sheref ed-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî (k. vuonna 782 A.H./1380), yksi suurista islamilaisista oppineista, joka sai koulutuksen Intiassa, kirjoitti hänen persiankielisen kirjansa **Maktûbât**[76] 18. kirjeessä:

"Suuri osa ihmisistä menee harhaan toimimalla epäilysten ja illuusioiden varassa. Jotkut tällaisista pahaa ajattelevista ihmisistä sanovat: *'Allâhu ta'âlâ ei tarvitse meidän 'ibâdâtiamme (palvonnan teot). Meidän 'ibâdâtimme ei tee Hänelle mitään hyvää. Hänen Suuruudelleen on samantekevää palvovatko ihmiset Häntä vai ovatko he tottelemattomia Hänelle. Ihmiset, jotka suorittavat 'ibâdâtia, näkevät vaivaa ja vaivaavat itseään turhaan.'*

Tämä järkeily on väärin; ihmiset, jotka eivät tunne islamia, sanovat niin, koska he ajattelevat, että 'ibâdât on määrätty, koska ne ovat hyödyllisiä Allâhu ta'âlâlle. Tämä on erittäin väärä oletus ja saa sekoittamaan mahdottoman mahdolliseen. Mikä tahansa kenen tahansa tekemä 'ibâda on hyödyllis-

---

käännöksen, oli Kamâhista, Erzincanin kaupungista. Hän luennoi professorina Söken (Turkissa) kaupungissa useita vuosia, ja kuoli vuonna 1323 [1905 A.D.]. Kirjan kirjoittaja Mawlânâ Khâlid-i Baghdâdî 'Uthmânî 'quddisa sirruh' syntyi hegiran vuonna 1192 Shahrazûrin kaupungissa, Bagdadista pohjoiseen, ja kuoli Damaskoksessa vuonna 1242 [1826 A.D.]. Häntä kutsutaan nimellä 'Uthmânî, koska hän tulee Hadrat 'Uthmân-i Zinnûrayn'in 'radiy-Allâhu 'anh' sukupuusta. Kun hän opetti veljeään Mawlâna Mahmûd Sâhibia koskien toista hadîthia Imâm-i Nawawîn kirjassa **Hadîth-i Arbaîn**, kuuluisaa **Hadîth-i Jibrîlia**, Mawlânâ Mahmûd-i Sâhib pyysi hänen vanhempaa veljeään kirjoittamaan tämän hadîth-i sherîfin selityksen. Mawlânâ Khâlid, 'rahmatullâhi 'alaih' hyväksyi tämän pyynnön miellyttääkseen hänen veljensä valoisaa sydäntä ja selittääkseen tämän hadîth-i sherîfin persiaksi.

[76] Tässä kirjeiden kokoelmassa, **(Maktûbât)**, on yli 100 kirjettä. Se koottiin vuonna 741 [1339 A.D.] ja painettiin Intiassa vuonna 1329 [1911]. Süleymâniyye Libraryssa Istanbulissa on käsikirjoituskopio. **Irshâd as-sâlikîn** ja **Ma'din al-ma'ânî** ovat kaksi hänen muuta arvokasta työtään. Ghulâm 'Alî 'Abdullah ad-Dahlawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', Ahl as-Sunnan suuri oppinut, joka kuoli vuonna 1240 A.H. [1824], suositteli Ahmad ibn Yahyâ Munîrî'n teosta **Maktûbât** hänen kirjeessään numero yhdeksänkymmentäyhdekän (99) ja kirjoitti, että siitä oli runsaasti apua nafsien puhdistamisessa. Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'eli Biharissa, Intiassa, jossa hänen hautansa on. Munîr on kylä Biharissa. Hänen yksityiskohtainen elämäkertansa on kirjoitettu Shâh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî'n 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' persiankielisessä työssä **Akhbâr al-akhyâr**, joka julkaistiin Deobandissa, Intiassa, vuonna 1332 [1914 A.D.] ja joka tuotettiin myöhemmin uudelleen Lahoressa, Pakistanissa.

tä vain hänelle itselleen. Allâhu ta'âlâ julistaa selvästi Sûrat Fâtirin kahdeksannessatoista jakeessa, että tämä on niin. Henkilö, joka kantaa tätä väärää ajatusta, on kuin invalidi, jolle lääkäri suosittelee dieettiä ja joka sanoo, 'Se ei vahingoita lääkäriä, jos minä en laihduta.' Hän on oikeassa sanoessaan, että se ei vahingoita lääkäriä. Mutta se vahingoittaa häntä. Lääkäri ei suosittele hänelle dieettiä, koska se on hyödyllinen lääkärille itselleen, vaan parantaakseen potilaan sairauden. Jos hän seuraa lääkärin neuvoja, hän toipuu. Jos hän ei seuraa niitä, hän kuolee, ja tämä ei vahingoita lääkäriä millään tavalla.

"Jotkut toiset väärin ajattelevat ihmiset eivät koskaan suorita mitään 'ibâdaa; eivätkä he lakkaa suorittamasta asioita, jotka ovat kiellettyjä (harâmit). Tämä tarkoittaa, että he eivät tottele islamia. He sanovat, *'Allah on Kerîm ja armelias. Hän säälii Hänen ihmispalvelijoitaan erittäin paljon. Hänen Anteeksiantonsa on loputonta. Hän ei kiduta ketään.'* Kyllä, he ovat oikeassa heidän ensimmäisessä lausunnossaan, mutta väärässä heidän viimeksi mainitussa lausunnossaan. Paholainen pettää ja johtaa heitä harhaan tottelemattomuuteen. Järkevä henkilö ei tule Paholaisen pettämäksi. Allâhu ta'âlâ ei ole vain Kerîm ja Armelias, vaan Hän myös kiduttaa erittäin kiihkeästi, erittäin karvaasti. Me todistamme, kuinka Hän saa monet ihmiset elämään köyhyydessä ja vaikeuksissa tässä maailmassa. Hän laittaa epäroimättä monet Hänen palvelijoistaan elämään kidutuksessa. Vaikka Hän on erittäin Armelias ja Razzâq (Ylläpitäjä), Hän ei anna edes yhtä suupalaa leipää, elleivät ihmiset näe maatalouden ja maanviljelyn vaivaa. Vaikka Hän on Ainoa, joka pitää jokaisen elossa, Hän ei anna henkilön selvitä elossa syömättä ja juomatta. Hän ei paranna invalidia, joka ei ota lääkettä. Hän loi välineet kaikille maallisille siunauksille, kuten elossa olemiselle, sairastumisen estämiselle, ja omaisuuden omistamiselle, eikä osoittanut armoa riistäessään niitä, jotka eivät pidä kiinni maallisten siunausten välineistä. On olemassa kahdenlaisia lääkkeitä: materiaalista lääkettä ja hengellistä lääkettä. Hengellinen lääke, jolla voi parantaa kaikenlaisia sairauksia, on antaa almuja ja lausua rukouksia.

Kahdessa laajasti tunnetussa hadîth-i-sherîfissa lukee seuraavasti: **"Parantakaa invalidinne antamalla almuja!"** ja **"Lääke, joka parantaa minkä tahansa sairauden, on sanoa** (tietty rukous, jota kutsutaan nimellä) **istighfâr**."[77]

[77] (Rukous, jota kutsutaan nimellä) istighfâr sanotaan seuraavasti: "Estaghfirullah al 'adhîm al-ledhî lâ ilâha illâ Hu-w-al Hayy-al-Qayyûma wa atubu ilaih." Se tulisi sanoa erittäin usein. Sen lyhyt muoto, eli kun sanotaan "Estaghfirullah," toimii kiireisissä tilanteissa.

erittäin usein. Materiaalisia lääkkeitä on melkoinen määrä. Niiden tunteminen vaatii kokemusta. Hengellisten lääkkeiden tiheä käyttö auttaa löytämään myös materiaalisia lääkkeitä. Sama koskee seuraavan maailman siunausten saavuttamista. Hän teki epäuskosta ja tietämättömyydestä myrkkyjä, jotka ovat sielulle kohtalokkaita. Ja laiskuus tekee sielusta sairaan. Jos lääkettä ei käytetä, sielusta tulee sairas ja se kuolee. Yksi ja ainoa lääke epäuskoa ja tietämättömyyttä vastaan on tieto ja ma'rifa. Ja lääke laiskuutta vastaan on suorittaa namâz sekä kaikenlaista 'ibâdâtia. Jos henkilö ottaa tässä maailmassa myrkkyä ja sanoo sitten, *'Allah on Armelias, ja Hän suojelee minua myrkyn haittaa vastaan,'* hän sairastuu ja kuolee. Jos henkilö, jolla on ripuli, juo risiiniöljyä [tai jos diabeetikko syö sokeria tai tärkkelyspitoista ruokaa], hänen tilansa huononee.

Koska ihmisvartalo on niin herkkä, on olemassa laaja valikoima asioita, joita se tarvitsee [kuten ruoka, vaatteet ja asunto.] On melko vaikeaa löytää ne ja valmistaa ne niin, että voisimme hyödyntää niitä. Erillinen voima, jota kutsutaan nimellä **nafs**, luotiin ihmisluontoon, jotta uurastus (löytää ja valmistaa näitä elintärkeitä tarpeita) voitaisiin hoitaa helposti ja mukavasti. Eläimet eivät tarvitse tätä voimaa luotuina niihin. Nafs kaipaa fyysisten tarpeiden täyttämistä. Se nauttii sellaisten asioiden tekemisestä ylen määrin. Sellaisia nafsin haluja kutsutaan nimellä shahwa (himo). Shahwan tyydyttäminen yli tarpeen ja rikkomalla mielen sisäistä valvontaa, aiheuttaa vahinkoa sydämelle ja vartalolle sekä toisille, mikä puolestaan on syntistä. Katsothan viimeisen osan teoksen **Loputon autuus (Endless Bliss)** kolmannentoista kappaleen ensimmäisen niteen!

"Toinen ryhmä väärinajattelijoita käy läpi **riyâdan** kärsimällä nälkää, jotta heidän himonsa (shahwa), vihansa (ghadab) ja aistilliset halunsa, joita ei hyväksytä islamissa, saataisiin hävitettyä. He ajattelevat, että islam määrää ne hävitettäviksi. Kärsittyään nälkää pitkän aikaa, he huomaavat, että nämä heidän huonot halunsa eivät hävinneet, ja päättelevät, että islam määrää jotakin, jota ei voi tehdä. He sanovat: *'Tätä islamin määräystä ei voi tehdä. Ihminen ei voi päästä eroon sellaisista tavoista, jotka ovat olemassa hänen luonnossaan. Niistä eroon pääsemisen yrittäminen on kuin pyrkisi tekemään värillisestä henkilöstä valkoisen. Se, että yrittää tehdä jotakin mahdotonta, on elämän tuhlaamista.'*

He ajattelevat ja toimivat väärään suuntaan. Kuitenkin heidän väitteensä,

että islam määrää niin, on silkkaa tietämättömyyttä ja idiotismia, sillä islam ei määrää ihmisen ominaisuuksien, kuten viha ja himo, hävittämistä. Sellainen väite on islamin herjaamista. Jos islam olisi määrännyt niin, Muhammadilla ‘’alaihis-salâm’, islamin mestarilla, ei olisi ollut näitä ominaisuuksia. Itse asiassa hän sanoi: **‘Olen myös ihminen. Kuten kuka tahansa, tulen myös vihaiseksi.’** Ajoittain hänet nähtaisiin vihaisena. Hänen vihansa oli aina Allâhu ta’âlân asian vuoksi. Allâhu ta’âlâ ylistää Qur’ân al-kerîmissa ihmisiä **‘jotka voivat voittaa heidän vihansa’**. Hän ei ylistä niitä, jotka eivät tule vihaisiksi. Väärinajattelijoiden sanonta, jonka mukaan ihmisen tulisi hävittää halunsa, on aivan perusteeton. Se tosiasia, että Rasûlullah ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ meni naimisiin yhdeksän naisen ‘radiy-Allâhu ta’âlâ ’anhunna’ kanssa, osoittaa selvästi, että tämän henkilön lausunto on väärä. Jos henkilö menettää halunsa, hänen tulee ottaa lääkettä saadakseen sen takaisin. Samoin on vihan kohdalla; mies voi suojella vaimoaan ja lapsiaan vihan ominaisuudellaan. Hän taistelee (jihâd) islamin vihollisia vastaan tämän ominaisuuden avulla. Halun omaamisen kautta ihmisellä on lapsia ja hänestä puhutaan kunnialla ja maineella hänen kuolemansa jälkeen. Nämä ovat asioita, joista islamissa pidetään ja joita siinä ylistetään.

“Islam ei määrää hävittämään halua ja vihaa, vaan kontrolloimaan molempia niistä ja käyttämään niitä, kuten islamissa on kuvattu. Se on samanlainen tilanne kuin tilanne, jossa ratsastajan tai metsästäjän ei tule laittaa hevostaan tai koiraansa pois, vaan kesyttää se siten, että sitä voi käyttää hyödyksi. Toisin sanoen halu ja viha ovat kuin metsästäjän koira ja ratsastajan hevonen. Ilman näitä kahta seuraavan maailman siunauksia ei voi metsästää. Mutta niiden hyödyntäminen vaatii niiden kouluttamista ja käyttämistä islamille sopivalla tavalla. Jos niitä ei kouluteta, niistä tulee ylenmääräisiä ja ne ylittävät islamin rajat johtaen ihmisen tuhoon. Riyâdan ei ole tarkoitus hävittää näitä kahta ominaisuutta, vaan kouluttaa niitä ja saada ne tottelemaan islamia. Ja tämä on mahdollista kaikille.[78] Se ei ole sivilisaatio, joka käyttää atomivoimaa tai valmistaa asioita, kuten suihkukoneita. Se on sivilisaatio, joka käyttää itseään palvellakseen ihmiskuntaa. Ja tämä taas on saavutettavissa seuraamalla islamia.

“Neljäntenä väärinajattelijoiden ryhmänä he pettävät itseään sanomalla,

[78] Katsothan kuudennen niteen kahdennenkymmenennenkuudennen kappaleen teoksesta **Ikuinen autuus** (**Endless Bliss**).

'Kaikki määrättiin ennalta ikuisessa menneisyydessä. Ennen kuin lapsi syntyi, oli päätetty, tuleeko se olemaan ***sa'îd*** *(ihminen, joka ansaitsee Paratiisin) tai* ***shaqî*** *(ihminen, joka ansaitsee Helvetin). Tämä ei muutu myöhemmin. Tästä syystä palvonnasta ei ole hyötyä.'* Näin sanoivat as-Sahâbat al-kirâm, kun Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' totesi, että qadâ' ja qadar eivät muuttuisi ja että kaikki olisi ennalta määrätty ikuisuudessa: 'Luotetaan ikuiseen ennaltamääräämiseen, eikä suoriteta 'ibâdâtia.' Mutta Rasûlullah vastasi: **'Suorittakaa palvonnan tekoja! Jokaisen on helppo tehdä mitä hänelle on ennalta määrätty ikuisuudessa!'** Tämä tarkoittaa sitä, että hän jonka oli päätetty olevan sa'îd ikuisuudessa, tekee sitä mitä sa'îd tekee. Näin ollen on ymmärretty, että se tosiasia, että ihmiset, joiden oli päätetty olevan sa'îd ikuisuudessa, suorittavat 'ibâdâtia ja ne, joiden oli päätetty olevan shaqî, ovat tottelemattomia Hänelle, on samanlainen kuin se tosiasia, että ihmiset, joiden on ennalta määrätty elävän terveellisesti ikuisuudessa, ottavat ruokaa ja lääkettä, ja niiden, joiden oli ennalta määrätty tulevan sairaiksi ja kuolevan, eivät ota ruokaa tai lääkkeitä. Ihmisten, joiden kohtalo on kuolla nälkään tai sairauteen, eivät kykene hyötymään ruuasta tai lääkkeestä. Ansaintatavat ovat avoimet henkilölle, jonka ennalta määrätty kohtalo on tulla rikkaaksi. Henkilö, jonka kohtalo on kuolla idässä, huomaa, että länteen johtavat tiet on suljettu. On raportoitu, että kun 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' vieraili [profeetta] Sulaimânin ''alaihis-salâm' luona, hän katsoi tarkasti yhtä ihmistä, joka istui siellä. Mies pelästyi enkelin ankaria katseita. Kun 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' oli mennyt, hän aneli Sulaimânia ''alaihis-salâm' määräämään tuulta viemään hänet läntiseen maahan, jotta hän voisi paeta 'Azrâ'îlia ''alaihis-salâm'. Kun 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' tuli takaisin, Sulaimân ''alaihissalâm' kysyi, miksi hän oli katsonut niin tarkoin miehen kasvoja. 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' sanoi, 'Minut oli määrätty viemään hänen sielunsa pois läntisessä kaupungissa tunnin sisällä. Mutta kun näin hänet sinun seurassasi, en voinut olla katsomatta häntä hämmästyneenä. Myöhemmin menin lähteen suorittamaan käskyn ja näin hänet siellä ja otin hänen elämänsä.'[79]

Kuten voidaan nähdä, mies pelkäsi 'Azrâ'îlia ''alaihissalâm', joten jotta ikuinen ennaltamäärääminen toteutuisi ja Sulaimân ''alaihis-salâm' noudattaisi sitä, ennaltamäärääminen ikuisuudessa toteutui keinojen ketjun kautta. Samoin henkilön, jonka on päätetty olevan sa'îd ikuisuudessa, saa-

[79] Tämä tarina kerrotaan yksityiskohtaisesti teoksessa **Methnewî**, jonka on kirjoittanut Jalâl ad-dîn Rûmî, joka kuoli Konyassa vuonna 672 A.H. [1273 A.D.].

vuttaa tavoitteen omaamalla îmânin ja korjaamalla huonot tapansa käymällä läpi riyâdan. Suuran al-An'âmin 125. jae ilmoittaa: **'Allâhu ta'âlâ asettaa islamin niiden Hänen palvelijoidensa sydämiin, joita Hän haluaa opastaa oikealle tielle.'**

Henkilölle, joka oli shaqî ikuisuudessa, eli, jonka oli ennalta määrätty menemään Helvettiin, annetaan ajatus, 'Ei ole tarvetta suorittaa 'ibâdâtia. Oli määrätty ikuisuudessa, tulisiko henkilö olemaan sa'îd tai shaqî.' Hän ei suorita 'ibâdâtia tämän ajatuksen vuoksi. Se, ettei hän suorita 'ibâdâtia tämän ajatuksen vuoksi, osoittaa, että hänen oli päätetty olevan shaqî ikuisuudessa. Samoin henkilölle, jonka tietämättömyys oli ennalta määrätty, on annettu ajatus, 'Kaikki määrättiin ennalta ikuisuudessa. Lukeminen tai oppiminen ei hyödytä ihmistä, jos hänen oli ennalta määrätty olevan tietämätön.' Näin hän ei opiskele tai opi mitään. Hän pysyy tietämättömänä. Jos henkilön oli ennalta määrätty viljelevän maata ja saavan runsaasti viljaa, hänelle annetaan runsaasti peltonsa kyntämistä ja siementen kylvämistä. Samanlainen tilanne on niillä, joiden määrättiin ennalta olevan sa'îd ikuisuudessa, omaavan îmânin ja tekevän palvonnan tekoja sekä niiden, joiden määrättiin ennalta olevan shaqî ja kieltävän sekä olevan tottelematon. Idiootit, jotka eivät voi ymmärtää tätä, sanovat, 'Mitä îmânilla ja 'ibâdâtilla on tekemistä sen kanssa, että joku on sa'îd ikuisuudessa, tai epäuskolla sekä tottelemattomuudella sen kanssa, että joku on shaqî?' Lyhyellä järkeilyllään he yrittävät ymmärtää tätä suhdetta ja ratkaisevan kaiken omalla älyllään. Mutta ihmisen päättelykyky on rajallinen, ja on tyhmyyttä tai idioottimaisuutta yrittää ymmärtää asioita, jotka ovat syystäkin järjen ulottumattomissa. Ne, jotka ajattelevat niin, pitäisi tuomita idiooteiksi. 'Îsâ ''alaihis-salâm' sanoi: 'Minulle ei ollut vaikeaa saada synnynnäisesti sokeaa näkemään, eikä edes herättää kuollutta henkiin. Mutta en kyennyt selittämään totuutta kenellekään idootille.' Allâhu ta'âlâ, Hänen Äärettömällä Tiedollaan ja Viisaudellaan (Hikma) ylentää jotkut Hänen palvelijansa samalle tasolle kuin enkelit, jopa korkeammalle tasolle kuin tämä. Ja jotkut toiset Hän alentaa koirien tai sikojen tasolle."

Hadrat Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî lausuu hänen 76. kirjeessään:

"**'Sa'âda'** tarkoittaa 'Paratiisin ansaitsemista.' Ja **'shaqâwa'** tarkoittaa 'Helvetin ansaitsemista.' Sa'âda ja shaqâwa ovat kuin Allâhu ta'âlâ'n kaksi

varastoa. Avain ensimmäiseen varastoon on tottelevaisuus ja ’ibâda. Avain toiseen varastoon on syntisyys. Allâhu ta’âlâ määräsi ikuisuudessa olisiko henkilö sa’îd vai shaqî. [Kutsumme sitä kohtaloksi.] Henkilölle, jota kutsuttiin nimellä sa’îd ikuisuudessa, annetaan avain sa’âdaan tässä maailmassa, ja hän tottelee Allâhu ta’âlâa. Ja henkilölle, joka oli shaqî ikuisuudessa, annetaan avain shaqâwaan tässä maailmassa, ja hän suorittaa aina syntejä. Tässä maailmassa jokainen voi ymmärtää, onko hän sa’îd vai shaqî katsomalla hänen kädessään olevaa avainta. Uskonnolliset oppineet, jotka ajattelevat seuraavaa maailmaa, ymmärtävät tästä, onko henkilö sa’îd vai shaqî. Mutta uskonnollinen ihminen, joka on addiktoitunut tähän maailmaan, ei tiedä sitä. Jokainen kunnia tai siunaus on Allâhu ta’âlân tottelemisessa ja palvelemisessa. Ja jokainen paha tai kiusa on peräisin synnin tekemisestä. Vaikeus ja epäonni tulevat jokaiselle synnin tekemisen kautta. Ja mukavuus sekä helppous tulevat tottelevaisuuden kautta.[80]

Eräs mies oli viettänyt elämänsä rukoillen ja suorittaen ’ibâdâtia useita vuosia Aqsân moskeijalla Jerusalemissa; kun hän laiminlöi yhden sajdan [kumartuminen maahan rukouksen aikana] koska hän ei ollut oppinut palvonnantekojen ehtoja ja ikhlâsia, hän menetti niin paljon, että hän tuhoutui täysin. Kuitenkin, koska As’hâb al-kahf’n koira käveli muutamia askeleita siddîqin jäljessä, se kohotettiin niin ylhäiselle tasolle, että sitä ei alennettu takaisin, vaikka se oli likainen. Tämä tosiasia on erittäin hämmästyttävä; miehet, joilla on tietoa, eivät ole onnistuneet ratkaisemaan tätä arvoitusta vuosisatojen aikana. Inhimillinen kyky ei voi ymmärtää siihen piilotettua Jumalallista Viisautta. Allâhu ta’âlâ käski ’Âdamia ‘’alaihissalâm’ olla syömättä vehnää, mutta Hän antoi hänen syödä sitä, koska tiesi ikuisuudessa, että hän söisi sitä; Hän määräsi Saatanan kumartumaan Âdamin ‘’alaihis-salâm’ edessä, mutta Hän halusi, ettei se kumartuisi; Hän sanoi, että meidän tulisi etsiä Häntä, mutta Hän ei halunnut tätä saavutusta ihmisille, joilla ei ole ikhlâsia. [Näissä asioissa] matkailijoiden, jotka ovat jumalallisella tiellä, on täytynyt tunnustaa riittämättömyytensä ymmärtääkseen tämän hienouden, eivätkä he ole sanoneet tämän enempää. Kuinka me sitten voisimme sanoa mitään?

[80] Tämä on Allâhu ta’âlâ’n jumalallinen laki. Kukaan ei voi muuttaa tätä. Meidän ei tulisi pitää jotakin, joka näyttää helpolta ja suloiselta nafseillemme sa’âdana. Eikä meidän pitäisi ajatella, että asiat, jotka näyttävät erilaisilta ja karvailta nafseille, olisivat shaqâwaa tai tuho.

Hän ei tarvitse ihmisten uskoa tai palvonnan tekoja, eikä epäusko tai synnin tekeminen heidän taholtaan vahingoita Häntä. Hän ei koskaan tarvitse Hänen luotujaan. Hän on tehnyt tiedon keinoksi poistaa epäusko ja luonut tietämättömyyden keinoksi tehdä syntiä. Usko ja tottelevaisuus ovat peräisin tiedosta, samalla kun epäusko ja synti versovat tietämättömyydestä. Tottelevaisuutta ei tulisi unohtaa, vaikka se saattaisikin näyttää melko vähäpätöiseltä! Ja synnin tekemistä tulisi välttää, vaikka se saattaisikin näyttää melko anteeksiannettavalta! Islamilaiset oppineet totesivat, että kolme asiaa aiheuttaisi kolme muuta asiaa: tottelevaisuus aiheuttaa Allâhu ta'âlâ'n Ridâ'n (Armo); synnin tekeminen aiheuttaa Hänen Vihansa (Ghadab); îmân aiheuttaa kunnian ja arvokkuuden ansaitsemisen.

Tästä syystä meidän tulisi tiukasti välttää jopa anteeksiannettavan synnin tekemistä; Allâhu ta'âlâ'n Wrath voi olla tuossa synnissä. Meidän tulisi pitää jokaista Uskovaista parempina kuin me olemme. Hän saattaa olla palvelija, jota Allâhu ta'âlâ rakastaa todella paljon. Kunkin henkilön kohtalo, joka oli määrätty ikuisuudessa, ei voi koskaan muuttua. Jos Allâhu ta'âlâ haluaa, Hän voi antaa anteeksi henkilölle, joka tekee aina syntejä, eikä noudata Hänen määräyksiään.

Kun enkelit kysyivät, **'Oi Rabbî! Luotko nuo olennot, jotka saavat maailmassa aikaan ilkeää ilkivaltaa ja veren vuodattamista?'** Hän ei sanonut, että he eivät aiheuttaisi ilkeää ilkivaltaa, vaan Hän sanoi: **'Tiedän mitä te ette tiedä.'** Hän tarkoitti: 'Teen (jotakin) arvokasta (jostakin) arvottomasta. Saan ne, jotka ovat kaukana, tulemaan lähelle. Teen (jotakin) kunniallista (jostakin) alhaisesta. Sinä tuomitset heitä heidän käyttäytymisensä perusteella, mutta minä katson heidän sydämiinsä. Sinä huomioit synnittömyytesi; he luottavat Minun Armooni. Samoin kuin pidän viattomuudestasi, pidän muslimeiden syntien anteeksiantamisesta. Sinä et voi tietää mitä minä tiedän. Saan heidät saavuttamaan ikuiset siunaukseni ja hyväilen heitä kaikilla ikuisilla palveluksillani.'" Tähän päätämme käännöksemme Sherefuddîn Ahmad bin Yahyâ Munîrîn 'rahmatullâhi ta'âlâ'alaih', joka kuoli vuonna 732 [1380 A.D.], seitsemännestäkymmenennestäkuudennesta kirjeestä. Hän eli Biharin kaupungissa Intiassa. Hänen hautansa on myös siellä. Munir on yksi kylien nimistä Biharin kaupungin alueella. Hänen elämäkertansa on kirjoitettu yksityis-

kohtaisesti kirjassa **Akhbâr-ul akhyâr**, jonka on kirjoittanut Shah ’Abdulhaq Dahlawî ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaih’. Tämä kirja on persiankielinen ja se painettiin Diobendin kaupungissa Intiassa vuonna 1332 [1914 A.D.], ja myöhemmin Lahoressa, Pakistanissa. Nuo kirjat, **Irshad-ussâlikîn**, **Ma’din-ul-ma’ânî**, ja **Maktûbât** ovat äärimmäisen hyödyllisiä. Ghulam ’Alî ’Abdullah-i Dahlawî ‘rahmatullâhi ta’âlâ alaih’,[81] yksi Ahl as-Sunnan suurista oppineista, suosittelee lukemaan Ahmad bin Yahya Munîrî’n kirjan **Maktûbât** ja sanoo hänen 99. kirjeessään, että se on todella tehokas sydämen puhdistamisessa. [Imâm-i-Rabbânî ‘rahmatullâhi ’alaih’ sanoo seuraavaa useissa hänen kirjeissään: “Allâhu ta’âlân määräyksiä kutsutaan nimellä **farz**(it), ja Hänen kieltojaan kutsutaan termillä **harâm**(it). (Tekoja, lausuntoja, käyttäytymismalleja), jotka eivät ole farzeja eivätkä harâmeja, ja jotka on julistettu vapaiksi (islamissa), kutsutaan nimellä **mubâh**(it).

Palvonnaksi kutsutaan farzien suorittamista, harâmien välttämistä, ja mubâhien tekemistä, jonka tarkoituksena on miellyttää Allâhu ta’âlâa (eli, joka tehdään Hänen kunniakseen.) Jotta palvonnan teko olisi sahîh ja maqbûl, eli jotta se olisi oikein ja jotta Allâhu ta’âlâ pitäisi siitä, vaatii teko **’ilm**’ia (tieto), eli määräysten oppimista, jotta ne tehtäisiin oikein, **’amal**’ia, eli että se on tehty yhteensopivasti määrättyjen ehtojen kanssa, ja sitä, että se tehdään **ikhlâs**’in kera. Ja jonkin tekeminen ikhlâs’in kera tarkoittaa, että se tehdään vain jotta saavutettaisiin Allâhu ta’âlân armo ja rakkaus ja vain koska Hän on määrännyt niin, ottamatta huomioon maallisia etuja, kuten rahaa, asemaa ja mainetta.

’Ilm (tieto) saavutetaan lukemalla Fiqhin kirjoja pätevän uskonnollisen opettajan valvonnassa, ja ikhlâs saavutetaan tarkkailemalla Walîn sanoja ja tapoja ja lukemalla hänen kirjojaan Tasawwufin tieteestä. Islamilainen tieto käsittää kaksi komponenttia; uskonnollisen tiedon ja tieteellisen tiedon. On farz, (eli pakollista,) oppia niitä niin paljon kuin on tarpeen. Esimerkiksi on farz oppia tavat ja mahdollisuudet käyttää lääkettä, joista yksi on lääkkeenotto ja toinen otettavat annokset, tai henkilölle, jonka tulee käyttää sähkötyökalua hankkiakseen tarvittavaa tietoa sähköstä. Muutoin voidaan kohdata väkivaltainen kuolema. “Jos muslimi laiminlyö hänen velvolli-

[81] ’Abdullah-i Dahlawî kuoli Delhissä vuonna 1240 A.H. (1824).

suutensa, jotka liittyvät palvonnantekoihin laiskuuden seurauksena tai jos huono seura kuolee tekemättä tawbaa, vaikka hän uskoo farzeihin ja harâmeihin, häntä tullaan kiduttamaan

Helvetin tulessa niin paljon kuin hän ansaitsee syntinsä vuoksi. Henkilö, joka ei opiskele farzeja tai ei pidä niitä tärkeinä, vaikka hän saattaa tietää ne, ja joka laiminlyö ne tuntematta tunnonvaivoja tai pelkoa Allâhu ta'âlâa kohtaan, poistuu islamista ja hänestä tulee epäuskoinen. Hänet tuomitaan ikuisesti Helvetin tuleen. Tämä sääntö koskee myös harâmeiden tekemistä. "Jos henkilö ei hanki tietoa, joka liittyy tiettyihin palvonnantekoihin ja on tästä syystä epätietoinen määrätyistä ehdoista, jotta palvonta olisi perusteellista, hänen suorittamansa palvonnanteot eivät ole sahîh (päteviä), vaikka hän olisikin tehnyt ne ikhlâsin kera. Hänet tuomitaan Helvetin tuleen kuin hän ei olisi suorittanut noita palvonnantekoja lainkaan.

Palvonta, jonka on suorittanut henkilö, joka tietää määrätyt ehdot ja täyttää ne, on sahîh ja pelastaa hänet Helvetistä. Jos hän ei kuitenkaan ole tehnyt sitä ikhlâsin kera, hänen palvonnantekojaan ei hyväksytä, eikä myöskään hänen muita hyviä tekojaan. Hän ei ansaitse lainkaan thawâbaa (palkintoja Tuonpuoleisessa) niistä. Allâhu ta'âlâ julistaa, että Hän ei ole tyytyväinen hänen palvonnantekoihinsa tai hänen muihin hyviin tekoihinsa tai hänen tekemäänsä hyväntekeväisyyteen. Palvonnanteko, joka on suoritettu ilman 'ilmia ja ikhlâsia, ei saa aikaan mitään hyvää. Se ei suojele palvojaa epäuskoa, syntisyyttä ja kidutusta vastaan. Melkoisen määrän elinikäisiä tekopyhiä palvojia on todistettu kuolleen epäuskoisina. Palvonta, joka on suoritettu 'ilmin ja ikhlâsin kera, suojelee palvojaa epäuskoa ja syntisyyttä vastaan ja tekee hänestä 'azîzin (erittäin arvostettu) maailmassa. Koskien hänen elämäänsä Tuonpuoleisessa Allâhu ta'âlâ lupaa Mâidan suuran yhdeksännessä âyat-i-kerîmassa ja myös Wa-l-'asr Sûrassa, että Hän säästää hänet Helvetin kidutukselta. Allâhu ta'âlâ on totuudellinen Hänen lupauksilleen. Hän pitää aina Hänen lupauksensa."]

Allâhu ta'âlâ kostaa myös palvelijansa kautta.

Niille, joilla ei ole 'ilm-i-ladunnî'a se on tehty palvelijan kautta.

Kaikki palvelijan kautta tehdyt asiat kuuluvat Luojalle.

Olkikaan ei liiku ilman jumalallista ohjausta.

ALLAH ON OLEMASSA JA ON YKSI. KAIKKI LUODUT OLIVAT OLEMATTOMIA JA NIISTÄ TULEE OLEMATTOMIA

Tunnistamme ympärillämme olevia asioita tuntoelintemme kautta. Asioita, jotka vaikuttavat tuntoelimiimme kutsutaan **olevaisiksi** tai **luoduiksi**. Olevaisia, jotka vaikuttavat viiteen aistiimme, kutsutaan **ominaisuuksin** tai **attribuutein**, joilla ne erottuvat toisistaan. Valo, ääni, vesi, ilma ja lasimateriaali ovat kaikki olevaisia; ne ovat kaikki olemassa. Olevaisia, joilla on koko, paino ja volyymi, toisin sanoen niitä, jotka ottavat paikkansa tilassa, kutsutaan **aineiksi** tai **materiaksi**. Aineet eroavat toisistaan ominaisuuksiltaan tai piirteiltään. Ilma, vesi, kivi ja lasi ovat jokainen aineita. Valo ja ääni eivät ole aineita, koska ne eivät ota paikkaansa tilassa, eikä niillä ole painoa. Jokainen olevainen kantaa **energiaa** tai **voimaa**; siten ne voivat työskennellä. Jokainen aine voi olla kolmessa olomuodossa: kiinteä, nestemäinen ja kaasu. Kiinteillä aineilla on muotoja. Nestemäiset ja kaasumaiset aineet ottavat säiliön, jonka sisällä ne ovat, muodon, eikä niillä ole erityisiä muotoja.

Ainetta, jolla on muoto, kutsutaan **objektiksi**. Aineet ovat pääosin objekteja. Esimerkiksi avain, nasta, pihdit, lapio ja naula ovat erilaisia objekteja, joilla on erilaiset muodot. Mutta ne on kaikki tehty samasta materiaalista, eli raudasta. On olemassa kahdenlaisia aineita: elementtejä ja yhdisteitä. Jokaisessa objektissa tapahtuu aina muutoksia. Esimerkiksi se voi liikkua ja vaihtaa paikkaansa tai tulla suuremmaksi tai pienemmäksi. Sen väri voi muuttua. Se voi sairastua tai kuolla, jos se on elävä olento. Näitä muutoksia kutsutaan **tapahtumiksi**. Muutoksia ei tapahdu materiassa, ellei niihin vaikuteta ulkoisesti. Tapahtumaa, joka ei saa aikaan mitään muutosta aineen olemuksessa, kutsutaan **fyysiseksi tapahtumaksi**. Paperinpalan repiminen on fyysinen tapahtuma. Jonkin verran voimaa tulee vaikuttaa aineeseen, jotta fyysinen tapahtuma voi tapahtua tuolle aineelle. Tapahtumia, jotka muuttavat aineiden koostumusta tai olemusta, kutsutaan **kemiallisiksi tapahtumiksi**.

Kun paperinpala palaa ja muuttuu tuhkaksi, kemiallinen reaktio tapahtuu. Aineeseen täytyy vaikuttaa toisella aineella, jotta tuo kemiallinen tapahtuma voisi tapahtua tuossa aineessa. Kun kaksi tai useampaa ainetta vaikuttavat toisiinsa ja kemiallinen tapahtuma tapahtuu molemmissa, sitä kutsutaan **kemialliseksi reaktioksi**. Kemiallinen reaktio aineiden välillä, mikä tarkoittaa

niiden vaikuttamista toisiinsa, ilmenee niiden pienimpien yksiköiden (jotka voivat osallistua kemialliseen muutokseen, ja joita) kutsutaan **atomeiksi**, välillä. Jokainen objekti on tehty atomien massasta. Vaikka atomeiden rakenteet ovat samanlaisia, niiden koot ja painot ovat erilaisia. Siksi tunnemme nykyään sataviisi erilaista atomia. Jopa suurin atomi on niin pienen pieni, että sitä ei voi nähdä voimakkaimmalla mikroskoopilla.

Kun samanlaiset atomit yhdistyvät, ne muodostavat **elementin**. Koska on olemassa sataviisi erilaista atomia, on olemassa sataviisi elementtiä. Rauta, rikki, elohopea, happi ja hiili ovat jokainen elementtejä. Kun erilaiset atomit yhdistyvät, ne muodostavat **yhdisteen**. On olemassa satojatuhansia yhdisteitä. Vesi, alkoholi, suola ja kalkki ovat yhdisteitä. Yhdisteet muodostuvat yhdistämällä kahta tai useampaa elementtiä tai atomia. Kaikki objektit, esim. vuoret, meret, kaikenlaiset kasvit ja eläimet, koostuvat sadastaviidestä elementistä. Kaikkien elollisten ja elottomien aineiden rakennuskivinä on sataviisi elementtiä. Kaikki aineet on muodostettu yhdistämällä atomeita yhdestä tai useammasta näistä sadastaviidestä elementistä. Ilma, maaperä, vesi, lämpö, valo, sähkö ja bakteerit erottavat yhdisteet tai saavat aineet yhdistymään toistensa kanssa. “**Mitään muutosta ei tapahdu ilman syytä**.” Näissä muutoksissa atomit, elementtien yksiköt, muuttuvat yhdestä aineesta toiseksi tai jättävät yhden aineen ja vapautuvat. Näemme objektien katoavan, mutta koska teemme arviomme niiden ulkonäön perusteella, olemme väärässä, koska tämä ulospäin “katoamiselta” tai “ilmestymiseltä” näyttävä asia ei ole mitään muuta kuin muuttumista toisiksi aineiksi; objektin katoaminen, esim. mitä tapahtuu ruumiille haudassa, on muutos uusiksi aineiksi, kuten vedeksi, kaasuiksi ja saviaineiksi. Jos uudet aineet, jotka tulevat olevaisiksi muutoksen kautta, eivät vaikuta aistielimiimme, emme tajua, että niistä on tullut olevaisia. Tästä syystä sanomme, että aiempi objekti katosi, vaikka se vain kävi läpi muutoksen.

Näemme myös, että jokaisen sadanviiden elementin luonne muuttuu ja että jokaisessa elementissä tapahtuu fyysisiä ja kemiallisia tapahtumia. Kun elementti yhdistyy toisen (tai toisten) kanssa yhdisteessä, se ionisoi, mikä tarkoittaa, sitä että sen atomit häviävät tai keräävät elektronin (elektroneja), ja tämän johdosta elementin useat fyysiset ja kemialliset ominaisuudet muuttuvat. Jokaisen elementin atomi on tehty ytimestä ja vaihtelevasta määrästä pieniä hiukkasia, joita kutsutaan **elektroneiksi**. Ydin on atomin keskellä. Kaikkien elementtien atomien ydin, paitsi vedyn, on tehty

hiukkasista, joita kutsutaan protoneiksi ja jotka latautuvat positiivisella sähköllä sekä **neutroneilla**, jotka eivät siirrä sähkövarausta. Elektroni on negatiivisähköinen hiukkanen, joka liikkuu ympäri ydintä. Elektronit eivät kierrä kiertoradoillaan joka hetki; ne vaihtavat kiertoratojaan.

On todistettu **radioaktiivisissa** elementeissä, että myös atomeiden ytimessä tapahtuu muutoksia, joita kutsutaan fissioiksi. Lisäksi ydinfissioissa yksi elementti muuttuu toiseksi ja osa materian massasta lakkaa olemasta ja muuttuu energiaksi, ja tämän muutoksen on muotoillut juutalainen fyysikko Einstein (k. 1375 A.H. [1955]). Eli, kuten yhdisteet, myös elementit muuttuvat ja voivat muuttua yhdestä toiseksi. Jokainen aine, elävä tai eloton, muuttuu, eli vanha katoaa ja uusi tulee olevaksi. Jokainen elävä olevainen, kasvi tai eläin, joka on olemassa tänään, oli aiemmin olematon, ja oli olemassa muita eläviä olevaisia. Ja tulevaisuudessa mikään nykyisistä elävistä olevaisista ei pysy, ja joitakin toisia eläviä olevaisia tulee olemassaoleviksi. Sama koskee kaikkia elottomia olevaisia.

Kaikki elävät ja elottomat olevaiset, esim. elementtirauta ja kiviyhdisteet sekä luu, ja kaikki hiukkaset muuttuvat aina, eli vanhat katoavat, ja muita tulee olevaksi. Kun aineen erityispiirteet, jotka tulevat olevaksi ja niiden aineiden, jotka katoavat, erityispiirteet, ovat samanlaisia, ihminen, joka ei pysty huomaamaan tätä muutosta, olettaa, että aine on aina olemassa. Esimerkki tästä nähdään elokuvassa, jossa erilainen kuva tulee silmän eteen tietyin lyhyin väliajoin; mutta katsojat eivät pysty huomaamaan tätä, ja olettavat, että sama kuva liikkuu näytöllä. Kun paperinpala palaa ja siitä tulee tuhkaa, sanomme, että paperi katosi ja tuhkat tulivat olevaiseksi, koska huomaamme tämän muutoksen. Kun jää sulaa, sanomme, että jää katosi ja vesi tuli olevaiseksi. Kirjan **Sharh al-'Aqâ'id** alussa on kirjoitettu: "Koska kaikki olevaiset ilmaisevat Allâhu ta'âlâ'n olemassaoloa, kaikkia luotuja kutsutaan nimellä **'âlam**. Myös jokaista samantyyppisten olevaisten luokkaa kutsutaan nimellä 'âlam, esimerkiksi ihmisten 'âlam, enkeleiden 'âlam, eläinten 'âlam, elottomien 'âlam. Tai jokaista objektia kutsutaan nimellä 'âlam." Kirjan **Sharh al-Mawâqif**:[82]441. sivulla kirjoitetaan

[82] [1] Sayyid Sherif Alî Jurjânî, kirjan **Sharh-i Mawâqif** kirjoittaja kuoli Shirazissa vuonna 816 [1413 A.D.]. Kirja itsessään on sharh (selitys) teokselle **Mawâqif**, jonka puolestaan kirjoitti Qâdî'Adûd 'Abd-ur-Rahmân bin Ahmad 'Alâ'uddîn Îjî 'rahmatullâhi 'alaih' (700 A.D., Îj, Shîrâz – 756 [1354 A.D.]). Hän kirjoitti lyhennetyn version hänen omasta

"Alam on **hâdith**, eli kaikki on luotua. Toisin sanoin, niistä tuli olevaisia sen jälkeen kun ne olivat olleet olemattomia. [Ja olemme selittäneet yllä, että kaikki luodut tulevat aina olevaisiksi toinen toisistaan.] Sekä aineiden materia että erityispiirteet ovat hâdith. Tästä aiheesta on olemassa neljä eri uskomusta:

1) Muslimeiden, juutalaisten, kristittyjen ja tulenpalvojien (taikurit) mukaan, sekä aineiden materia että erityispiirteet ovat hâdith.

2) Aristoteleen ja häntä seuraavien filosofien mukaan sekä aineiden materia että erityispiirteet ovat ikuisia. He sanoivat, että ne eivät olleet tulleet olevaiseksi tyhjästä ja että ne ovat aina olleet olemassa. Moderni kemia todistaa positiivisesti, että tämä väite on väärä. Henkilö, joka uskoo tai sanoo niin, menee pois islamista ja hänestä tulee epäuskoinen. Myös Ibn Sînâ[83] (Avicenna) ja Muhammad Fârâbî (k. Damaskos, 339 A.H. [950]) sanoivat niin.

3) Aristotelestä edeltävien filosofien mukaan materia on ikuista mutta erityispiirteet ovat hâdith. Nykyisin suurella osalla tutkijoista on tämä väärä usko.

4) Kukaan ei ole sanonut, että materia on hâdith ja että erityispiirteet ovat ikuisia. Calinos ei pystynyt päättämään minkään näistä neljästä tyypistä puolesta."

Muslimit todistavat useilla tavoilla, että materia ja sen erityispiirteet ovat hâdith. Ensimmäinen tapa pohjautuu siihen tosiasiaan, että materia ja kaikki sen erityispiirteet muuttuvat aina. Jokin, joka muuttuu, ei voi olla ikuinen; sen tulee olla hâdith, koska jokaisen aineen prosessi, kun se tulee olevaiseksi sitä edeltävästä, ei voi mennä niin kauas taaksepäin kuin ikuiseen menneisyyteen. Näillä muutoksilla tulee olla alku, eli jotkut alkuaineet on täytynyt luoda tyhjästä. Ellei alkuainetta olisi luotu tyhjästä, se tarkoittaisi sitä, että jos periytymisprosessissa, jossa aine olisi lähtöisin toisesta sitä edeltävästä aineesta, mentäisiin kauas taaksepäin ikuiseen menneisyyteen, siellä ei voisi olla alkua tilanteelle, jossa aineet tulevat olevaisiksi toisistaan, eikä mitään ainetta voisi olla olemassa tänä päivänä. Aineiden nykyinen olemassaolo ja se, että ne ovat peräisin toinen toisistaan, osoittaa sen tosiasian, että ne ovat

kirjastaan ja antoi sille nimen **Jewâhîr**, ja myöhemmin Shems-addîn Fenârî 'rahmatullâhi 'alaih' (751 A.H. – 834 [1431 A.D.]) kirjoitti selityksen lyhennettyyn versioon.

[83] Ibni Sînâ Husain kuoli vuonna 428 [1037 A.D.].

moninkertaistuneet alkuaineista, jotka luotiin tyhjästä. Lisäksi kiven, joka putoaa taivaalta, ei voida sanoa tulleen äärettömyydestä, äärettömästä avaruudesta (äärettömyys) tai ajasta (ikuisuus), koska nämä sanat tarkoittavat 'ettei ole alkua tai sidosta.' Äärettömyydestä tuleminen, tulee siten tarkoittamaan tulemista olemattomuudesta, ja jonkin, jonka on sanottu tulleen äärettömyydestä, ei olisi pitänyt tulla lainkaan. Olisi tietämätöntä ja järjetöntä sanoa, "Se tulee äärettömyydestä." Samoin, ihmiset, jotka lisääntyvät toinen toisistaan, eivät voi tulla ikuisuudesta. Heidän on täytynyt lisääntyä alussa ensimmäisen miehen kanssa, joka luotiin tyhjästä. Jos ensimmäistä miestä ei olisi luotu tyhjästä ja ihmisten lisääntyminen toinen toisistaan olisi tullut ikuisuudesta, yhtäkään ihmistä ei olisi olemassa tänä päivänä. Tilanne on sama jokaisen olevaisen kohdalla. Olisi tietämätöntä ja yhteensopimatonta järjen sekä tieteen kanssa sanoa, "Niin se on tullut ja niin se tulee menemään. Aineissa tai toisistaan peräisin olevissa olevaisissa ei ollut alkuainetta, joka luotiin tyhjästä." Muutos ei osoita, että jokin on ikuinen, mutta se osoittaa, että se on luotu tyhjästä; eli se ei osoita **Wâjib al-wujûd**'n olemisen laatua vaan, että jokin on **mumkin al-wujûd**.

Kysymys: "'Alamin luoja Itse ja Hänen ominaisuutensa ovat ikuisia. Koska Hänen ominaisuutensa 'Luovuus' on ikuinen, eikö 'âlamin tule olla myös ikuinen?"

Vastaus: Todistamme aina sitä tosiasiaa, että Luoja, joka on ikuinen, vaihtaa aineita ja hiukkasia useiden välineiden tai syiden kautta; tämä tarkoittaa, että Hän tuhoaa niitä ja luo uusia niiden tilalle. Ikuinen Luoja luo mitä tahansa Hän haluaa; tämä tarkoittaa, että Hän luo aina aineita toisistaan. Aivan kuten Hän luo jokaisen 'âlamin, jokaisen aineen ja jokaisen hiukkasen joidenkin välineiden ja syiden kautta, samoin Hän voi luoda niitä ilman mitään syytä tai välineitä milloin tahansa Hän haluaa.

Henkilö, joka uskoo, että olevaiset ovat hâdith, uskoo myös, että ne tullaan tuhoamaan uudelleen. On ilmiselvää, että olevaiset, jotka luotiin yhdellä kertaa oltuaan olemattomia, voivat tulla jälleen olemattomiksi. Näemme nyt, että monet olevaiset lakkaavat olemasta tai muuttuvat sellaiseen muotoon, jossa ne eivät pysty vaikuttamaan aistielimiimme.

Muslimina oleminen edellyttää uskomista siihen tosiasiaan, että aineet ja objektit ja kaikki olevaiset luotiin tyhjästä, ja että ne lakkaavat jälleen

olemasta. Olemme nähneet, että aineet ovat tulleet olemassaoleviksi oltuaan olemattomia ja lakanneet jälleen olemasta; tämä tarkoittaa sitä, että niiden muodot ja ominaisuudet ovat kadonneet. Kun objektit lakkaavat olemasta, niiden aineet jäävät jäljelle. Kuitenkaan, kuten selitimme yllä, nämä aineet eivät ole myöskään ikuisia; ne luotiin todella kauan sitten Allâhu ta'âlân toimesta, ja Hän tulee tuhoamaan ne jälleen, kun maailmanloppu tulee. Nykypäivän tieteellinen tieto ei estä meitä uskomasta tähän tosiasiaan. Se, ettei usko siihen, tarkoittaa tieteen panettelua ja osoittaa vihamielisyyttä islamia vastaan. Islam ei torju tieteellistä tietoa. Se torjuu uskonnollisen tiedon oppimisen sekä palvontaan liittyvien velvollisuuksien laiminlyömisen. Tieteellinen tieto ei myöskään kiellä islamia. Päinvastoin se vahvistaa ja todentaa sen. Koska 'âlam on hâdith, sillä tulee olla luoja, joka loi sen tyhjästä, koska, kuten olemme selittäneet yllä, mikään tapahtuma ei voi tapahtua itsestään. Nykyisin tehtaissa valmistetaan tuhansia lääkkeitä, kodinkoneita, teollisia ja kaupallisia tavaroita, sähkölaitteita ja aseita. Suuri osa niistä tuotetaan monimutkaisten laskelmien kautta ja satojen testien jälkeen.

Sanovatko he, että edes yksi niistä tuli olemassaolevaksi itsestään? Ei, he sanovat, että ne on tehty tietoisesti ja harkinnanvaraisesti ja että joka ikinen niistä vaatii tekijän; silti he väittävät, että miljoonat aineet, jotka liittyvät eläviin ja elottomiin ja vastikään löydetyt asiat ja tapahtumat, rakenteet, jotka ovat vielä tuntemattomia, olivat vahingossa itse tuotettuja. Mitä tämä voisi olla, ellei tekopyhyyttä, röyhkeää itsepäisyyttä tai silkkaa idiotismia? On selvää, että on olemassa vain yksi Luoja, joka tekee jokaisen aineen ja liikkeen olemassaolosta mahdollista.

Tämä luoja on **Wâjib alwujûd**, mikä tarkoittaa sitä, ettei hän tullut olevaiseksi oltuaan olematon; Hänen tulee olla välttämättä ollut olemassa ikuisesti. Hän ei tarvitse mitään Hänen olemassaololleen. Jos hän ei olisi välttämättä ollut olemassa ikuisesti, Hän olisi ollut mumkin al-wujûd, tai hâdith, luotu kuten 'âlam on; kuten luotu, Hänet olisi luotu tyhjästä tai muutosten kautta, toisesta luodusta, jonka myös olisi täytynyt olla toisen luojan luoma, jolloin olisi vättämättä tarvittu ääretön määrä luojia; jos ajattelemme samalla tavalla kuin olemme selittäneet yllä, että muutokset luoduissa eivät voi olla äärettömiä, voidaan ymmärtää, että ei voi olla olemassa ääretöntä määrää luojia ja että luomisen aloitti ensimmäinen ja ainoa luoja. Sillä, jos luojien luomisessa toinen toisensa jälkeen oltaisiin palattu ikuisuuteen, ei

olisi ollut luojaa, jolla aloittaa, eikä luojaa olisi olemassa. Tästä syystä ensimmäinen luomaton luoja on kaikkien luotujen Ainutlaatuinen Luoja. Ei ole luojaa ennen tai jälkeen Häntä. Luojaa ei ole luotu. Hän on aina olemassa. Jos Hän lopettaisi olemassa olemisen hetkeksi, kaikki luodut lopettaisivat myös olemassa olemisen. Wâjib al-wujûd ei tarvitse mitään missään suhteessa. Hänen, joka on luonut maan, taivaat, atomit ja elävät olennot tällaisessa säännöllisessä ja laskelmoidussa järjestyksessä, pitää olla kaikkivoipainen, kaikkitietävä, kykenevä luomaan kerralla mitä tahansa Hän haluaa, ja tulisi olla yksi, mutta Hänessä ei tulisi olla muutosta. Jos Hänen voimansa eivät olisi äärettömät, jos Hän ei olisi kaikkitietävä, Hän ei olisi ollut kykenevä luomaan luotuja tällaisessa säännöllisessä ja laskelmoidussa järjestyksessä. Jos olisi ollut enemmän kuin yksi luoja, ja kun heidän toiveensa jonkin luomisesta eivät olisi olleet samanlaisia, ne, joiden toiveet olisi jätetty tekemättä, eivät olisi olleet luojia ja asiat, jotka olisi luotu, olisivat olleet kaikki sekaisin. Lisätietojen saamiseksi luethan arabiankielisen ja turkinkielisen selityksen ’Alî Ûshî’n (k. 575 A.H. [1180]) teokseen **Qasîdat al-Amâlî**.

Luojassa ei esiinny muutosta. Ennen universumin luomista Hän oli sama kuin Hän on nyt. Kuten Hän loi kaiken tyhjästä, samoin Hän aina ja edelleen luo kaiken; muutoin, mikä tahansa muutos osoittaisi, että jokin on luoja ja että jokin olisi luotu tyhjästä. Olemme selittäneet yllä, että Hän on aina olemassa, eikä koskaan lakkaa olemasta olemassa. Tästä syystä Hänessä ei esiinny muutosta. Kuten luodut tarvitsivat Häntä alunperin niiden luomisessa, samoin ne tarvitsevat Häntä jokaisena hetkenä. Hän yksin luo kaiken, saa aikaan jokaisen muutoksen. Hän luo kaiken välineiden kautta siten, että ihmiset voivat selviytyä ja olla sivistyneitä, ja siten, että kaikki on järjestyksessä. Kuten Hän luo syyt, samoin Hän luo voiman, vaikutuksen syiden taustalla.

Ihminen ei voi luoda mitään. Ihmisen tehtävänä on ainoastaan olla väline, niissä syissä, jotka vaikuttavat aineisiin. Syödä, kun on nälkä, ottaa lääke, kun on sairas, sytyttää tulitikku kynttilän valaisemiseksi, kaataa happoa sinkkiin vedyn saamiseksi, sekoittaa kalkki saveen ja kuumentaa seosta sementin valmistamiseksi, ruokkia lehmä maidon saamiseksi, rakentaa vesivoimala sähkön tuottamiseksi ja rakentaa mikä tahansa tehdas, ovat kaikki esimerkkejä välineenä toimimisesta, syitä käyttämällä niin, että Allâhu ta’âlâ luo uusia asioita. Ihmisen tahto ja voima ovat myös Hänen luomiaan välineitä. Ja ihmiset ovat Allâhu ta’âlâ’n luomisen väli-

neita. Allâhu ta'âlâ haluaa luoda tällä tavoin.

Kuten on nähty, olisi tietämätön, absurdi sana, joka ei sovi yhteen järjen ja tieteen kanssa, sanoa, "Se ja se luotiin," tai "Me loimme." Ihmisten tulee rakastaa ainutlaatuista Luojaa, joka luo heidät, saa heidät jäämään eloon ja luo sekä lähettää asiat, jotka he tarvitsevat. Heidän tulisi olla Hänen palvelijoitaan ja orjiaan. Tämä tarkoittaa sitä, että jokaisen luodun tulee palvella ja totella ja kunnioittaa Häntä. Tästä tosiasiasta on kirjoitettu laajasti kirjeessä, joka on nykyisen kirjan johdannossa. Hän Itse ilmoitti, että tämän Wâjib al-wujûd'in, tämän Jumaluuden, tämän Jumalan, joka on Yksi, nimi on **Allah**. Ihmisillä ei ole oikeutta vaihtaa Hänen Nimeään, jonka Hän Itse teki tiettäväksi. Teko, joka on tehty ilman, että sen tekemiseen on ollut oikeus, olisi erittäin väärä, inhottava teko.

Kristityt ja heidän pappinsa uskovat, että on olemassa kolme luojaa. Väitteet, jotka olemme esitelleet yllä paljastavat sen tosiasian, että on vain yksi luoja ja että kristittyjen sekä pappien tarjoamat väitteet ovat vääriä ja harhaoppisia.

Kun tieto on mennyt, islam on myös mennyt;

Siksi, tästä paheksunnasta, jota kutsumme tietämättömyydeksi,

meidän tulisi yrittää estää itsemme, maailmanlaajuisesti.

Puuttuukö äskettäisestä katastrofista vielä neuvoja?

Voisitko vain ajatella, mitä tuo ennustus on maksanut!

Aivosi sulaisivat, kyyneleet sen seerumeineen korvattaisiin!

Mitä äskettäiset tapahtumat kertovat, Toivon, että tiedät!

Kansakunta tuhoutuu, elleivät he toivu!

Sillä uusi järistys tuskin olisi kärsivällinen.

Sillä nukkuminen tällä kertaa tarkoittaisi kuolemaa, ilman korvausta!

Korjaa moraalinen käytöksesi, ja sukella tieteeseen;

Sotajoukko atomipommeilla ja hurskailla taistelijoilla!

Heidän tulisi olla pitkälle kehittyneitä islamissa ja sodankäynnissä;

Nämä kaksi, yhdistettynä, toisivat kansakunnalle rauhan.

"SALAFIYYA"

Kerromme heti alussa, että Ahl as-Sunnan 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în' oppineiden kirjoittamat kirjat eivät mainitse mitään "Salafiyyan"- ja "Salafiyya-madhhabin" nimissä. Nämä nimet, jotka lâmadhhabî keksi myöhemmin, ovat levinneet turkkilaisten keskuudessa lâ-madhhabîen kirjojen kautta, jotka on käännetty arabiasta turkiksi tietämättömien uskonnon miesten toimesta. Heidän mukaansa: "Salafiyya on madhhabin nimi, jota kaikki sunnit ovat seuranneet ennen kuin Ash'ariyyan ja Mâturîdiyyan madhhabit perustettiin. He olivat Sahâban ja Tâbi'înin seuraajia. Salafiyya madhhab on Sahâban, Tâbi'înin ja Taba at-Tâbi'înin madhhab. Neljä suurta imaamia kuuluivat tähän madhhabiin.

Ensimmäinen kirja, joka puolusti Salafiyya madhhabia, oli **Fiqh al-akbar**, jonka oli kirjoittanut al-Imâm al-a'zam. Al-Imâm al-Ghazâlî kirjoitti kirjassaan **Iljâm al-awâm 'ani-l-kalâm**, että Salafiyya madhhabilla oli seitsemän olennaista asiaa. Mutaakhirîn (niiden, jotka tulivat myöhemmin) 'ilm al-kalâm alkoi al-Imâm al-Ghazâlîsta. Opiskeltuaan varhaisen kalâmin 'ulamâ'n madhhabeita ja islamilaisten filosofien ajatuksia, al-Imâm al-Ghazâlî muutti 'ilm al-kalâmin metodeita. Hän lisäsi filosofisia aiheita 'ilm al-kalâmiin näkökannalla niiden kumoamiseksi. Ar-Râdî ja al-Âmidî liittivät kalâmin ja filosofian ja tekivät niistä tiedon haaran. Ja al-Beydâwî teki kalâmista ja filosofiasta erottamattomia.

Mutaakhirînin 'ilm al-kalâm esti Salafiyya madhhabin leviämisen. Ibn Taimiyya ja hänen opetuslapsensa Ibn al-Qayyim al-Jawziyya yrittivät rikastuttaa Salafiyya madhhabia, mikä myöhemmin hajosi kahteen osaan; aikaiset Salafit eivät menneet yksityiskohtiin koskien Allâhu ta'âlân ominaisuuksia tai mutashâbihin nass'ia. Myöhäisemmät Salafit olivat kiinnostuneita niistä yksityiskohtaisesti. Tästä tapauksesta tulee melko silmiinpistävä myöhempien Salafien, kuten Ibn Taymiyya ja Ibn al-Qayyim al-Jawziyya, kohdalla. Aikaisia ja myöhempiä Salafeita kutsutaan yhdessä nimellä **Ahl as-Sunnat al-khâssa**. Kalâmin miehet, jotka kuuluvat Ahl as-Sunnaan tulkitsivat osaa nass'ista, mutta Salafiyya vastusti sitä. Sanoessaan, että Allahin kasvot ja Hänen tulemisensa ovat erilaisia kuin ihmisten kasvot ja heidän tulemisensa, Salafiyya eroaa Mushabbihasta."

Ei ole oikein sanoa, että **al-Ash'arîn** ja **al-Mâturîdîn** madhhabit perustettiin myöhemmin. Nämä kaksi suurta imâmia selittivät i'tiqâdin ja îmânin tietoa, jonka oli välittänyt Salaf as-sâlihîn, järjestivät sen luokkiin ja julkaisivat sen tekemällä siitä ymmärrettävää nuorisolle. Al-Imâm al-Ash'arî oli Imâm ash-Shâfi'î'n opetuslasten ketjussa. Ja al-Imâm al-Mâturîdî oli upea lenkki al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfan opetuslasten ketjussa. Al-Ash'arî ja al-Mâturîdî eivät lähteneet ulos heidän mestareidensa yleisestä Madhhabista; he eivät perustaneet uusia Madhhabeita. Näillä kahdella ja heidän opettajillaan sekä neljän Madhhabin imâmeilla oli yksi yhteinen Madhhab; Madhhab uskossa, joka tunnetaan hyvin nimellä **Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a**. Tämän ryhmän ihmisten uskonkäsitykset ovat samat kuin Sahâbat al-kirâmin, Tâbi'în'in ja Taba' at-Tâbi'în'in uskonkäsitykset. Kirja, **Fiqh al-akbar**, jonka on kirjoittanut al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, puolustaa Ahl as-Sunnan Madhhabia. Sana 'Salafiyya' ei esiinny tässä kirjassa tai al-Imâm al-Ghazâlî'n teoksessa **Iljâm Al-awâm 'ani-l-kalâm**. Nämä kaksi kirjaa ja **Qawl al-fasl**,[84] yksi kirjan **Fiqh al-akbar** selityksistä, opettaa Ahl as-Sunnan Madhhabia ja vastaa harhaoppisille ryhmille sekä filosofeille. Al-Imâm al-Ghazâlî kirjoittaa kirjassaan **Iljâm alawâm**:

"Tässä kirjassa ilmoitan, että Salaf Madhhab on oikea ja moitteeton. Selitän, että ne, jotka kääntyvät pois tästä Madhhabista, ovat bid'an haltijoita. Salaf Madhhab tarkoittaa Sahâbat al-kirâmin ja Tâbi'în'in Madhhabia. Tämän Madhhabin perusehtoja on seitsemän." Kuten nähdään, kirja **Iljâm** kirjoittaa 'Salaf' Madhhabin seitsemän perusehtoa. Jos sanottaisiin, että ne ovat "Salafiyyan" perusehtoja, se tarkoittaisi kirjan kirjoituksen vääristämistä ja al-Imâm al-Ghazâlîn herjaamista. Kuten kaikissa Ahl as-Sunnan kirjoissa, on kirjoitettu alamerkinnöissä 'Salaf' ja 'Khalaf' kappaleessa, joka käsittelee "Todistamista" kirjassa **Durr al-mukhtâr**, erittäin arvokas Fiqhin kirja: "Salaf on lisänimi Sahâballe ja Tâbi'în'ille. Heitä kutsutaan myös nimellä **Salaf as-sâlihîn**. Ja Ahl as-Sunnan 'ulamâ'aa, joka seurasi Salaf as-sâlihînia, kutsutaan nimellä **'Khalaf.'**" Al-Imâm al-Ghazâlî, al-Imâm ar-Râdî ja al-Imâm al-Beydâwî, joita koko Tafsîrin 'ulamâ' rakasti ja kunnioitti ennen kaikkia muita, olivat Salaf as-sâlihînin Madhhabissa. Bid'an ryhmät, jotka ilmestyivät heidän aikanaan, yhdistivät 'ilm al-kalâ-

[84] Kirjat **Fiqh al-akbar**, **Iljâm** ja **Qawl al-fasl** on tuotettu uudelleen Hakîkat Kitâbevin toimesta Istanbulissa.

min filosofiaan. Itse asiassa he perustivat îmâninsa filosofiaan. Kirja **al-Milal wa-n-nihal** tarjoaa yksityiskohtaista tietoa noiden harhaoppisten ryhmien uskontunnustuksesta. Puolustaessaan Ahl as-Sunnan Madhhabia noita korruptoituneita ryhmiä vastaan ja todistaessaan vääriksi heidän harhaoppisia ajatuksiaan, nämä kolme imâmia antoivat laajoja vastauksia heidän filosofialleen. Näiden vastausten antaminen ei tarkoita filosofian yhdistämistä Ahl as-Sunnan Madhhabiin. Päinvastoin, he puhdistivat tietoa kalâmista filosofisista ajatuksista, joita siihen oli interpoloitu. Al-Beydâwî'n teoksessa tai **Shaikh-zâdan** tafsîrissa, sen arvokkaimmassa selityksessä, ei ole ainuttakaan filosofista ajatusta tai filosofista metodia.

On erittäin ilkeää panettelua sanoa, että nämä jalot imâmit ammensivat filosofiasta. Tämä stigma liitettiin ensimmäistä kertaa Ahl as-Sunnan 'ulamâ'an Ibn Taymiyyan toimesta hänen kirjassaan **al-Wâsita**. Lisäksi, lausunto, jonka mukaan Ibn Taymiyya ja hänen opetuslapsensa Ibn al-Qayyim al-Jawziyya yrittivät rikastuttaa Salafiyya madhhabia, paljastaa erittäin tärkeän ydinkohdan, jossa ihmiset, jotka ovat oikealla tiellä ja ne, jotka ovat hairahtuneet virheeseen, eroavat toisistaan. Ennen noita kahta ihmistä ei ollut olemassa madhhabia, jota kutsutaan nimellä "Salafiyya," eikä edes sanaa 'Salafiyya'; kuinka heidän olisi voinut sanoa yrittäneen rikastuttaa sitä?

Ennen noita kahta oli olemassa vain yksi oikea Madhhab, Salaf as-sâlihînin Madhhab, joka oli nimetty nimellä **Ahl as-Sunna wa-l-Jamâ'a**. Ibn Taymiyya yritti vääristää tätä oikeaa Madhhabia ja keksi monta bid'aa. Kirjojen, sanojen, nykyajan lâmadhhabîn ihmisten harhaoppisten korruptoituneiden ajatusten ja uskonnon uudistajien lähteenä on vain Ibn Taymiyyan keksimät bid'at. Pettääkseen muslimeita ja vakuuttaakseen nuoret siitä, että heidän harhaoppinen tiensä oli paras tie, nämä harhaoppiset keksivät kamalan juonen; he muokkasivat nimen "Salafiyya" termistä "Salaf as-sâlihîn", jotta he saattaisivat vahvistaa Ibn Taymiyya'n bid'at ja korruptoituneet ajatukset ja kuljettaa nuorison hänen vanaveteensä; he liittivät filosofian ja bid'aan stigmat islamilaisiin oppineisiin, jotka ovat Salaf as-sâlihînin seuraajia, ja syyttivät heitä poikkeamisesta heidän keksitystä nimestään Salafiyyasta; he arvostivat Ibn Taymiyyaa mujtahidina, sankarina, joka elvytti Salafiyyan. Itse asiassa Ahl as-Sunnan oppineet 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în', jotka ovat oppineiden, joita kutsutti-

in nimellä Salaf as-sâlihîn, edeltäjiä, puolustavat Ahl as-Sunnan i'tiqâdin opetuksia, jotka olivat Salaf as-sâlihînin Madhhab, ja kirjoissa, jotka he olivat kirjoittaneet ylös meidän aikaamme mennessä ja joita he kirjoittavat yhä nykyyän, he ilmoittavat, että Ibn Taymiyya, ash-Shawkânî ja vastaavat ovat hairahtuneet Salaf as-sâlihînin tieltä ja ovat ajaneet muslimeita kohti kadotusta ja Helvettiä.

Ihmiset, jotka lukevat kirjoja **at-Tawassuli bi-n-Nabî wa bi-ssâlihîn**, **Ulamâ' al-muslimîn wa 'l-mukhâlifûn**, **Shifâ' as-siqam** ja sen esipuhetta, **Tathîr al-fu'âd min danasi-l-i'tiqâd**, tajuavat, että korruptoituneiden uskomusten, joita kutsutaan nimellä "uusi Salafiyya", keksijät johtavat muslimeita kohti kadotusta ja tuhoavat islamia sen sisältä käsin.

Nykyään jotkut suut käyttävät usein 'Salafiyya'-nimeä. Jokaisen muslimin tulisi tietää erittäin hyvin, että islamissa ei ole mitään nimellä Salafiyyan madhhab, vaan siinä on vain **Salaf as-sâlihînin**, jotka olivat muslimeita kahtena ensimmäisenä islamilaisena vuosisatana, joita ylistettiin hadîth sherîfissa, Madhhab. Islamilaisia oppineita, jotka elivät kolmannella ja neljännellä (islamin) vuosisadalla, kutsuttiin nimellä **Khalaf as-sâdiqîn**. Näiden kunniallisten ihmisten i'tiqâdia kutsutaan nimellä **Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a'n Madhhab**. Tämä on îmânin, uskon periaatteiden Madhhab. Sahâbat al-kirâmin ja Tâbi'în'in îmân oli sama. Heidän uskomuksissaan ei ole eroa. Nykyään suurin osa muslimeista maan päällä kuuluu Ahl as-Sunnan Madhhabiin. Kaikki seitsemänkymmentäkaksi harhaoppista bid'an ryhmää ilmestyi toisen islamin vuosisadan jälkeen. Joidenkin niiden perustajat elivät aiemmin, mutta vasta Tâbi'în'in jälkeen heidän kirjansa kirjoitettiin ja he esiintyivät ryhmissä ja uhmasivat Ahl as-Sunnaa.

Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' toi Ahl as-Sunnan uskomukset. Sahâbat al-kirâm saivat nämä îmânin opetukset suoraan lähteeltä. Ja Tâbi'în Izâm, vuorollaan, oppi nämä opetukset Sahâbat al-kirâmilta. Ja heiltä oppivat heidän seuraajansa; siten Ahl as-Sunnan opetukset saavuttivat meidät siirtymällä eteenpäin ja tawâturien kautta. Näitä opetuksia ei voi tutkia päättelemällä. Älykkyys ei voi muuttaa niitä ja auttaa vain ymmärtämään niitä. Se tarkoittaa, että älykkyys on välttämätöntä niiden ymmärtämiseksi, ja sen käsittämiseksi, että ne ovat oikeassa ja niiden arvon tietämiseksi. Kaikki Hadîthin oppineet pitäytyvät Ahl as-Sunnan uskomuksissa.

Neljän Madhhabin imâmit olivat myös teoissaan tässä Madhhabissa. Myös al-Mâturîdî ja al-Ash'arî, kaksi meidän uskomustemme Madhhabimme imâmia, olivat Ahl as-Sunnan Madhhabissa. Molemmat näistä imâmeista julisti tätä Madhhabia. He puolustivat aina tätä Madhhabia harhaoppisuutta vastaan ja materialisteja vastaan, jotka olivat juuttuneet antiikin kreikkalaisen filosofian soihin. Vaikka he olivat aikalaisia, he elivät erilaisissa paikoissa ja ajattelutavat sekä vihollisten, joita he joutuivat kohtaamaan, kohtelu oli erilaista, joten käytetyt puolustusmetodit ja näiden kahden suuren Ahl as-Sunnan oppineen antamat vastaukset olivat erilaisia. Mutta tämä ei tarkoita, että he olisivat kuuluneet eri Madhhabeihin.

Sadattuhannet syvästi oppineet tutkijat ja Awliyâ, joka tuli näiden kahden korkeasti oppineen imâmin jälkeen, opiskelivat heidän kirjojaan ja totesivat yhteisymmärryksessä, että he molemmat kuuluivat Ahl as-Sunnan Madhhabiin. Ahl as-Sunnan oppineet ottivat nassin ulkopuolisiin merkityksiinsä. Tämä tarkoittaa, että he antoivat Koraanin jakeille ja hadîtheille niiden ulkoisia merkityksiä, eivätkä selittäneet pois (ta'wîl) nassia tai muuttaneet näitä merkityksiä, ellei ollut darûra tehdä niin. Ja siten he eivät koskaan tehneet mitään muutoksia heidän persoonallisella tietämyksellään tai mielipiteillään. Mutta ihmiset, jotka olivat harhaoppisissa ryhmissä ja lâ-madhhabî, eivät epäröineet muuttaa îmânin ja 'ibâdâtin opetuksia siten kuin he olivat oppineet kreikkalaisilta filosofeilta ja valetiedemiehiltä, jotka olivat islamin vastustajia. Kun ottomaanien, jotka olivat islamin vartijoita ja Ahl as-Sunnan oppineiden palvelijoita, valtio liukeni antaen periksi vapaamuurareiden, lähetystyöntekijöiden ja brittiläisen valtakunnan ilkeälle politiikalle, jotka mobilisoivat kaikki materiaaliset voimansa, vuosisatojen suunnitelmille, lâ-madhhabî tarttui tilaisuuteen. Pirullisilla valheilla ja juonitteluilla he alkoivat hyökätä Ahl as-Sunnaa vastaan ja hajottaa islamia sisältä käsin, erityisesti maissa, kuten Saudi Arabia, jossa Ahl as-Sunnan oppineiden ei ole sallittua puhua vapaasti. Mittaamaton määrä kultaa, joka jaettiin Wahhâbeille, auttoi tätä aggressiota leviämään kaikkialle maailmaan. Kuten ymmärretään raporteista Pakistanista, Intiasta ja Afrikan maista, joillekin uskonnon miehille, joilla on vain vähän uskonnollista tietoa, eikä Allahin pelkoa, annetaan virkoja ja kerrostaloasuntoja vastineena siitä, että he tukevat näitä hyökkääjiä. erityisesti heidän petoksensa pettää nuoria ja vieraannuttaa heidät Ahl as-Sunnan Madhhabista hankkien heille noita inhottavia etuja.

Yhdessä kirjassa, jonka he kirjoittivat johtaakseen opiskelijoita kouluissa sekä muslimeiden lapsia harhaan, kirjailija sanoo: “Olen kirjoittanut tämän kirjan poistaakseni madhhabien kiihkoilua ja auttaakseni jokaista elämään rauhanomaisesti madhhabeissaan.” Tämä mies tarkoittaa, että ratkaisu madhhabien kiihkoilun eliminoimiseen on hyökätä Ahl as-Sunnaa vastaan ja vähätellä Ahl as-Sunnan oppineita. Hän työntää tikaria islamiin ja sitten sanoo, että hän tekee niin, jotta muslimit eläisivät rauhassa. Toisessa kirjan kohdassa hän sanoo: “Jos ajatteleva ihminen osuu oikeaan ajattelussaan, hänet palkitaan kymmenkertaisesti. Jos hän ei osu, hän saa yhden palkkion.” Samoin, jokainen, ei ole väliä, jos hän on kristitty tai monijumalainen, palkitaan hänen jokaisesta ajatuksesta; ja hän saa kymmenen thawâbia hänen oikeista ajatuksistaan!

Katso, kuinka hän muuttaa profeettamme ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ hadîth ash-sherîfia, ja kuinka hän tekee temppuja! Hadîth ash-sherîf toteaa: **“Jos mujtahid osuu oikeaan, kun hän uuttaa sääntöjä âyat kerîmasta tai hadîth-i-sherîfista, hänelle annetaan kymmenen thawâbia. Jos hän on väärässä, hänelle annetaan yksi thawâb.”** Hadîth ash-sherîf osoittaa, että näitä thawâbeja ei anneta kaikille, jotka ajattelevat, vaan islamilaisille oppineille, jotka ovat saavuttaneet ijtihâdin tason, ja ettei niitä anneta hänelle hänen jokaisesta ajatuksestaan, vaan hänen työstään hänen uuttaessaan sääntöjä Nassista. Koska hänen työnsä on ’ibâdaa.

Kuten mikä tahansa muu ’ibâda, siitäkin annetaan thawâb. Salaf as-sâlihînin ja mujtahid-oppineiden, jotka olivat heidän seuraajiaan, aikana, eli islamin neljännen vuosisadan loppuun saakka, milloin tahansa tuli uusi asia elämänstandardien ja -olosuhteiden muuttumisen seurauksena, mujtahid-oppineet työskentelivät päivin ja öin ja ratkaisivat kuinka asia tulee käsitellä neljän lähteen perusteella, joita kutsuttiin nimellä **al-adillat ash-Shar’iyya**, ja kaikki muslimit suorittivat siihen liittyvät käytäntönsä seuraten heidän Madhhabinsa imâmin johtopäätöstä. Ja niille suurille oppineille, jotka tekivät niin, annettiin kymmenen thawâbia tai yksi.

Neljännen vuosisadan jälkeen ihmiset jatkoivat näiden mujtahidien johtopäätösten seuraamista. Koko tänä pitkänä aikana yksikään muslimi ei ollut hukassa tai dilemmassa sen suhteen kuinka toimia. Ajan mittaan yhtäkään oppinutta tai muftîa ei koulutettu edes niin, että hän olisi saavut-

tanut ijtihâdin seitsemännen tason; tästä syystä nykyään meidän tulee oppia muslimeilta, jotka osaavat lukea ja ymmärtävät kirjoja, jotka ovat yhden sellaisen oppineen kirjoittamia, joka on yhdestä neljästä Madhhabista, sekä hänen käännöksistään, ja sopeuttaa 'ibâdâtimme ja päivittäinen elämämme niihin. Allâhu ta'âlâ julisti kaiken säännöt Qur'ân al-kerîmissa. Hänen jalo profeetta Muhammadinsa ''alaihis-salâm' selitti ne kaikki. Ja Ahl as-Sunnan oppineet, jotka oppivat ne Sahâbat al-kirâmilta, kirjoittivat ne kirjoihinsa. Nämä kirjat ovat olemassa nyt kaikkialla maailmassa.

Jokainen uusi käytäntö, joka tulee tapahtumaan missä tahansa maailman osassa Tuomiopäivään mennessä, voidaan kuvata yhdessä näiden kirjojen opetuksista. Tämä mahdollisuus on Qur'ân al-kerîmin **mu'jiza** ja islamilaisten oppineiden **karâma**. Mutta on oleellisen tärkeää oppia kysymällä oikealta sunnimuslimilta. Jos kysyt lâ-madhhabîn uskon mieheltä, hän johtaa sinua harhaan antaen sinulle vastauksen, joka ei sovi yhteen Fiqhin kirjojen kanssa. Olemme aiemmin selittäneet, kuinka nuoria petetään noiden lâ-madhhabîn tietämättömien toimesta, jotka ovat oleskelleet arabimaissa muutamia vuosia, oppineet puhumaan arabiaa, hukanneet röyhkeästi aikaansa viettäen huvien, nautintojen ja synnin tekemisen täyttämää elämää, ja sitten, saatuaan sinetöidyn paperin lâ-madhhabîilta, Ahl as-Sunnan viholliselta, menivät takaisin Pakistaniin tai Intiaan. Nuoret, jotka näkevät heidän väärennetyt tutkintotodistuksensa ja kuulevat heidän puhuvan arabiaa, ajattelevat, että he ovat uskonnollisia oppineita. He eivät kuitenkaan pysty edes ymmärtämään Fiqhin kirjaa. Ja he eivät tiedä mitään Fiqhin opetuksista kirjoissa. Itse asiassa, he eivät usko näihin uskonnollisiin opetuksiin; he kutsuvat niitä kiihkoiluksi.

Ennen vanhaan islamilaiset oppineet tarkistivat vastaukset heille tehtyihin kyselyihin Fiqhin kirjoista, ja antoivat kyselyihin löytämänsä vastaukset. Mutta lâ-madhhabîn uskonnon mies, joka on kykenemätön lukemaan tai ymmärtämään Fiqhin kirjaa, johtaa kyselijän harhaan sanomalla mitä tahansa ilmaantuu hänen tietämättömään päähänsä ja epätäydelliseen mieleensä, ja aiheuttaa sen, että hän menee Helvettiin. Se on tämä efekti, josta profeettamme 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' lausui: **"Hyvä oppinut on paras ihmiskunnasta. Huono oppinut on huonoin ihmiskunnasta."** Tämä hadîth-i-sherîf osoittaa, että Ahl as-Sunnan oppineet ovat ihmiskunnan parhaita, ja että lâ-madhhabît ovat ihmiskunnan huonoimpia, sillä en-

siksi mainitut johdattavat ihmisiä seuraamaan Rasûlullahia, eli johdattavat Paratiisiin, ja myöhemmin mainitut johdattavat heitä heidän harhaoppisiin ajatuksiinsa, eli Helvettiin.

Ustâd Ibn Khalîfa Alîwî, joka valmistui Jâmi' al-Azharin islamilaisesta yliopistosta, kirjoittaa kirjassaan **Aqîdat as-Salafi wa-lkhalaf**: "Kuten 'Allâma Abû Zuhra kirjoittaa kirjassaan **Târîkh almadhâhibi-l-Islâmiyya**, jotkut ihmiset, jotka erosivat Hanbalî Madhhabista neljännellä vuosisadalla hijran jälkeen, kutsuivat itseään nimellä **Salafiyyîn**. Abu-l-Faraj ibn al-Jawzî ja myös muut Hanbalî Madhhabin oppineet julistivat, että nuo Salafît eivät olleet Salaf as-sâlihînin seuraajia ja että he olivat bid'an haltijoita, kuuluen Mujassiman ryhmään, estivät tätä fitnaa leviämästä. Seitsemännellä vuosisadalla Ibn Taymiyya heilautti jälleen tätä fitnaa."[85] Lâ-madhhabî on omaksunut nimen 'Salafiyya' ja kutsuu Ibn Taymiyyaa '"suureksi Salafi-imâmiksi'.

Tämä sana pitää paikkansa yhdessä suhteessa, sillä termiä 'Salafî' ei ollut olemassa ennen häntä. Oli ollut olemassa Salaf as-sâlihîn, joiden Madhhab oli Ahl as-Sunna. Ibn Taymiyyan harhaoppisista uskomuksista tuli Wahhâbîen ja muiden lâ-madhhabîn ihmisten lähde. Ibn Taymiyya oli koulutettu Hanbalî Madhhabissa, eli hän oli ollut Sunnî. Kuitenkin hänen lisätessään tietoaan ja saavutettuaan fatwân tason, hän ryhtyi omavaraiseksi ja alkoi olettaa olevansa ylivertainen Ahl as-Sunnan oppineisiin verrattuna. Hänen tietonsa kasvaminen sai aikaan hänen harhaoppinsa. Hän ei ollut enää Hanbalî Madhhabissa, koska oleminen yhdessä neljästä Madhhabista edellyttää pitäytymistä Ahl as-Sunnan uskonkäsityksissä.

Henkilön, jolla ei ole Ahl as-Sunnan uskonkäsityksiä, ei voida sanoa olevan Hanbalî Madhhabissa. Lâ-madhhabî käyttää jokaisen mahdollisuuden panetellakseen Sunnîen uskonmiehiä omissa maissaan. Heillä on mahdollisuus turvautua kaikenlaisiin salajuoniin estääkseen Sunnî-kirjojen lukemisen ja Ahl as-Sunnan opetusten oppimisen. Esimerkiksi lâ-madhhabîin kuuluva henkilö sanoi mainitessaan oikean oppineen nimen, "Mitä tekemistä on farmaseutilla tai kemistillä uskonnollisen tiedon kanssa? Hänen tulee työskennellä omalla alallaan, eikä sekaantua meidän asioihimme."

[85] Tässä 340 sivun kirjassa, jossa on monta Salafeiden ja Wahhâbîen bid'aa, he panettelevat Ahl as-Sunnaa ja vastaukset heille on kirjoitettu yksityiskohtaiseti. Se painettiin Damaskoksessa vuonna 1398 A.H. [1978 A.D.].

Kuinka tietämätön ja idioottimainen väite! Hän ajattelee, että tiedemiehellä ei ole uskonnollista tietoa. Hän ei tiedä sitä tosiasiaa, että muslimitiedemiehet, jotka tarkkailevat Jumalallista Luomistyötä jokaisena hetkenä, ymmärtävät Luojan Täydelliset Ominaisuudet, jotka ovat näytteillä Luomisen kirjassa, ja näkevät luotujen kyvyttömyyden verrattuna Allâhu ta'âlâ'n Äärettömään Voimaan, havaitsevat jatkuvasti, että Allâhu ta'âlâ ei ole kuten mikään muu ja on kaukana kaikista vioista. Max Planck, kuuluisa saksalainen ydinfyysikko, ilmaisi tämän erittäin hyvin hänen työssään **Der Strom**. Silti tämä lâ-madhhabîn tolvana, joka luottaa dokumenttiin, jonka hän sai harhaoppisilta kuten hän itse ja joka istuu harhaoppisten tarjoamalla tuolilla, ja ehkä ihastui ulkomailta toimitetun kullan hienouteen, olettaa, että uskonnollinen tieto on hänen oma monopolinsa. Johdattakoon Allahu ta'âlâ tätä surkeaa henkilöä ja kaikkia meitä. Suojelkoon Hän myös viattomia nuoria näiden sertifioitujen uskonnon varkaiden ansoilta. Âmîn.

Itse asiassa mainittu oppinut palveli hänen kansakuntaansa nöyrästi yli kolmekymmentä vuotta apteekki- ja kemiantekniikan alalla. Silti samanaikaisesti hankkiessaan uskonnollista koulutusta ja työskennellessään päivällä ja yöllä seitsemän vuoden ajan, häntä kunnioitettiin suuren islamilaisen oppineen antamalla 'ijâzalla. Murskauduttuaan tieteellisen ja uskonnollisen tiedon loiston alle, hän näki kokonaan kyvyttömyytensä. Tämän oivalluksen myötä hän yritti olla palvelija asiaankuuluvalla järjellä. Hänen suurimpia pelkojaan ja huolenaiheitaan oli olettaa, tutkintotodistustensa ja 'ijâzan huumaamana, että hänellä on toimivaltaa näissä asioissa. Hänen pelkonsa suuruus oli silmiinpistävä kaikissa hänen kirjoissaan. Hänellä ei ollut rohkeutta kirjoittaa omia ajatuksiaan tai mielipiteitään missään hänen kirjoissaan. Hän yritti aina tarjota hänen nuorille veljilleen arvokkaita Ahl as-Sunnan oppineiden kirjoituksia, joita ihailivat sellaiset ihmiset, jotka ymmärsivät niitä, kääntämällä niitä arabiasta persiaksi.

Koska hänen pelkonsa oli suuri, hän ei ollut ajatellut kirjojen kirjoittamista moneen vuoteen. Kun hän näki hadîth ash-sherîfin **Sawâiq-ul Muhriqan** ensimmäisellä sivulla, **"Kun fitnasta tulee yleistä, sen, joka tietää totuuden, tulee informoida muita. Ellei hän tee niin, olkoon hän Allahin ja kaikkien ihmisten kiroama!"** hän alkoi pohtia. Toisaalta hän oli oppinut Ahl as-Sunnan oppineiden ylivertaisuuden ymmärtää ja omata henkistä kapasiteettia uskonnollisen tiedon sekä heidän aikansa tieteellisen tiedon

osalta, ja heidän sinnikkyytensä ’ibâdâtissa ja taqwâssa, hän näki nöyränä: verrattuna noiden suurten oppineiden omaavaan tiedon valtamereen, hän katsoi oman tietonsa olevan pelkkä pisara. Toisaalta nähdessään, että yhä harvempi hurskas ihminen osasi lukea ja ymmärtää Ahl as-Sunnan oppineiden kirjoittamia kirjoja ja että tietämättömät harhaoppiset olivat sekoittuneet uskonnollisia velvollisuuksia omaavien miesten kanssa ja kirjoittaneet korruptoituneita ja harhaoppisia kirjoja, hän tunsi surua; kadotuksen uhka, joka julistettiin hadîth ashsherîfissa, järkytti häntä. Myös armo ja myötätunto, jota hän koki hänen rakkaita nuoria veljiään kohtaan, pakotti hänet palvelemaan heitä, ja hän alkoi kääntää ja julkaista hänen valitsemiaan kohtia Ahl as-Sunnan oppineiden kirjoista. Lukemattomien onnittelukirjeiden ja saamansa arvostuksen rinnalla, aina välillä häneen kohdistui krittiikkiä ja parjausta lâ-madhhabîn taholta. Koska hän ei epäillyt ikhlâsiaan ja totuudenmukaisuuttaan Rabbiaan ja omatuntoaan kohtaan, luottaen itsensä Allâhu ta’âlâlle ja tehden tawassulin Hänen lähettiläänsä ‘sall-Allâhu ta’âlâ ’alaihi wa sallam’ siunatulle sielulle ja Hänen omistautuneiden palvelijoidensa siunatuille sieluille, hän jatkoi palvelustaan. Pitäköön Allâhu ta’âlâ meidät kaikki Oikealla Tiellä, johon Hän on tyytyväinen! Âmîn.

Suuri Hanafi-oppinut Muhammad Bahît al-Mutî’î, professori Jâmi’ al-Azhar -yliopistossa Egyptissä, kirjoitti kirjassaan **Tat’hîr al-fu’âd min danisi-l-i’tiqâd**:

“Kaikista ihmisistä profeetoilla ‘’alaihimu-s-salâtu wa ’s-salâm’ oli korkea-arvoisimmat ja kypsimmät sielut. He olivat immuuneja sellaisille asioille kuin väärässä oleminen, erehtyminen, tietämättömyys, petollisuus, kiihkoilu, uppiniskaisuus, nafsien seuraaminen, kauna ja viha. Profeetat välittivät ja selittivät asiat, jotka Allâhu ta’âlâ paljasti heille. Islamin opetukset, määräykset ja kiellot, jotka he välittivät, ovat kaikki totta. Yksikään niistä ei ole väärin tai korruptoitunut. Profeettojen jälkeen korkea-arvoisimmat ja kypsimmät ihmiset olivat heidän sahâbansa (seuralaiset), koska heidät koulutettiin, kypsytettiin ja puhdistettiin profeettojen suhbassa. He toistivat ja selittivät aina, mitä he olivat kuulleet profeetoilta. Kaikki heidän välittämänsä asiat olivat totta ja he ovat kaukana edellä mainituista paheista. He eivät olleet ristiriidassa keskenään kiihkoilun tai itsepäisyyden vuoksi, eivätkä he seuranneet nafsejaan. Se, että as-Sahâbat al-kirâm selitti Koraanin jakeita ja hadîtheja ja käytti ijtihâdia välittääkseen Allâhu

ta'âlâ'n uskontoa Hänen palvelijoilleen, on Hänen suuri siunauksensa tälle Ummalle (muslimeille) ja Hänen myötätunnon osoituksensa Hänen rakastetulle profeetta Muhammadilleen ''alaihissalâm'.

Qur'ân al-kerîm julistaa, että Sahâbat al-kirâm oli ankara epäuskoisia kohtaan mutta hellä ja rakastettava toisiaan kohtaan, että he suorittivat rukoukset ahkerasti, ja että he odottivat kaikkea ja Paratiisia Allâhu ta'âlâlta. Kaikki heidän ijtihâdinsa, joissa saavutettiin ijmâ', olivat oikeita. Kaikille heistä annettiin thawâb, sillä on olemassa vain yksi totuus. "Korkea-arvoisimpia ihmisiä Sahâbat al-kirâmin jälkeen ovat ne muslimit, jotka näkivät heidät ja jotka koulutettiin heidän suhbassaan. Heitä kutsutaan nimellä Tâbi'în. He hankkivat uskonnollisen tietonsa Sahâbat al-kirâmilta. Korkea-arvoisimmat ihmiset Tâbi'în'in jälkeen ovat muslimit, jotka näkivät Tâbi'în'in ja jotka koulutettiin heidän suhbassaan. Heitä kutsutaan nimellä **Taba'-at-Tâbi'în**. Ihmisten joukossa, jotka tulevat vuosisatoja heidän jälkeensä Tuomiopäivään mennessä, korkea-arvoisimpia ja parhaimpia ovat ne, jotka sopeuttavat itsensä heihin, oppivat heidän opetuksensa ja seuraavat niitä. Uskonnollista auktoriteettia omaavien miesten joukossa Salaf as-sâlihînin jälkeen tulee älykäs ja viisas henkilö, jonka sanat ja teot ovat sopusoinnussa Rasûlullahin ja Salaf as-sâlihînin opetusten kanssa, joka ei koskaan erkaannu heidän tieltään uskomuksiltaan ja teoiltaan, ja joka ei ylitä islamin rajoja, eikä pelkää muiden halveksuntaa. Hän ei anna periksi heidän harhaanjohtamiselleen. Hän ei kuuntele tietämättömien sanoja. Hän käyttää mieltään, eikä mene ulos neljästä mujtahid imâmin Madhhabista. Muslimeiden tulee löytää tällainen oppinut, kysyä häneltä ja oppia, mitä he eivät tiedä ja heidän tulisi seurata hänen neuvojaan kaikessa mitä he tekevät, koska oppinut omassa ominaisuudessaan tietää ja antaa ihmisten tietää henkiset lääkkeet, jotka Allâhu ta'âlâ loi suojellakseen Hänen palvelijoitaan erehtymiseltä ja jotta he toimisivat aina oikein; täten hän tietää lääkkeet sielulle. Hän parantaa psykopaatit ja tyhmät.

Tämä oppinut seuraa islamia kaikessa mitä hän sanoo, tekee ja uskoo. Hänen ymmärryksensä tulee aina olemaan oikeanlainen. Hän vastaa jokaiseen kysymykseen oikein. Allâhu ta'âlâ pitää kaikista hänen teoistaan. Allâhu ta'âlâ johdattaa ihmisiä, jotka etsivät Hänen rakastamiaan teitä. Allâhu ta'âlâ suojelee ihmisiä, joilla on îmân, jotka täyttävät îmânin vaa-

timukset, sortoa ja häirintää vastaan. Hän saa heidät saavuttamaan valon, onnellisuuden ja pelastuksen. Kaikessa mitä he tekevät, he löytävät helppouden ja mukavuuden. Ylösnousemuksen päivänä he ovat profeettojen, Siddîqien, marttyyreiden ja Sâlih (omistautunut) muslimeiden kanssa.

"Ei ole väliä millä vuosisadalla, mutta jos mies, jolla on uskonnollinen asema, ei seuraa profeetan ja hänen Sahâbansa lausuntoja, jos hänen sanansa, tekonsa ja uskonsa eivät ole sopusoinnussa heidän opetustensa kanssa, jos hän seuraa hänen omia ajatuksiaan ja ylittää islamin rajat, jos hän astuu neljän Madhhabin yli tieteissä, joita hän ei voi ymmärtää, hänet tuomitaan korruptoituneeksi mieheksi, jolla on uskonnollinen asema. Allâhu ta'âlâ on sinetöinyt hänen sydämensä. Hänen silmänsä eivät voi nähdä oikeaa tietä. Hänen korvansa eivät voi kuulla oikeaa sanaa. Tuonpuoleisessa hänelle on luvassa karvas kidutus. Allâhu ta'âlâ ei pidä hänestä. Tällaiset ihmiset ovat profeettojen vihollisia. He ajattelevat, että he ovat oikealla tiellä. He pitävät omasta käytöksestään. He ovat kuitenkin Saatanan seuraajia. Vain muutamat heistä tulevat järkiinsä ja jatkavat oikealla tiellä. Kaikki mitä he sanovat näyttää kohteliaalta, ilahduttavalta tai hyödylliseltä, mutta kaikki mitä he ajattelevat ja mistä he pitävät on huonoa. He pettävät idiootteja ja johtavat heitä harhaoppisuuteen ja kadotukseen. Heidän sanansa näyttävät kirkkailta ja tahrattomilta kuin lumi, mutta altistuessaan totuuden auringolle, ne sulavat pois. Näitä pahoja miehiä, joilla on uskonnollinen asema ja joiden sydämet Allâhu ta'âlâ on mustannut ja sinetöinyt, kutsutaan nimellä **ahl albid'a** tai **lâ-madhhabîn miehet**, joilla on uskonnollinen asema. He ovat ihmisiä, joiden uskomukset ja teot eivät ole sopusoinnussa Qur'ân al-kerîmin, hadîth ash-sherîfeiden tai ijmâ' al-Umman kanssa. Erottuaan oikealta tieltä he johtivat harhaan myös muslimeita kohti kadotusta. Ihmiset, jotka seuraavat heitä, päätyvät Helvettiin. Sellaisia harhaoppisia oli paljon Salaf as-sâlihînin aikana ja uskonnollista auktoriteettia omaavien miesten joukossa, jotka tulivat heidän jälkeensä. Heidän olemassaolonsa muslimeiden joukossa on kuin kuolio [tai syöpä] yhdessä vartalon osassa. Ellei sairautta saada pois, terveet osat eivät pääse pakenemaan tuhoa. He ovat kuin ihmisiä, joilla on tarttuva tauti. Ihmiset, jotka ovat kontaktissa heidän kanssaan, tulevat kärsimään vahinkoa. Meidän tulee pysyä kaukana heistä, ettemme joutuisi kärsimään heidän aiheuttamaansa vahinkoa."

Korruptoituneista, harhaoppisista uskonnollisen aseman omaavista miehistä Ibn Taymiyya on ollut haitallisin. Kirjoissaan, erityisesti kirjassa **al-Wâsita**, hän oli eri mieltä ijmâ' al-Muslimînin kanssa, oli ristiriidassa selkeiden todisteiden kanssa, jotka löytyvät Qur'ân al-kerîmista sekä hadîth ash-sherîfeista, eikä seurannut Salaf assâlihînin tietä. Seuraamalla puutteellista mieltään ja korruptoituneita ajatuksiaan hän hairahtui harhaoppiin. Hän oli mies, jolla oli laaja määrä tietoa. Allâhu ta'âlâ teki hänen tiedostaan syyn hänen harhaopilleen ja tuholleen. Hän seurasi nafsinsa haluja. Hän yritti levittää hänen vääriä ja harhaoppisia ajatuksiaan totuuden nimessä. Suuri oppinut Ibn Hajar al-Makkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' kirjoitti kirjassaan **Fatâwâ al-hadîthiyya**: "Allâhu ta'âlâ sai Ibn Taymiyyan putoamaan harhaoppiin ja kadotukseen. Hän teki hänestä sokean ja kuuron. Monet oppineet tiedottivat, että hänen tekonsa olivat korruptoituneita ja hänen lausuntonsa olivat vääriä, ja he todistivat sen dokumentein. Ihmiset, jotka lukevat suurten islamilaisten oppineiden Abû Hasan as-Subkîn, hänen poikansa Tâj-ad-dîn as-Subkîn ja Imâm al-'Izz ibn Jamâ'a'n kirjoja, ja ne, jotka opiskelevat lausuntoja, jotka hänen aikanaan eläneet Shafî'î-, Mâlikî- ja Hanafî-oppineet olivat sanoneet ja kirjoittaneet vastauksena hänelle, huomaavat selkeästi, että olemme oikeassa.

"Ibn Taymiyya panetteli ja esitti ilkeitä väitteitä Tasawwufin oppineista. Lisäksi hän ei epäröinyt hyökätä Hadrat 'Umaria ja Hadrat 'Alîa vastaan, jotka olivat islamin tukipilareita. Hänen sanansa tulvivat arvokkuuden mittojen ja sääntöjen yli, ja hän heitti nuolia jopa jyrkillä kallioilla. Hän stigmatisoi oikean tien oppineita bid'an haltijoiksi, harhaoppisiksi ja tietämättömiksi. "Hän sanoi 'Kreikkalaisten filosofien korruptoituneet ajatukset, jotka eivät sovi yhteen islamin kanssa, esiteltiin Tasawwuf'in suurten miesten kirjoissa,' ja pyrki todistamaan sen hänen väärillä, harhaoppisilla ajatuksillaan. Nuoret miehet, jotka eivät tienneet totuutta, saattoivat joutua harhaan johdetuiksi hänen kiihkeillä, petollisilla sanoillaan. Hän sanoi esimerkiksi:

'Tasawwufin miehet sanovat, että he näkevät Lawh almahfûz'in.[86] Jotkut filosofit, kuten Ibn Sînâ (Avicenna), kutsuivat sitä nimellä an-nafs al-falakiyya. He sanoivat, että kun ihmisen sielu saavuttaa täydellisyyden, sielu yhdistyy an-nafs al-falakiyyan tai al-'aql al-fa'âlin kanssa ihmisen ollessa

[86] Löytääksesi yksityiskohtaista tietoa aiheesta **Lawh al-mahfûz**, katsothan kappaleen 36 kirjassa **Loputon Autuus (Endless Bliss)**, III.

hereillä tai unessa, ja kun henkilön sielu yhdistyy näiden kahden kanssa, mikä aiheuttaa kaiken tapahtumisen maailmassa, hän saa tietoa asioista, joita on olemassa heissä. Kreikkalaiset filosofit eivät sanoneet näitä asioita. Ibn Sînâ, ja hänen kaltaisensa, jotka tulivat myöhemmin, sanoivat ne. Myös Imâm Abû Hâmid al-Ghazâlî, Muhyiddîn ibn al-'Arabî ja andalusialainen filosofi Qutb ad-dîn Muhammad ibn Sa'bîn tekivät tämänkaltaisia lausuntoja. Ne ovat filosofien lausuntoja. Sellaisia asioita ei esiinny islamissa. Näillä lausunnoilla he poikkesivat oikealta tieltä. Heistä tuli mulhideita, kuten ne mulhidit, joita kutsutaan nimellä Shî'a, Ismâ'îliyya, Qarâmitît ja Bâtinît. He jättivät oikean tien, jota Ahl as-Sunnan oppineet, oppineet (tieteessä, jota kutsutaan nimellä) Hadîtheissa ja Tasawwufin sunnimiehet, kuten Fudayl ibn 'Iyâd, seurasivat. Sukeltaessaan filosofiaan toisaalla, he taistelivat toisaalta sellaisia ryhmiä kuin Mu'tazila ja Kurâmiyya vastaan.

Nämä kolme ryhmää ovat Tasawwufin miehiä: ensimmäinen ryhmä noudattaa Hadîthia ja Sunnaa. Toinen ryhmä ovat harhaoppiset, kuten Kurâmiyya. Kolmas ryhmä ovat **Ikhwan as-safân** kirjojen ja Abu-l-Hayyânin sanojen seuraajat. Ibn al-'Arabî ja Ibn Sa'bîn ja samankaltaiset adoptoivat filosofien lausunnot ja tekivät niistä Tasawwufin miesten lausuntoja. Ibn Sînâ'n kirja **Âkhir al-ishârât 'alâ maqâmi-l-'ârifîn** sisältää monia sellaisia lausuntoja. Myös al-Imâm al-Ghazâlî teki samanlaisia lausuntoja joissakin hänen kirjoissaan, kuten **al-Kitâb al-madnûn** ja **Mishkât alanwâr**. Itse asiassa hänen ystävänsä, Abû Bakr ibn al-'Arabî, yritti pelastaa hänet siltä sanomalla, että hän oli ottanut filosofiasta, mutta hän epäonnistui. Toisaalta al-Imâm al-Ghazâlî sanoi, että filosofit olivat epäuskoisia. Elämänsä loppuvaiheessa hän luki [**Sahîh**] al-Bukhârîa. Jotkut sanoivat, että tämä sai hänet luopumaan ajatuksista, joista hän oli kirjoittanut. Jotkut toiset sanoivat, että nämä lausunnot johtivat al-Imâm al-Ghazâlîn häpäisyyn. On olemassa useita rapotteja al-Imâm al-Ghazâlîsta tässä suhteessa. Muhammad Mâzarî, Mâlikî-oppinut Sisiliassa, Turtûshî, andalusialainen oppinut, Ibn al-Jâwî, Ibn 'Uqail ja muut sanoivat monia asioita.'

"Väitteet, jotka on lainattu yllä Ibn Taymiyyalta, osoittavat selvästi hänen sairaat ajatuksensa Ahl as-Sunnan oppineista. Hän esitti sellaisia ajatuksia jopa Sahâbat alkirâmin korkea-arvoisimpia kohtaan. Hän stigmatisoi suurimman osan Ahl as-Sunnan oppineista harhaoppisiksi. Samalla, kun

hän pahasti halveksi suurta Walîa ja **qutb al-'ârifîn** Hadrat Abu 'l-Hasan ash-Shâdhilîa hänen kirjojensa **Hizb al-kebîr** ja **Hizb al-bakhr** perusteella ja esitti huonoja ajatuksia Tasawwufin hienoja miehiä, kuten Muhyiddîn Ibn al-'Arabî, 'Umar ibn al-Fârid, Ibn Sab'în ja Hallâj Husain ibn Mansûr, kohtaan, hänen aikansa oppineet ilmoittivat yksimielisesti, että hän oli syntinen ja harhaoppinen. Itse asiassa oli oppineita, jotka antoivat fatwoja, joiden mukaan hän oli epäuskoinen.[87] Ibn Taymiyyan vuonna 705 A.H. (1305) kirjoittamassa kirjeessä lukee: 'Oi muslimiveljeni, jotka pitävät häntä suurena oppineena ja tämän ajan imâmina! Rakastin sinua Allahin vuoksi. Tein poikkeuksen oppineiden, jotka olivat sinua vastaan, kohdalla. Mutta kuultuani sanasi, rakastamisesta on tullut sopimatonta, ja se on hämmentänyt minua. Epäileekö viisas henkilö, että ilta alkaa, kun aurinko laskee? Sanoit, että olit oikealla tiellä ja että olit tekemässä teon, jota kutsutaan nimellä al-amr-u-bi-l-ma'rûf wa-n-nahyi 'ani-l-munkar. Allâhu ta'âlâ tietää, mitkä sinun tarkoituksesi ja aikomuksesi ovat. Mutta ihmisen ikhlâs ymmärretään hänen teoistaan. Sinun tekosi ovat repäisseet kannen sanoistasi.

Tullessasi petetyksi sellaisten ihmisten toimesta, jotka seuraavat heidän nafsejaan ja joiden sanat ovat epäluotettavia, et ole vain häpäissyt ihmisiä, jotka elävät sinun aikanasi, vaan myös stigmatisoinut kuolleet epäuskoisiksi. Hyökkäämällä tyytymättömänä Salaf as-sâlihînin seuraajia vastaan olet herjannut Sahâbat al-kirâmia, erityisesti heistä suurimpia. Etkö voi kuvitella millaisessa tilanteessa tulet olemaan, kun nuo suuret ihmiset vaativat oikeuksiaan Ylösnousemuksen päivänä? Jâmi' al-jabalin saarnastuolissa Sâlihiyyan kaupungissa sanoit, että Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' oli tehnyt joitakin vääriä lausuntoja ja katastrofeja. Mitä olivat nuo katastrofit? Kuinka monta sellaista katastrofia raportoitiin sinulle Salaf as-sâlihînin toimesta? Sanot, että Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' teki enemmän kuin kolmesataa virhettä. Jos tämä olisi ollut totta Hadrat 'Alîn kohdalla, voisiko sitten olla olemassa yhtä ainoaa tapausta, jossa sinä olisit oikeassa? Nyt olen alkanut toimia sinua vastaan. Minun tulee yrittää suojella muslimeita sinun roistomaisuuttasi vastaan, sillä sinä olet ylittänyt

[87] Syvällinen islamilainen oppinut 'Abd al-Ghanî an-Nablûsî kirjoitti näiden ylivertaisten Tasawwufien nimet 363. ja 373. sivuilla kirjassaan **al-Hadîqat an-nadiyya** ja lisäsi, että he olivat Awliyâ' ja että ihmiset, jotka puhuivat pahaa heistä, olivat oppimattomia ja tietämättömiä.

rajan. Piinasi on saavuttanut kaikki elävät ja kuolleet. Uskovaisten tulee karttaa pahuuttasi.'

"Taj ad-dîn as-Subkî listasi asioita, joissa Ibn Taymiyya oli eri mieltä Salaf as-sâlihînin kanssa, seuraavasti:

1 - Hän sanoi: 'Talâq (avioero, kuten on kuvattu islamissa) ei tule todelliseksi; [jos se tapahtuu,] on välttämätöntä maksaa kaffâra (yhtä suuri kuin joka on maksettu) valaa varten.' Kukaan islamilaisista oppineista, jotka tulivat ennen häntä, ei ollut sanonut, että kaffâra olisi maksettu.[88]

2 - Hän sanoi: 'Talâq, joka on annettu hâid (jolla on kuukautiset) naiselle, ei tule todelliseksi.'

3 - Hän sanoi: 'Ei ole välttämätöntä tehdä qadâa namâzia varten, jos se on jätetty pois tarkoituksella.'

4 - Hän sanoi: 'On mubâh (sallittua) naiselle, jolla on kuukautiset, suorittaa Ka'ban tawâf. [Jos hän tekee sen] hänen ei tarvitse maksaa kaffâraa.'

5 - Hän sanoi: 'Yksi talâq, joka on annettu kolmen talâqin nimissä, on yhä yksi talâq.' Kuitenkin ennen kuin hän sanoi näin, hän sanoi toistuvasti useiden vuosien ajan, että ijmâ' al-Muslimîn ei lausunut niin.

6 - Hän sanoi: 'Verot, jotka ovat yhteensopimattomia islamin kanssa, ovat halâl niille, joilta niitä vaaditaan.'

7 - 'Kun verot kerätään kauppiailta, ne edustavat zakâtia, vaikka niitä ei olisikaan tarkoitettu [zakâtiksi],' hän sanoi.

8 - Hän sanoi: 'Vedestä ei tule najs, kun hiiri tai jokin samankaltainen kuolee siinä.'

9 - Hän sanoi: 'On luvallista henkilölle, joka on junub, suorittaa velvollisuudet ylittävä namâz tekemättä ghuslia illalla.'

10 - Hän sanoi: '**Wâqifin** (henkilö, joka omistaa omaisuutta kuten waqf) asettamia ehtoja ei oteta huomioon.'[89]

11 - Hän sanoi: 'Henkilöstä, joka on eri mieltä ijmâ' al-umman kanssa,

---

[88] 'Talâq' on määriteltu ja selitetty yksityiskohtaisesti teoksen **Loputon autuus (Endless Bliss)** kuudennen niteen viidennessätoista kappaleessa ja viidennen niteen kuudennessa kappaleessa.

[89] [1] Katsothan neljännenkymmenenneljännen kappaleen kuudennesta niteestä teoksesta **Loputon autuus** (**Endless Bliss**) saadaksesi lisätietoa käsitteistä 'waqf', 'wâqif', jne.

ei tule epäuskoista tai syntistä.'

12 - Hän sanoi: 'Allâhu ta'âlâ on mahall-i hawâdith ja on tehty yhteen tulleista hiukkasista.'

13 - Hän sanoi: 'Qur'ân al-kerîm luotiin Allâhu ta'âlân Dhât'issa (olemus, persoona).'

14 - Hän sanoi: ''Alam, on sitä, että kaikki luodut ja niiden lajit ovat ikuisia.'

15 - Hän sanoi: 'Allâhu ta'âlân tulee luoda hyviä asioita.'

16 - Hän sanoi: 'Allâhu ta'âlâlla on vartalo ja suunnat; Hän vaihtaa paikkaansa.'

17 - Hän sanoi: 'Helvetti ei ole ikuinen; se sammuu viimein.'

18 - Hän kielsi sen tosiasian, että profeetat olivat synnittömiä.

19 - Hän sanoi: 'Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' ei ole erilainen kuin muut ihmiset. Ei ole luvallista rukoilla hänen esirukouksensa kautta.'

20 - Hän sanoi: 'On syntistä mennä Medinaan aikomuksella vierailla Rasûlullahin luona.'

21 - Hän sanoi myös: 'On harâm mennä sinne pyytämään shafâ'a-esirukousta (välitystä).'

22 - Hän sanoi: 'Kirjat **Tawrât** ja **al-Injîl** eivät eronneet sanastoltaan. Ne erosivat merkityksessä.'

"Jotkut oppineet sanoivat, että suuri osa yllä lainatuista lausunnoista ei kuulunut Ibn Taymiyyalle, mutta ei ole ollut yhtäkään, joka olisi kieltänyt hänen sanoneen, että Allâhu ta'âlâlla oli suunnat ja että Hänet oli tehty yhteen tulleista hiukkasista. Kuitenkin julistettiin yksimielisesti, että hän oli rikas 'ilm'in osalta jalâlassa ja diyânassa. Henkilön, joka omaa fiqhiä, tietoa, oikeudenmukaisuutta ja järkeä, tulee ensiksi tarkkailla asiaa ja sitten päättää siitä harkitsevasti. Erityisesti, kun tuomitaan muslimin epäuskoa tai uskosta luopumista tai harhaoppisuutta tai että pitäisikö hänet tappaa, vaaditaan erityisen tarkkoja havaintoja ja ehdotonta varovaisuutta."

Viime aikoina on tullut muodikkaaksi imitoida Ibn Taymiyyaa. He puolustavat hänen harhaoppisia kirjoituksiaan ja tuottavat uudelleen hänen

kirjojaan, erityisesti hänen teostaan **al-Wâsita**. Alusta loppuun tämä kirja on täynnä hänen ajatuksiaan, jotka ovat ristiriidassa Qur'ân al-kerîmin, hadîth ash-sherîfeiden ja ijmâ' al-Muslimînin kanssa. Se herättää suurta fitnaa ja eripuraisuutta lukijoiden keskuudessa ja aiheuttaa vihamielisyyttä veljien välillä. Wahhâbît Intiassa ja tietämättömät uskonnon miehet, jotka ovat jääneet heidän ansoihinsa muissa muslimimaissa, ovat tehneet Ibn Taymiyyasta itselleen bannerin ja antaneet hänelle sellaisia nimiä kuin 'Suuri Mujtahid' ja 'Shaikh al-Islâm.' He omaksuvat hänen harhaoppisia ajatuksiaan ja korruptoituneita kirjoituksiaan uskon ja îmânin nimissä. Lopettaaksemme tämän kamalan nykytilan, joka aiheuttaa ryhmittymistä muslimeiden keskuudessa ja hajottaa islamia sisältä käsin, meidän tulee lukea hyödyllisiä kirjoja, joita Ahl as-Sunnan oppineet ovat kirjoittaneet ja jotka kumoavat ja todistavat vääriksi nämä harhaopit dokumenttien kera. Tämän kirjallisuuden joukossa arabiankielinen kirja **Shifâ as-siqâm fî ziyârati-khayri-l-anâm**, jonka on kirjoittanut suuri imâm ja syvällisesti opiskellut oppinut Taqî ad-dîn as-Subkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih', tuhoaa Ibn Taymiyyan harhaoppiset ajatukset, eliminoi hänen ryhmänsä ja paljastaa hänen uppiniskaisuutensa. Se estää hänen pahojen aikeidensa ja väärien uskomustensa leviämisen.

SANASTO

Merkinnät, jotka liittyvät termiin **Tasawwuf** voidaan oppia parhaiten Hadrat Ahmad al-Fârûqî as-Sirhindî'n teoksesta **Maktûbât**.

-adillat ash-Shar'iyya: islamin neljä lähdettä: **al-Qur'ân alkerîm**, **hadîth-ash-sherîfit**, **ijmâ' al-Umma** ja **qiyâs alfuqahâ'**.

ahl: kansa; **Ahl al-Bayt**, Profeetan välittömät sukulaiset: (useimpien **islamilaisten oppineiden** mukaan) 'Alî (ensimmäinen serkku ja vävy), Fâtima (tytär), Hasan ja Husain (lapsenlapset); **Ahl as-Sunna(t)wa-l-Jamâ'a**.

a'immat al-madhâhib: mon. **imâm al-madhhab**.

Allah: **Allâhu akbar**, **Allâhu ta'âlâ**, Allah, jolle kuuluu kaikenlainen ylivertaisuus.

Âmin: (**Allâhu ta'âlâlle)** "Hyväksy rukoukseni"

-amru bi-l-ma'rûf (wa-n-nahyu 'ani 'l-munkar): velvollisuus opettaa **Allâhu ta'âlâ'n** määräykset (ja estää tai varoittaa muita olematta noudattamasta Hänen kieltojaan).

-Ansâr: Medinalaiset, jotka hyväksyivät islamin ennen Mekan valloitusta.

'aqâ'id: usko, uskomukset, uskonkäsitykset, uskontunnustus

'Arafât: avoin tila, joka sijaitsee 24 kilometriä Mekasta pohjoiseen.

'ârif: **'âlim**, joka tietää sen, mikä on mahdollista tietää **ma'rifasta**.

Katso '**ma'rifa**'.

-'Arsh: aineen, joka rajaa seitsemää taivasta ja **Kursîa**, loppu, joka on ilman seitsemättä taivasta ja 'Arshin sisällä.

As-hâb al-kahf: seitsemän uskovaa (Tarsuksen luolassa), jotka saavuttivat korkean statuksen sen perusteella, että he muuttivat toiseen paikkaan, jotta he eivät menettäisi uskoaan, kun epäuskoiset hyökkäsivät heidän maahansa.

-Basmala: arabiankielinen sanonta "Bismi-llâhi-r-Rahmân-ir-Rahîm" (Allahin Armeliaan Armahtajan nimeen).

Bâtinî: Bâtiniyya-harhaopin seuraaja.

-Fadîla, **-Wasîla**: kaksi korkeinta tasoa Paratiisissa.

faqîh: (mon. **fuqahâ'**) syvällinen **Fiqhin** oppinut; **fuqahâ' as-sab'a**.

fard: (teko, käytös, sana), jonka **Allâhu ta'âlâ** on määrännyt **al-Qur'ân al-kerîmissa**.

fatwâ: i) (**mujtahidin**) **ijtihâd**: ii) (**muftîn**) päätelmä **Fiqh**-kirjoista, onko jokin mitä niissä ei ole näytetty sallittua vai ei; vastaus, jonka islamilaiset oppineet antavat uskonnollisiin kysymyksiin.

Fiqh: tieto, joka käsittelee sitä, mitä muslimeiden tulisi tehdä ja mitä heidän ei tulisi tehdä; **'ibâdât, a'mâl**.

fitna: lausuntojen ja tekojen, jotka haittaavat muslimeita ja islamia, leviäminen.

ghusl: koko vartalon puhdistaminen, kuten on määritelty **Fiqhissä**.

hadîth (sherîf): i) profeetan lausunto; **al-Hadîth ashsherîf**, kaikki hadîthit kokonaisuudessaan; ii) Hadîth-tiede tai -kirjat;

hadîth sahîh, hadîth, joka on kerrottu todistettujen kertojaketjujen kautta, autenttinen Hadîth-oppineiden asettamien ehtojen mukaisesti.

Hadrat: kunnioituksen titteli, jota käytetään ennen profeettojen ja islamilaisten oppineiden nimiä.

halâl: (teko, asia), joka on sallittu islamissa.

Hanafî: Abû Hanîfan perustaman **Madhhabin** (jäsen).

Hanbalî: Imâm Ahmad ibn Hanbalin perustaman **Madhhabin** (jäsen).

harâm: (teko, asia), joka on kielletty islamissa.

-Hijâz: alue Arabian niemimaalla Punaisen meren rannikolla, jossa Mekka ja Medina sijaitsevat.

ijâza: todistus, joka todistaa haltijan arvovaltaa islamilaisessa tiedossa.

ijmâ' (al-Umma, al-Muslimîn): **Sahâbat al-kirâm'in** ja **Tâbi'ûn'**n yleinen teko tai yksimielinen päätös asiassa; kuten yksimielisyys tai konsensus.

ijtihâd: (merkitys tai päätelmä, jonka on tehnyt **mujtahid**) pyrkiessään ymmärtämään Koraanin jakeen tai **hadîthin** piilossa olevaa merkitystä.

Ibâhatîs: ihmiset esim. Wahhâbît, jotka sanovat, että on **'halâl'** tappaa tai takavarikoida muslimeita epäreilusti, mikä on **harâm**.

ikhlâs: (laatu, aikomus tai tila) tehdä kaikki vain **Allâhu ta'âlâ'n** vuoksi.

'ilm: tieto (tiedon haara); **'Ilm**; **'ilm al-hâl**: (kirjat, joissa on) islamilaisia opetuksia (yhdeltä **Madhhabilta**), jotka jokaisen muslimin on määrätty oppivan; **'ilm al-kalâm**: **îmân**; **al-'ilm al-ladunnîn** tieto: **Allâhu ta'âlân Awliyâ'n** sydämiin inspiroima tieto.

imâm: i) syvällinen **'âlim**; **Madhhabin** perustaja **(imâm almadhhab**, **mujtahid imâm)**, **al-Imâm al-a'zam**, ii) namâzin johtaja jamâ'atissa; iii) kalifi.

inshâ-Allah: "jos **Allâhu ta'âlâ** haluaa".

istighfâr: anella anteeksiantoa Allâhu ta'âlâlta.

jalâla: suuruus.

jamâ'a: yhteisö, muslimeiden (paitsi **imâm**) yhteisö moskeijassa; seuralaiset; unioni; **namâz jamâ'assa**.

junub: tila, jossa muslimi tarvitsee **ghuslin**.

-Ka'ba: iso **siunattu** rakennelma Mekan suuressa moskeijassa.

kalimat: sana tai lausunto.

karâma: (mon. **-ât**) **Allâhu ta'âlân** ihmeteko **Walîn** välityksellä.

Karîm: Armollinen.

khutba: saarna, joka toimitetaan saarnatuolissa ja jonka toimittaa **imâm** perjantairukouksissa ja islamilaisissa juhlissa, joka tulee lukea arabiaksi kaikkialla maailmassa (on syntistä, jos se luetaan toisella kielellä).

-Kursî: katso **'Arsh**.

-Madînat al-munawwara: Medinan valaistu kaupunki.

-Mahshar: Viimeinen tuomio.

-Makkat al-Mukarrama: Mekan kunnioitettu kaupunki.

makrûh: (teko, asia) epäsopiva, profeetan vastenmielisenä pitämä ja josta hän pidättäytyi.

Mâlikî: (jäsen) Imâm Mâlikin perustamassa **Madhhabissa**.

mandub: (teko, asia), joka tuo **thawâbia** jos se tehdään, mutta ei ole syntiä, jos se jätetään pois, eikä **kufria**, jos siitä ei pidetä; **adab**, mustahab.

ma'rifa: tieto, inspiroitu **Awliyâ'n sydämiin**, koskee **Allâhu ta'âlân Dhâtia** ja **Sifâtia**.

Mîlâdî: kristilliseltä aikakaudelta; gregoriaanisesta kalenterista.

minbar: korkea moskeijan saarnatuoli, johon kiivetään portailla, jossa luetaan **khutba**.

mu'âmalât: **Fiqhin** jaosto.

mubâh: (teko, asia), jota ei ole määrätty, eikä kielletty; sallittu.

mudarris: professori madrasassa (islamilainen koulu tai yliopisto).

mufassir: **tafsîrin 'âlimin** ekspertti.

muftî: suuri **'âlim**, jolla on valtaa antaa **fatwâ**.

-Muhâjirûn: Mekan ihmiset, jotka hyväksyivät islamin ennen Mekan valloitusta.

mu'jiza: **Allâhu ta'âlân** tekemä ihme profeetan välityksellä.

mujtahid: suuri **'âlim**, joka on kykenevä **ijtihâdiin**; **mujtahid imâm**, **mujtahid muftî**.

munâfiq: henkilö, joka teeskentelee olevansa muslimi mutta kieltää islamin; tekopyhä.

murshid: opas, johtaja.

mutashâbih: (**âyatin** tai **hadîthin**) käsittämätön, piilotettu merkitys; **mutashâbihât**.

-Mushabbiha: ihmiset, jotka uskovat, että **Allâhu ta'âlâ** on materiaalinen olento.

najs: uskonnollisesti epäpuhdas asia.

nafs: pakko ihmisessä, joka haluaa, että hän vahingoittaa itseään uskonnollisesti.

nass: (yleinen termi) **âyat** tai **hadîth**; **Nass**.

qadâ': suoritus sen jälkeen, kun sen määrätty aika on mennyt, **'ibâda**, jota ei ole suoritettu sen määrättynä aikana.

qibla: suunta, jota kohti käännytään palvonnan aikana (islamissa kohti **Ka'baa**).

qiyâs (al-fuqahâ'): analogia; (**mujtahidin** tekemä johtopäätös) ver-

taamalla tai vertailemalla asiaa, jota ei ole selkeästi todettu **Nassissa** ja **ijmâ'ssa** samankaltaiseen, joka on todettu selkeästi; **ijtihâd**(-tyyli).

qutb al-'ârifîn: korkeimman tason **Walî**.

Rabb: **Allâhu ta'âlâ**, Luoja ja "Kouluttaja."

Ramadân: Pyhä kuukausi muslimikalenterissa.

rasûl: (mon. **rusul**,), lähettiläs, profeetta; **(Rasûl-Allah)**, Muhammad, Allâhu ta'âlân profeetta.

riyâda: ei tee sitä, mistä **nafs** pitää; ankaruus.

Sahâba: niiden yhteisö, jotka uskoivat ja näkivät profeetan; **as-Sahâbat al-kirâm**, **Rasûlullahin** seuralaiset.

salâm: i) tervehdys, rauha, hyvä toivotus; ii) fraasi "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah", joka sanotaan **salâtin** lopussa.

sâlih: (mon. **sulahâ'**) henkilö, joka on hurskas ja pidättäytyy tekemästä syntejä.

Shâfi'î: al-Imâm ash-Shâfi'în perustaman **Madhhabin** (jäsen)

Shaikh al-Islâm: Islamilaisten asioiden toimiston johtaja.

Siddîq: henkilö, joka on uskollisesti lojaali profeetalle; korkeimman tason **Walî**.

sûfî: muttasawwif, henkilö, joka on koulutettu, ja josta on tullut täydellinen **Tasawwufin** järjestyksessä.

suhba: seuralainen, profeetan tai **Walîn** seura.

sulahâ': mon. sanasta **sâlih**.

sunna: (teko, asia), jota **Allâhu ta'âlâ** ei ole määrännyt, ja jota profeetta on tehnyt ja josta hän on pitänyt **'ibâdassa** (siinä on **thawâbia**, jos se tehdään, mutta ei ole syntiä jättää sitä tekemättä, silti se aiheuttaa synnin, jos se jätetään jatkuvasti tekemättä ja epäuskon, jos sitä halveksitaan); **Sunna**: i) (**fard**) kaikki sunnat kokonaisuudessaan; ii) (Kirjan tai **Qur'ân al-kerîmin** kera) **Hadîth ash-sherîf**; iii) **Fiqh**, Islam.

sûra(t): **al-Qur'ân al-kerîmin** kappale.

taqwâ: pelätä **Allâhu ta'âlâa**; pidättyminen **harâmeista**.

Tasawwuf: tieto ja (sen jälkeen, kun on sopeuttanut itsensä **Fiqhiin**)

profeetan tapojen harjoittaminen, mikä vahvistaa **îmânia**, tekee **Fiqhin** harjoittamisesta helppoa ja tarjoaa mahdollisuuden saavuttaa **ma'rifa**.

tawâf: **'ibâda** kiertää **Ka'bân** ympäri Mekassa **hajjin** aikana.

tawba: katumus; **tehdä tawba**: anella Allâhu ta'âlâa antamaan tehdyt synnit anteeksi, ja luvata Hänelle, ettei tee niitä uudelleen.

thawâb: (yksikkö) palkkio, joka on luvattu ja jonka **Allâhu ta'âlâ** antaa seuraavassa maailmassa hyvityksenä siitä, että tekee tai sanoo sellaista mistä Hän pitää.

'ulamâ': mon. sanasta **'âlim**.

umma: uskovaiset, jotka seurasivat profeettaa; **Umma**, muslimiumma.

wahy: tieto, jonka **Allâhu ta'âlâ** paljasti profeetalle.

wâjib: (teko, asia), jota profeetta ei koskaan jättänyt pois, joten lähes pakollinen kuten **fard** eikä sitä pidä jättää pois; **al-Wâjib**, **Wâjib alwujûd**: Oleminen, jonka olemassaolo on välttämätöntä ja olemattomuus on mahdotonta.

Walî: (mon. **Awliyâ'**) henkilö, jota **Allâhu ta'âlâ** rakastaa ja suojelee.

Wilâya: Walîna oleminen.

Zuhd: ei aseta sydäntään maallisiin asioihin; pidättyminen (jopa) **mubâheista**.